

ஸ்ரீசங்கரரின் ஆத்மபோதம்

(தமிழ் விளக்க உரையுடன்)

Acc. No. 30411

26-3

தமிழ் விளக்க உரை ஆசிரியர்

நவரத்னமாலா **M.K. வெங்கடராமன், M.A.**

(தமிழ் விளக்கவுரையுடன்)

“நவரத்னமாலா” M.K. வெங்கடராமன்

தொலைபேசி : 24361141 / 24340599

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 2011

© பதிப்பு உரிமை பெற்றது

விலை : ரூ.70/-

✚	TITLE	:	AATHMABOTHAM
✚	AUTHOR	:	'NAVARATNAMALA' M.K. VENKATARAMAN
✚	LANGUAGE	:	TAMIL & SANSKRIT
✚	EDITION	:	FIRST EDITION, DECEMBER 2011
✚	PAGES	:	128
✚	PUBLISHED BY	:	LKM PUBLICATION Old No.15/4, New No.33/4, Ramanathan Street, T. Nagar, CHENNAI - 600 017.
✚	PRICE	:	Rs.70/-

Laser Tyepset at : LKM Computer Printers, Chennai-17
Phone : 9940682929

Printed at : Swathi Creations, Chennai - 5

முன்னுரை

தொன்றுதொட்டு நமது முன்னோர்கள் ஆன்மிக விசாரணையில் தீவிரமான ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவர்கள். இதன் விளைவாக உபநிஷத்துகள், ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள், பகவத்கீதை போன்ற வேதாந்தக்ரந்தங்கள் தோன்றின. இவற்றில் பொதிந்திருக்கும் ஆழ்ந்த கருத்துகளைப் புரியவைக்க விஸ்தாரமான விரிவுரைகள், வியாக்யானங்கள், பாஷ்யங்கள் முதலியவைகளும் ஸ்ரீசங்கரர், போன்ற சிந்தனையாளர்களினால் இயற்றப்பட்டன. அவற்றின் நுணுக்கங்களைப் பயில, சாமானிய அறிவுகொண்ட மக்களால் முடிவதில்லை. இதனை மனதிற்கொண்டு ஸ்ரீசங்கரர் "பிரகரண க்ரந்தங்கள்" என்று சொல்லப்பட்ட சிறு, சிறு நூல்களை, பாமரர்களும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய வகையில் இயற்றினார். விவேகசூடாமணி, அபரோக்ஷானுபூதி, ஆத்மபோதம் போன்ற சில நூல்கள் இந்த வகையில் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன.

விவேக சூடாமணி 581 சுலோகங்கள் கொண்டது. வேதாந்த விஷயங்களை, ஒரு ஆசான் ஒரு ஆர்வமிக்க சீடனுக்கு உபதேசிப்பதாக அமைந்தது. ஓரளவுக்கு வேதாந்த விஷயங்கள் விஸ்தாரமாக, விளக்கமாக இதில் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அடுத்தபடியாக அபரோக்ஷானுபூதியில் 144 சுலோகங்கள் இருக்கின்றன. வேதாந்த விஷயங்கள் சுற்று சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன. வேதாந்த விஷயங்களை சுற்றறிந்தால் மட்டும் போதாது, அவற்றை நேரிடையாக, சொந்த அனுபவமாக, ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணமாக உணர்ந்துகொள்வதே முக்கியக் குறிக்கோள் என்பதே இதில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. மூன்றாவதாக இந்த "ஆத்மபோதம்" இன்னும் சுருக்கமானது. 67 சுலோகங்கள் மட்டும் தான் இருக்கின்றன. ஓரளவுக்கு, ஏற்கனவே மனப்பக்குவம் கொண்டவர்களுக்கும், விவேகம் வைராக்கியம் போன்ற ஆன்மிகப் பண்புகள், கைகூடியவர்

களுக்கும், இந்த நூல் போதிக்கப்படுகிறது என்று ஆசிரியரே கூறுவதால், ஆத்மா, ப்ரஹ்மம் ஆகியவற்றின் விளக்கங்கள் சுருக்கமாக, ஒரு ஆத்மஞானிக்கு ஒரு ஞாபகத் தூண்டுதலுக்காக, உரைக்கப்படுகின்றன. ஆகையால், சில விஷயங்களைப்பற்றிய விளக்கங்கள் சற்று அதிகமாகத் தேவைப்படும் இடங்களில் அங்கங்கே, விவேக சூடாமணி, அபரோக்ஷானுபூதி பகவத்கீதை ஆகிய முக்கிய நூல்களின் இணைப்புப் பகுதிகள் வாசகர்களின் வசதிக்காக குறிப்பிடப்படுகின்றன. முதலில், மூலசுலோகமும், அதன்பின் பொதுவாக பொழிப்புரையும் அதன்பின், விளக்கவுரையும் வழங்கப் படுகின்றன.

— ‘நவரத்னமாலா’ எம்.கே. வெங்கடராமன்

ஆத்மபோதம்

1. நூலின் குறிக்கோள்

ॐ तपोभिः क्षीणपापानां शान्तानां वीतरागिणाम् ।
मुमुक्षूणामपेक्ष्योऽयमात्मबोधो विधीयते ॥1॥

தபோபி: க்ஷீணபாபானாம்

சாந்தானாம் வீராகிணாம் |

முமுக்ஷூணாமபேக்ஷ்யோ(அ)யம்

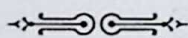
ஆத்மபோதோ விதீயதே ||

(1)

தவங்களினால் பாபம் குன்றியவர்களுக்கும், சாந்தமடைந்த மனமுடையவர்களுக்கும், பற்றுதல்களைக் களைந்தவர்களுக்கும், மோக்ஷம் பெறவேண்டும் என்ற வேட்கை கொண்டவர்களுக்கும் இந்த "ஆத்மபோதம்" என்ற நூல் இயற்றப்படுகிறது.

எந்த ஒரு நூல் இயற்றப்பட்டாலும், அதில் நான்கு முக்கியமான அம்சங்கள், "அனுபந்த சதுஷ்டயம்" என்று இருக்கவேண்டும் என்பது ஒரு இலக்கிய மரபு. இவைகளை விஷயம், ப்ரயோஜனம், சம்பந்தம், அதிகாரி என்பர். இந்த நூலில் விஷயம் என்னவென்றால் "ப்ரஹ்மம் ஒன்றே" என்ற கொள்கையாகும். ஸம்ஸார பந்தங்களிலிருந்து நிரந்தரமான விடுதலை பெறுதல் அல்லது மோக்ஷம் என்பது பிரயோஜனம் (இலக்கு) ஆகும். ஸம்பந்தம் என்பது அறிந்துகொள்பவன்—அறிவு ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள தொடர்பும், சாதிக்கவேண்டிய குறிக்கோளுக்கும் சாதனை முறைக்கும் உள்ள தொடர்பு ஆகும். இந்த நூலுக்கு அதிகாரி (தகுதியுடைவன்) "ஸாதனசதுஷ்டயம்" என்று சொல்லப்பட அடிப்படைத் தகுதிகளைக்கொண்ட முமுக்ஷுவாகும். ["ஸாதன சதுஷ்டயம்" என்ற விவரங்கள் விவேக சூடாமணியில் சுலோகங்கள் 16 முதல் 32 வரையிலான பகுதியில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.]

"தவங்களினால்" என்று குறிப்பிடப்படுவது சரீரம், வாக்கு, மனது என்ற திரிகரணங்களாலும் இயற்றப்படும் தவங்களாகும். "பாபங்கள்" என்று குறிப்பிடப்படுவது காம—க்ரோத—லோப—மோஹ—மத—மாத்தஸர்யங்கள் என்று கூறப்படும் "அரிஷ்டவர்கங்களாகும்". "சாந்த மடைந்த மனத்தினர்கள்" என்று குறிப்பிட்டதில் சமம் அல்லது நியமம் என்ற புறப்புலன்களின் அடக்கமும், தமம் அல்லது யமம் என்ற உட்புலங்களின் அடக்கமும் உள்ளடங்கும். பற்றுதல்களைக் களைந்தவர்கள் என்று கூறப்படுவது எல்லாவிதமான உலகியல் விஷயங்களில், "அனாதம்" விஷயங்களில் பற்றற்ற நிலையைக் குறிப்பதாகும். முமுகு என்று குறிப்பிடப்படுவது ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும் ஜீவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மேற்கொள்ளும் முயற்சியைக் கொண்டவனைக் குறிக்கும். இதற்கு ஆத்மதத்துவத்தைப் பற்றிய ஞானம் தேவைப்படுவதால் அந்த ஞானத்தை உபதேசிக்கும் நோக்கத்துடன் இந்த நூல் இயற்றப்படுகிறது என்பது கருத்து.

2. ஞானம் ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கு வழி

बोधोऽन्यसाधनेभ्यो हि साक्षान्मोक्षैकसाधनम् ।

पाकस्य वह्निवज्ज्ञानं विना मोक्षो न सिद्ध्यति ॥2॥

போதோ (அ)ந்ய ஸாதனேப்யோஹி

ஸாக்ஷான் மோகைக்ஷகஸாதனம் ।

பாகஸ்ய வஹ்னிவத் ஜ்ஞானம்

வினா மோகேக்ஷா ந ஸித்த்யதி ||

(2)

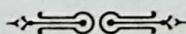
மோக்ஷத்திற்கு வழிவகுப்பது "ஆத்மபோதம்" என்ற ஒரே ஒரு சாதனம்தான். வேறு எந்தவிதமான சாதனமும் நிச்சயம் இல்லை. சமையல் பதார்த்த உணவுக்கு நெருப்பு

எப்படி இன்றியமையாததோ, அதே போன்று "ஜ்ஞானம்" என்ற சாதனம் இல்லாமல் மோக்ஷம் சித்திக்காது.

ஆன்மிக முன்னேற்றத்திற்கு கர்மயோகம், பக்தியோகம், அஷ்டாங்கயோகம் முதலான எத்தனையோ வழிமுறைகள் இருக்கின்றனவே, அவைகள் மூலமாக மோக்ஷம் சித்திக்காதா? என்று கேள்வி கேட்டால் அது நிச்சயம் சித்திக்காது என்பதுதான் பதில். அப்படியானால் இந்த வழிமுறைகளினால் எந்த பயனும் இல்லையா? அப்படிச் கூறி விடமுடியாது. இவைகளினால் சித்தசுத்தி ஏற்படுகிறது, இதனால் மனம் பக்குவம் அடைந்து, ஜ்ஞான போதத்தை ஏற்க ஜீவன் தகுதி பெறுகிறான். அவ்வளவே! இந்த உண்மையை விளக்குவதற்கு ஒரு அருமையான த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. ஒரு சமையல் பதார்த்த உணவைத் தயார் செய்வதானால், அதற்கு அரிசி, நீர், பாணை, அடுப்பு, முதலானவைகள் தேவைதான். ஆனால், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நெருப்பு நிச்சயம் தேவைப் படுகிறது. அதேபோன்று ஜ்ஞானபோதம் மோக்ஷத்திற்கு இன்றியமையாத ஒரு சாதகமாக இருக்கிறது.

வேதாந்தத்தின் திரண்ட கருத்து என்னவென்றால், ஒவ்வொரு ஜீவனிலும் ஒரு அழியாத, நிலையான அம்சம் ஒன்று இருக்கிறது. அது அடிப்படையில் ஆனந்த மயமானது. அதற்கு எந்த தளைகளும், துன்பமும் இல்லை. அதுவே, "ஆத்மா" என்றும் "ப்ரஹ்மம்" என்றும் அறியப்படும். ஆனால் ஜீவர்களுக்கு தளைகளும், துன்பங்களும் இருக்கின்றனவேயென்றால், அதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு "ஜ்ஞான போதம்" ஏற்படாததே ஆகும். இந்த நிலையே "அஜ்ஞானம்". இது நீங்கினால்தான் ஜீவர்களுக்கு, தளைகளில் இருந்து நிரந்தரமான விடுதலை அல்லது "மோக்ஷம்" சித்திக்கும்.

உண்மையில், இங்கே "ஜ்ஞானம்" ஒரு சாதனம் என்று கூறப்பட்டாலும், ஆழ்ந்த விசாரணையில், அதனை சாதனம் என்று கூறுவதுகூட அவ்வளவு சரியில்லை, வாஸ்தவத்தில் அது ஓர் அனுபவநிலையேதான் என்று மூச்சங்கரரே "அபரோக்ஷானுபூதி"யில் நிரூபித்திருக்கிறார்.

3. கர்மத்தினால் அவித்யை அழியாது

अविरोधितया कर्म नाविद्या विनिवर्तयेत् ।

विद्याऽविद्यां निहन्त्येव तेजस्तिमिरसंघवत् ॥3॥

அவிரோதிதயா கர்ம

நாவித்யாம் விநிவர்தயேத் |

வித்யா(அ)வித்யாம் நீஹந்த்யேவ

தேஜஸ் தீயிர ஸங்கவத் ||

(3)

சாமானிய பொருளுரை

கர்மம் (அவித்யைக்கு) விரோதமாய் இல்லாததால், அது அவித்யையை அகற்றாது. வித்யைதான் அவித்யையை அழிக்கின்றது. அது எவ்வாறு எனின் ஒளி இருட்டின் தொகுதியை அழிப்பதைப்போல.

விசேட விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தின் முழுமையான கருத்தை புரிந்து கொள்வதற்கு முன்பாக "கர்மம்", "வித்யை", "அவித்யை" ஆகிய சொற்களின் வேதாந்த ரீதியிலான கருப்பொருளை அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

"கர்மம்" என்றால் என்ன? "செயல்பாடுகள்" என்று பொருள். அதற்கு செயலானன், சாதனம், பயன் என்ற மூன்று அங்கங்கள் இருக்கின்றன. செயலானன் என்றால் யார்? பொதுவாக, ஸ்தூல வடிவத்தில் இருக்கும் ஜீவனைத்தான் அவன் அல்லது (அது) என்று நம்புகிறோம். சாதனம் என்றால் உபகரணங்கள், அதாவது, கை—கால் போன்ற புற உறுப்புகளும் கண்—காது போன்ற அக உறுப்புகளும் ஆகும். இவற்றில் மனமும் உள்ளடங்கும். பயன் என்றால், நல்லது—தீயது, வெற்றி—தோல்வி, பாபம்—புண்ணியம், அறம்—மறம், ஸ்வர்க்கம்—நரகம் போன்றவைகளாகும். இவைகள் அனைத்தும், "நான் ஒரு ஜீவன். இந்த சரீரத்துடன் இருக்கிறேன். என் சுகத்திற்காக, அதாவது இந்த தேகத்தின் சுகத்திற்காக நான் பல,பல

செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுகிறேன். எனக்கு வெற்றி, சுகம் முதலானவைகள் கிடைக்க வேண்டும்" என்ற எண்ணங்களினால் தோன்றியவைகள். இவைகள் அனைத்தும், தனது சரீரமே ஆத்மா என்ற தவறான அறிவினால் ஏற்பட்டதால், செயல்பாடுகள் அனைத்தும், வேதாந்தரீதியில், அவித்யை (அஞ்ஞானம், அறிவின்மை) என்று கூறப்படுகின்றன. பயன்கள் எதனையும் எதிர்பாராமல் செய்யப்படும் கர்மங்களும் கூட (நிஷ்காம்ய கர்மங்கள்) அவித்யையைச் சார்ந்தவைகளே. ஏனெனில், செயலாளன் என்ற எண்ணமும், "நான் பயன்களைத் துறந்து விட்டேன்" என்ற எண்ணமும் இந்த ஸ்தூலசரீரத்தின் சார்பாகத் தொடர்வதால், நிஷ்காம்ய கர்மங்களும் அவித்யையைச் சார்ந்தவைகள் தான். காம்ய கர்மங்களுக்கும், நிஷ்காம்யகர்மங்களுக்கும் ஒரு முக்கிய வித்தியாசம் யாதெனின், நிஷ்காம்யகர்மங்கள் சாதகனை ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு உதவிபுரிகின்றன. அந்த மட்டில் அவைகள் வரவேற்கத்தக்கவைகள் என்றாலும் அவைகளும் அவித்யையின்பால் பட்டனவைகளே.

வேதாந்தத்தில் வித்யை(ஞானம்) கல்வியறிவைக் குறிப்பிடாது. "ஆத்மா", "ப்ரஹ்மம்" ஆகியவற்றைப்பற்றிய அனுபவரீதியிலான அறிவே வித்யை(ஞானம்) என்று கூறப்படுகிறது. இந்த வித்யை (ஞானம்) மூன்று கட்டங்களை (நிலைப்பாடுகளைக்) கொண்டதாகும். முதற்படியில் "ஆத்மஞானமும்", இரண்டாவது கட்டத்தில் "ப்ரஹ்மஞானமும்" மூன்றாவது நிலைப்பாட்டில் "அத்வைத ஞானமும்", ஆக மூன்று நிலைப்பாடுகள் இருக்கின்றன. முதல்படியில் இருக்கும் சாதகன் "நான்" என்ற சொல்லின் குறியீட்டைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். "நான்" என்றால் அது சரீரம், மனது, பிராணன்கள் முதலானவற்றின் ஒரு தொகுதி அல்ல, அது இவற்றையெல்லாம் கடந்து ஊடுருவி நிற்கும், ஒரு சைதன்யமயமான, ஒரு ஆனந்தமயமான தத்துவத்தைக் குறிக்கும். அதுவே "ஆத்மா" (ஜீவாத்மா) எனப்படும். உணர்வுபூர்வமான இந்த அறிவே "ஆத்மஞானம்" ஆகும்.

அடுத்தபடியாக, இந்த அகிலம் அல்லது பிரபஞ்சம் என்பதனை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கு மூலகாரணமான தத்துவமாக விளங்குவது ஒரு பரம்பொருள் என்பதனை அறிந்துகொள்வதாகும். அதனையே "பரமாத்மா", "ப்ரஹ்மம்" என்றும் கூறுவர். அந்த தத்துவம் அனைத்து பிரபஞ்சத்தையும் ஊடுருவிக்கொண்டு, அங்கெங்கெனாத படி எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் தன்மையைக் கொண்டது. இந்த அறிவே, "ப்ரஹ்மஞானம்" எனப்படும்.

இன்னும் தீவிரமான ஆய்வின் விளைவாக, மேற்கூறிய ஆத்மாவும் (ஜீவாத்மாவும்), ப்ரஹ்மமும் (பரமாத்மாவும்) ஒன்றேதான், என்று பண்டைய ஞானிகள் கண்டறிந்தார்கள். இந்த தத்துவத்தை வேதங்களும் பறைசாற்றுகின்றன. மூன்றாம் கட்டத்தில் உள்ள இந்த அறிவே, "அத்வைத ஞானம்" என்று கூறப்படுகிறது. இதனையே "வித்யை" என்று இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீசங்கரர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த தத்துவத்திற்கு முரண்பாடான எந்த விஷயமும் அவித்யை (அஞ்ஞானம்) என்று கூறப்படுகிறது.

இந்த பின்னணியை கருத்திற்கொண்டு மேற்கூறிய சுலோகத்தின் உட்கருத்தைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

"கர்மம்" என்று சொல்லப்பட்ட செயல்பாடுத் தொகுதிகள் அனைத்தும் வித்யையை (ஞானத்தை) தோற்றுவிக்காததால், இவைகள் அவித்யையின் சார்பானவைகளாகும். ஆகையால், கர்மங்கள் அனைத்தும், அவித்யையுடன் சேர்ந்து கைகோர்த்துக்கொண்டு ஒரே அணியில் செயல்படுவதால், அவைகள் அவித்யையை அழிக்க முற்படுவதில்லை. அனுபவ ரீதியாக நாம் உலகில் ஒரு விஷயத்தைப் பார்க்கிறோம். இரண்டு சக்திகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருந்தால்தான், ஒன்று மற்றதை அழிக்க முற்படும். உதாரணமாக, பாம்பையும், கிரியையும் சொல்லலாம். அதைப்போன்று வித்யைதான் அவித்யையை அழிக்கமுடியுமே ஒழிய, அவித்யைச் சார்ந்த கர்மம் அதனை அழிக்க முற்படாது என்பது இந்த சுலோகத்தின் உட்கருத்தாகும்.

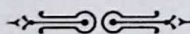
இப்பொழுது, ஒரு அடிப்படையிலான ஒரு கேள்வி. அவித்யை அகன்றால்தான் மோக்ஷம் (விடுதலை) சித்திக்கும் என்பது எப்படி? அதாவது, அவித்யைக்கும் பந்தத்திற்கும் (தளைகள்) என்ன சம்பந்தம்? இதற்கு வேதாந்தம் கூறும் பதில். நம்முடைய இயல்பான ஸ்வரூபம், வாஸ்தவத்தில் முழுக்க முழுக்க சைதன்யமானது (ஞானமயமானது) ஆனந்தமயமானது. ஆனால் இந்த உண்மையை அவித்யையின் காரணமாகத்தான் நாம் மறந்திருக்கிறோம். அதன் காரணமாகத்தான் பிறப்பு, இறப்பு என்ற தொடர்ச்சியான ஸம்ஸாரபந்தம். இதற்கு துணைபுரிவது கர்மங்களே. இந்த அவித்யை விலகியவுடன் நமது உண்மை ஸ்வரூபம் தெள்ளத்தெளிவாக புலன் படுகிறது. அந்த நிலையே மோக்ஷம் (விடுதலை) எனப்படுகிறது.

இருட்டைப் போக்கவேண்டுமானால், அதற்கு நேர் எதிரிடையான இயல்பு கொண்ட வெளிச்சம் (சூரியன், நெருப்பு போன்றவைகள்) தேவைப்படுகிறது. காற்று, நீர் போன்றவற்றால் அது சாத்தியமில்லை. அதேபோன்று, கர்மாவினால் அவித்யையை போக்கிவிடமுடியாது. வித்யை என்ற ஞானஒளியால்தான் அதை அழிக்க முடியும்.

சிலர் கூறுகிறார்கள்—நித்ய கர்மாக்கள், நிஷ்காம்ய கர்மாக்கள், புனித கர்மாக்கள் முதலியவற்றைச் செய்வதினால் பாபம், நீங்கி மோக்ஷம் சித்திக்குமே என்கிறார்கள். அது முற்றிலும் தவறு. அவற்றினால் சித்தசுத்தி ஏற்படுமேயொழிய மோட்சம் என்ற விடுதலை கிட்டாது. பாபங்கள் நீங்கி, புண்ணியங்கள் சேரலாம். அதனால் சுகம் ஏற்படும். ஆனால் அந்த சுகத்தினால் தளைகள்தான் ஏற்படுமேயொழிய விடுதலை கிட்டாது. ஏனெனில், செயல்பாடுகள் இருக்கும்வரையில், "நான்", "எனது", "கர்த்தா", செயல்பாட்டு வகைகள், செயல்படு பொருள் "குறிக்கோள்", "வெற்றி—தோல்வி" முதலான எண்ணங்களே தொடர்வதால், அவற்றால் மேன்மேலும் ஆசைகள், பாசங்கள் முதலான தளைகள்தான் மேன்மேலும் வளர்கின்றன. ஆகையால், இந்த செயல்பாடுகள்

அனைத்தும் அவித்யைக்கு (அஞ்ஞானத்திற்கு) துணை போகின்றனவேயல்லாது, அதனை எதிர்த்து அழிக்க முற்படுவதில்லை. இதுவே இந்த சுலோகத்தின் திரண்ட கருத்து.

மேலும், அத்வைத சித்தாந்தப்படி ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேதான். அதாவது ஆத்மாவிற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் வேறுபாடு எதுவும் இல்லை. வெளிப்பார்வைக்கு வெவ்வேறாக இருக்கும் அனைத்து ஜீவன்களும் பாரமார்த்திகத்தில் ஒன்றேதான். வ்யவகார தசையில் ஒவ்வொரு ஜீவனும் தனித்தன்மையுடன் இயங்குவதாக நினைக்கும் வரையில் அவித்யை அந்த ஜீவனை விட்டு விலகாது என்பது சித்தாந்தம். ஏனெனில், ஒவ்வொரு ஜீவனும் தனித்தனியாக இயங்குவதாக நினைத்தால், தனித்தனியான விருப்பு வெறுப்புகள், ஆசாபாசங்கள் ஏற்படுகின்றன. அதனால் ஜீவன் மேலும் மேலும் செயல்பாடுகளில் உந்தப்படுகிறான். அந்த செயல்பாடுகளினால், இம்மையில் நன்மை—தீமைகள், புண்ய—பாபங்கள் ஏற்படுகின்றன. மறுமையிலும் ஸ்வர்க்கம், நரகம் போன்ற உலகங்களில் மறுபிறவி ஏற்பட்டு, அது தொடர்ந்து கொண்டே போகிறது. அதனால் ஸம்ஸாரத்தளைகளிலிருந்து ஜீவனுக்கு விமோசனமே கிட்டுவதில்லை. இவை யாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாக இருப்பது அவித்யைதான். இந்த அவித்யையை வித்யாசக்தி ஒன்றுதான் அழிக்கவல்லது. இதுதான் இந்த சுலோகத்தின் ஒட்டுமொத்த திரண்ட கருத்து.

4. ஆத்மாவிற்கு எல்லைகள் இல்லை.

அது ஸ்வயம்ப்ரகாசமானது.

परिच्छिन्न इवाज्ञानात्तन्नाशो सति केवलः ।

स्वयंप्रकाशते ह्यात्मा मेघापायैऽशुमानिव ॥4॥

பரிச்சின்ன இவாஜ்ஞானாத்
 தந்நாசே ஸதி கேவல: |
 ஸ்வயம் ப்ரகாசதே ஹ்யாத்மா
 மேகாபாயே(அ)ம்சுமானிவ) || (4)

சாமானிய கருத்துரை

அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக இந்த ஆத்மா வரையறைகளுக்குள் அடங்கியுள்ளதாக ஒரு தோற்றம் அளிக்கிறது. அஞ்ஞானம் அழிந்துபோனவுடன் ஆத்மாவின் (இருமை, பன்மைகளற்ற) தனித்தன்மை வெளிப்படக் காணப்படுகிறது. அது எவ்வாறு எனின், மேகப்படலங்கள் அகன்றவுடன் கதிரவன் தானாகவே பிரகாசிப்பதைப்போல.

விசேட விளக்கவுரை

அத்வைத சித்தாந்தப்படி எல்லா ஜீவன்களும் ஒன்றுதான், ஏனெனில் அவைகள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தில் ஒன்றியவைகள்தான் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால், நமது அனுபவத்தில் ப்ரஹ்மதேவன் முதற் கொண்டு சிறுபூச்சி வரையில் ("ப்ரஹ்மாதி—ஸ்தம்ப—பர்யந்தம்") எல்லா ஜீவராசிகளும் தனித்தனியாகத்தானே இயங்குகின்றன, ஒன்றின் சுக—துக்கங்கள் மற்றதிற்கு காணப்படவில்லையே என்ற ஒரு கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு அத்வைதம் கூறும் சமாதானம் என்ன? இது ஒரு வெறும் பொய்த்தோற்றமேயன்றி உண்மையல்ல என்பது அதன் விளக்கம். இந்த பொய்த்தோற்றம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் அஞ்ஞானமேதான். இந்த அஞ்ஞானம் அழிந்துபோனால், உண்மைப்பொருளான ஆத்மா, தானாகவே, தன்னை, ஒன்றேயொன்றான தனது தனித் தன்மையை (கேவலஸ்வரூபம்) விளங்க வைத்துக் கொள்கிறது. இதற்கு, எளிதான ஒரு த்ருஷ்டாந்தம், மேகப்படலங்கள் அவ்வப்பொழுது, கதிரவனை மறைத்து விடுகின்றன. அப்பொழுது கதிரவனே இல்லையோ என்ற

தோற்றம், தற்காலிகமாக ஏற்படுகிறது, அல்லது மேகங்களே கதிரவனின் ஒளியை அழித்துவிட்டனவோ என்றுகூட எண்ணவைக்கிறது. ஆனால், சிறிது நேரம் கழித்து மேகத்திரை அகன்றவுடன், சூரியன் தானாகவே பிரகாசிக்கிறான். அதற்கு வேறு எந்தவித ஒளியும் துணைபுரியத் தேவையில்லை. இதுவே இந்த சுலோகத்தின் திரண்ட கருத்து.

சில சொற்களின் விசேட கருத்துரைகள்

பரிச்சின்ன:- வரையறைகளுக்குள் உட்பட்டது. அதாவது ஒரு ஜீவன் ஒரு தனிமனிதனாகவோ, ஒரு பிராணியாகவோ அல்லது ஒரு கடவுளாகவோகூட தோற்றம் அளிக்கிறது. ஒரு ஆத்மாவின்பால் அஞ்ஞானத்திரை ஒரு சார்புப்படலமாக (உபாதி) சூழ்ந்து கொள்வதால் தான் இந்தப் பொய்த்தோற்றம் ஏற்படுகிறது. அஞ்ஞான இருளை அகற்ற ஏதேனும் முயற்சிகள் உண்டா? நிச்சயம் உண்டு. ஆழ்நிலை தியானங்களினாலும், "நான் யார்?" என்ற சுயஆராய்ச்சிச் சிந்தனைகளினாலும் ஜ்ஞானத்தை எய்தலாம். இந்த விஷயத்தில், "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி", "ப்ரஹ்மைவாஹம்", "ஸோ(அ)ஹம் ப்ரஹ்ம" முதலான மஹாவாக்யங்களும், உபநிஷத்துகளும் நமக்கு துணைபுரிகின்றன. ஆனால், இவ்வித முயற்சிகளினால் நாம் ஏதோ ஒரு புதிதான விஷயத்தைக் கண்டுவிட்டோம் என்றோ, அல்லது நம்மிடமே ஏற்கனவே இல்லாத ஒரு பொருளை அடைந்து விட்டோம் என்றோ எண்ணிவிடக்கூடாது. ஏனெனில், இந்த ஆத்மா நம்மிடம் ஏற்கனவே இருக்கும் ஒரு விஷயம்தான், இதுநாள் வரையில் (அதாவது ஞானபோதம் ஏற்படும் வரையில்) இதனை நாம்தான் மறந்திருந்தோம் என்பதுதான் இதன் நிதர்சனமான உண்மை. அந்த மறதிநிலை அகன்றவுடன், ஆத்மா, தானாகவே, ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவே, தெள்ளத்தெளிவாக, புலப்படுகிறது.

5. சிந்தனைப்பயிற்சியால் அஞ்ஞானம் அழிகிறது.

अज्ञानकलुषं जीवं ज्ञानाभ्यासाद्धि निर्मलम् ।

कृत्वा ज्ञानं स्वयं नश्येज्जलं कतकरेणुवत् ॥5॥

அஞ்ஞான கலுஷம் ஜீவம்

ஜ்ஞானாப்யாஸாத் விநீர்மலம் |

க்ருத்வா ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் நச்யேத்

ஜலம் கதக ரேணுவத் ||

(5)

சாமானிய பொருளுரை

அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக ஜீவன் மாசுபடைத் திருக்கிறது. ஆத்மசிந்தனை என்ற ஞானப்பயிற்சி அந்த மாசை அழிப்பதோடு தானும் (முடிவில்) அழிந்து போய்விடுகிறது. இதற்கு உதாரணம், தேத்தாங்கொட்டைப் பொடி கலங்கியிருக்கும் நீரை சுத்தப்படுத்துவதைப்போல.

விசேட விளக்கவுரை

ஜீவன் என்றால் அனைத்து உயிரினங்களிலும் உறைந்திருக்கும் ஜீவாத்மா எனப்படும். ப்ரஹ்மதேவன் முதற்கொண்டு புழுவரையிலான ("ப்ரஹ்மாத்மி ஸ்தம்ப பர்யந்தம்") அனைத்து ஜீவராசிகளையும் குறிப்பதாகும்.

அனாதிகாலமாக, இந்த ஜீவனை அஞ்ஞானம் சூழ்ந்துகொண்டு அதன் ஒப்புயவர்வற்ற தூய்மையை மாசுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அஞ்ஞானம் ஜீவனின் ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் தொடர்ந்து கொண்டு வருகிறது. வேதாந்தத்தில் இந்த அஞ்ஞானத்தின் மறுபெயர்கள் "மாயை", "அவித்யை" என்பனவாகும். வாஸ்தவத்தில் அது இருக்கிறது ("ஸத்") என்றும் கூற முடியாது. அது இல்லை ("அஸத்") என்றும் கூறமுடியாது. அது ஒரு வினோதமான, புரிபடாத தத்துவமாகும். அதன் காரணமாகத்தான் ஜீவனுக்கு, இந்த நாம, ரூப, ப்ரபஞ்சம் உண்மை என்ற தோற்றம் ஏற்படுகிறது. இதன் தோற்றத்தை உறுதிபடுத்த ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று

குணங்கள் துணைபுரிகின்றன. ஆத்மஞானம் ஏற்படும் போது இந்த மாயத்தோற்றம் அழிந்துபோகிறது. அப்பொழுது, ஜீவன், தனது ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றேதான், இரண்டும் வெவ்வேறானவைகள் அல்ல என்பதனை அறிந்துகொள்கிறான்.

இந்த ஞானநிஷ்டையை அடைய ஜீவன் என்ன செய்யவேண்டும்? "ஞானப் பயிற்சி"யில் ஈடுபடவேண்டும். ஞானப் பயிற்சி என்றால் என்ன? ஆழ்நிலை த்யானம், ஆத்மசிந்தனை, ஆத்ம—அனாத்ம விஷயங்கள் என்ன என்பதின் ஆய்வு, குருவின் உபதேசம், மஹாவாக்கியங்கள், உபநிஷத்துகளின் உட்பொருளை உணர்ந்துகொள்ளுதல் போன்றவைகளாகும். பயிற்சி ("அப்யாஸம்") என்ற சொல்லின் பொருள்—நாம் அடிக்கடி முயற்சியை மேற்கொள்ளவேண்டும், இடையில் தோன்றும் தடைகளை லட்சியம் செய்யாது விடாமுயற்சியுடன், இலக்கை நோக்கி முன்னேறிச் செல்லவேண்டும், அடிக்கடி தியானத்தில் ஈடுபடவேண்டும், அது நீண்டநேரம் இருக்கச் செய்ய வேண்டும் முதலானவைகளாகும்.

"தானும் முடிவில் இல்லாமல் போய்விடுகிறது" என்பதின் கருத்து. ஆத்மஞானம் (அல்லது அத்வைத ஞானம்) அடைவதற்கு சாதனமாக உதவிபுரிந்த ஜ்ஞானமும் முடிவில் அழிந்துபோய்விடுகிறது. தேத்தாங் கொட்டைப்பொடி தண்ணீரை நிர்மலமாக சுத்தம் செய்தவுடன் அது முடிவில் புலனாகாமல் தண்ணீரிலேயே கரைந்து போய்விடுகிறது. அதேபோன்று ஜ்ஞானமும் அஞ்ஞானத்தை அழித்தபிறகு தானும் இல்லாமல் அழிந்துபோய்விடுகிறது. இதன் பொருள் யாதெனின் ஆத்மநிஷ்டை வரப்பெற்றபின் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞானத்தினால் மேற்கொண்டு எந்த பயனும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இதற்கு ஒரு அற்புதமான உதாரணத்தை ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் கூறுவார். வீடு முதலான கட்டடங்களைக் கட்டுவதற்கு சாரங்கள் முதலானவைகள் தேவைப் படுகின்றன. கட்டடம் கட்டிமுடிந்தபிறகு சாரங்களுக்கு வேலை இல்லை. அவைகள் அப்புறப்படுத்தப்பட்டு

விடுகின்றன. அதேபோன்று ஜ்ஞானத்தின் இறுதிப் பயனான "ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்" அல்லது "ப்ரஹ்ம நிஷ்டை" அடையப்பட்டபிறகு, அங்கு ஜ்ஞானத்திற்கு மேற்கொண்டு வேலை இல்லை. அதாவது, அனுபூதியில் அது கரைந்து போய்விடுகிறது. ஆத்மாவைத்தவிர வேறு எதுவும் மிஞ்சியிருப்பதில்லை, என்ற இறுதிநிலைப் பாட்டை இது குறிக்கிறது. இதுவே அத்வைத ஸித்தாந்தம் (இரண்டற்ற கொள்கை) ஆகும்.

தண்ணீர் இயல்பாகவே பரிசுத்தமானது அதை மாசுகள் களங்கப்படுத்துகின்றன. அதே போன்று பரிசுத்தமான ஆத்மாவை, அனாத்ம விஷயங்கள் களங்கப்படுத்துகின்றன. மாசுகளை நீக்க ஜ்ஞானம் ஒன்றுதான் (தேத்தாங்கொட்டையைப்போல) உதவிபுரிகிறது. இதுவே இந்த செய்யுளின் உட்பொருளாகும்.

6. ஸம்ஸாரம் கனவைப்போன்றது

संसारः स्वप्रतुल्यो हि रागाद्वेषादिसंकुलः ।

स्वकाले सत्यवद्भाति प्रबोधेऽसत्यवद्भवेत् ॥6॥

ஸம்ஸார: ஸ்வப்னதுல்யோ ஹி

ராக-த்வேஷாதி-ஸங்குல: |

ஸ்வகாலே ஸத்யவத்பாதி

ப்ரபோதே ஸத்-யஸத்-பவேத் ||

(6)

சாமான்ய பொருளுரை

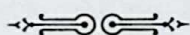
ஸம்ஸாரம் என்ற இந்த உலகியல், விருப்பு—வெறுப்பு போன்ற இருமைகளின் கலவைகளைக் கொண்டது. அது ஒரு கனவைப்போன்றது. (அதாவது,) அதன் காலம் (கனவுப்பொழுது) உள்ளவரையில் அது உண்மையாகவும், (அது கலைந்து) விழிப்பு ஏற்பட்டவுடன் அது பொய்யாகவும் காணப்படுகிறது.

விசேட கருத்துரை

"ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் இந்த பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் வியாபித்திருக்கிறது, பிரபஞ்சம் என்பது அந்த ப்ரஹ்மத்தில் உள்ளடங்கியதுதான், அந்த ப்ரஹ்மம்தான் எல்லா ஜீவர்களின் ஆத்மாவாகவும் இருக்கிறது, மொத்தத்தில், இந்த ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர வேறு ஒன்றும் பிறிதாக அதாவது இரண்டாவதாக ஏதும் இல்லை. "இந்த கொள்கைகளே அத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள். ஆனால் எல்லோர் மனதிலும் ஒரு கேள்வி எழத்தான் செய்கிறது, அதாவது நாம் எல்லோரும் நேரிடையாக (ப்ரத்யக்ஷமாகப்) பார்க்கும் இந்த பிரபஞ்சம் இல்லை என்று எப்படி கூறமுடியும் என்பதே. இந்தக் கேள்விக்கு விடை கூறுவதற்காகவே இந்த சுலோகம் அமைந்துள்ளது.

இதற்கு ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம் கனவு என்ற ஒரு அனுபவம்தான். ஒருவன் கனவு காணும்போது, அந்த அனுபவம் உண்மையென்றே உணர்ந்து அதன் விளைவாக விருப்பு, வெறுப்பு, பயம், சோகம் முதலான உணர்வுகள் எழுகின்றன. ஆனால் கனவு கலைந்ததும், அவைகள் யாவும் மெய்யானவைகள் அல்ல என்று தெளிகிறான். கனவில் கண்ட பிரபஞ்சம், அந்த கனவுகாலம்வரையில் தான் மெய்யாக இருந்தது. விழிப்புநிலையில் அது உண்மை அன்று என்று ஆகிவிடுகிறது. அதேபோன்று ஒருவனுக்கு பூரணமான ஆத்மபோதம் ஏற்பட்டவுடன், அந்த ஆன்மீக விழிப்புநிலையில் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் ஒரு பொய்த்தோற்றமே என்ற தத்துவஞானம் ஏற்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில், ஸம்ஸாரம், அதாவது உலகியல் வாழ்க்கை என்றாலே என்ன? அது விருப்பு, வெறுப்பு, சுகம், துக்கம் போன்ற உணர்வுகளின் ஓட்டுமொத்த கலவைதான். இந்த உணர்வுகள் யாவும் நிரந்தமற்றவைகள், மாறக்கூடியவை களே என்று அனைவரும் அறிந்த விஷயம். ஆகையால், இவைகள் அனைத்தும் ஒன்றுகூடின் இந்த ஸம்ஸாரம் (உலகியல்) ஒரு பொய்த்தோற்றமே. அது உண்மையாகத் தோற்றம் அளிப்பது (ஸத்) அஞ்ஞானம் இருக்கும்

காலம்வரையில்தான். ஜ்ஞானம் தோன்றியவுடன் அது பொய் (அஸத்) என்று ஆகிவிடுகிறது.

7. ஜ்ஞானம் தோன்றாதவரையில்தான் ஜகம் மெய்யானது

तावत्सत्यं जगद्धाति शुक्तिकारजतं यथा ।
यावन्न ज्ञायते ब्रह्म सर्वाधिष्ठानमद्वयम् ॥7॥

தாவத்ஸத்யம் ஜகத்பாதி

சுக்திகாரஜதம் யதா |

யாவன்ன ஜ்ஞாயதே ப்ரஹ்ம

ஸர்வாதிஷ்டானமத்வயம் ||

(7)

சாமானிய பொருளுரை

முத்துச்சிப்பியில் ஏற்படும் வெள்ளியின் மாயத் தோற்றம் (தெள்ளிய அறிவு வரும்வரையில்தான்) இருப்பதுபோல் ஜகமும் அந்த காலம் வரையில்தான் (ஜ்ஞானபோதம் ஏற்படும் வரையில்தான்) உண்மையாக புலப்படும். இருமையற்றும், யாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மம் அறியப்படும் வரையில்தான் ஜகம் மெய்யென்று தோற்றமளிக்கும்.

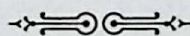
விசேட கருத்துரை

அத்வைத சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக்கொள்கை ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானது, அதைத்தவிர பிறிது யாதொன்றும் இல்லை (அத்வயம்) என்ற தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்பதாகும். ஸத்யமாய் இருப்பதற்கும் அதுதான் ஆதாரம், பொய்த்தோற்றம் அளிப்பதற்கும் அதுதான் ஆதாரம். நிலவொளியில் தூரத்தே இருக்கும் முத்துச்சிப்பியைக்கண்டு ஒருவன் அது வெள்ளி என்று மயங்குகிறான். வெள்ளி என்ற மாயத்

தோற்றம் ஏற்படுவதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது முத்துச்சிப்பிதான். அந்த மாயத்தோற்றம் எத்தனை நேரம் (காலம்) இருக்கிறது? அந்த மனிதன் நெருங்கிவந்து, உற்றுப்பார்த்து, அது சிப்பிதான், வெள்ளியல்ல என்று தெரிந்து மனம் தெளிந்துகொள்ளும் வரையில் தான் இருக்கிறது. அதே போன்று, ப்ரஹ்மம்தான் ஜகமாக ஒரு மாயத்தோற்றம் அளிக்கிறது. ஜ்ஞான போதம் ஏற்படும் வரையில் அந்த பொய்த்தோற்றம் நீடித்திருக்கிறது. ஜ்ஞானபோதம் ஏற்பட்டவுடன் ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மமாகவே அதாவது உண்மைப்பொருளாகவே, (ஸத்யமாகவே) அறிந்துகொள்ளப்படுகிறது.

ஜகம் என்பது “நாம, ரூப ப்ரபஞ்சம்” என்று வேதாந்தத்தில் கூறப்படுகிறது. அதாவது நாம் பார்க்கும் ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் பெயர், உருவம் முதலான வற்றோடு தொடர்புபடுத்தி கூறுகிறோம். இந்த நாம, ரூப ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பது ப்ரஹ்மமேதான். ஆதாரம் என்றால் காரணப்பொருள் என்று அர்த்தம். விதைதான் மரத்திற்கு (அதாவது, பரிணாம வளர்ச்சியில் மரமாக வளர்வதற்கு) காரணப்பொருளாக இருக்கிறது. வேறுவிதமாக சொல்வதானால் மரத்திற்கு விதை ஆதாரமாக இருக்கிறது. இன்னும் வேறுவிதமாகக் கூறுவதானால் மரம் என்ற ஸ்தூல வடிவத்தின் ஸூக்ஷ்ம வடிவமே விதை என்று கூறலாம். மரத்தின் பல்வேறு பாகங்கள் வேர், கிளை, இலை, பூ, காய் என்று பலவித உருவங்கள், அந்தந்த பெயர்களையும் தாங்கியிருக்கின்றன. ஆனால் இவை அனைத்திற்கும் மூலப்பொருளாக இருந்தது, ஸூக்ஷ்ம காரணமாக இருந்த ஒரு சிறுவிதைதான். ஆகையால் இவைகள் பல்வேறு உருவங்களையும், பெயர்களையும் ஏற்றிருந்தாலும் (நாம, ரூபங்கள்) அவைகள் அனைத்தும் ஒரு விதையினின்றும் தோன்றியவைகள்தான். இந்த திருஷ்டாந்தத்தின் வாயிலாக, ப்ரஹ்மம் தான் ஜகம் முழுமைக்கும் காரணப்பொருளாக, அதாவது ஆதாரவஸ்துவாக (விதையைப்போன்று) இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

இப்பொழுது, சுலோகத்தில் கூறப்பட்ட சிப்பி—
 வெள்ளி திருஷ்டாந்தத்திற்கு மீண்டும் வந்து மறுபடியும்
 ஆராய்வோம். சிப்பி—வெள்ளி என்று கூறும்போது
 இரண்டும் வெவ்வேறான பொருள்கள் என்று அறிகிறோம்.
 ஆனால் சிப்பியைக்கண்டு அது வெள்ளி என்று
 மனத்தடுமாற்றம் ஒருவன் அடைந்தான் என்று
 கூறும்போது, அங்கே சிப்பி ஒன்றுதான் உண்மைப்பொருள்,
 வெள்ளி என்பது ஒரு பொய்த்தோற்றமே. அதாவது அங்கே
 இருப்பது, இருந்தது, இருக்கப்போவது எல்லாமே ஒரு
 வஸ்துதான், அதாவது சிப்பி ஒன்றுதான். சிப்பி—வெள்ளி
 என்ற இரண்டு வஸ்துக்கள் அல்ல. வெள்ளியின்
 மாயத்தோற்றத்திற்கு சிப்பியே ஆதாரம். அதாவது, அங்கே
 சிப்பி இல்லை என்றால் வெள்ளியும் இல்லை. இந்த
 மாயத்தோற்றம் எத்தனை நேரம் (காலம்) இருக்கிறது?
 உண்மையை அறியும் வரையில் இந்த திருஷ்டாந்தத்தில்
 சிப்பியின் இடத்தில் ப்ரஹ்மத்தையும் வெள்ளியின்
 இடத்தில் ஜகத்தையும் வைத்துப்பார்த்தால், அப்பொழுது
 நமக்கு விளங்கும் உண்மை தத்துவம் யாதெனின்—
 "ப்ரஹ்மம்" ஒன்றுதான் உண்மைப்பொருள். ஜகம் என்பது
 ஒரு பொய்த்தோற்றம். ப்ரஹ்மஞானம் உதிக்காதவரையில்
 அஞ்ஞானத்தின் காலஇருப்பாகும்" ப்ரஹ்மமே ஜகத் என்ற
 பொய்மைக்கும் ஆதாரமாகும். உண்மையில் இருப்பது அது
 ஒன்றுதான், இரண்டல்ல.

8. பெயர்கள், உருவங்கள் அனைத்தும் கற்பனைகளே

सच्चिदात्मन्यनुस्यूते नित्ये विष्णौ प्रकल्पिताः ।
 व्यक्तयो विविधाः सर्वा हाटके कटकादिवत् ॥४॥

ஸச்சிதாத்மன்யனுஸ்யூதே

நித்யே விஷ்ணௌ ப்ரகல்பிதா: |

வ்யக்த்யோ விவிதா: ஸர்வா:

ஹாடகே கடகாதீவத் ||

(8)

சாமானிய பொருளுரை

தங்கம் (என்ற ஒன்றேயான மூலப்பொருளில்) "வளையல்" (கங்கணம், தோள்வளை, காப்பு குண்டலம், ஹாரம் போன்ற) வகைவகையான, பலப்பல பெயர்கள், உருவங்கள் (நாம, ரூபங்கள்) இருப்பதைப்போல (தோன்று வதைப்போல), "ஸத்" தாகவும் "சித்" தாகவும் இருக்கும், என்றும் நிலைத்திருக்கும், எங்கும் வியாபித்திருக்கும், ப்ரஹ்மத்தில் ஊடுருவிக் கொண்டு அந்த ப்ரஹ்மத்தில் வெவ்வேறான ஜீவர்கள் அனைவரும் கற்பனை செய்யப் படுகிறார்கள்.

விசேட விளக்கவுரை

"வ்யாவஹாரிக ப்ரபஞ்சம்" என்ற, நாம் நேரிடையாகக்காணும் அன்றாட வாழ்க்கையில், அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் உயிரினங்களுக்கும் அடிப்படையான ஐந்து அம்சங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் இருப்பு (ஸத்), சைதன்யம் என்ற அறிவுடைமை (சித்), இன்பத்தன்மை (ஆனந்தம்), பெயர் (நாமம்), உருவம் (ரூபம்) என்பவைகளாகும். இவற்றில் ஸத், சித், ஆனந்தம் என்ற மூன்று தன்மைகளும் ப்ரஹ்மத்தைச் சார்ந்தனவைகளாகும். நாமம், ரூபம் என்பவைகள் த்ருச்யப்ரபஞ்சம் என்ற "ஜகத்"தைச் சார்ந்தனவைகளாகும். ஆகக்கூடி "ப்ரஹ்மம்", "ஜகத்" என்ற இரண்டு விஷயங்களை நாம் பார்க்கிறோம். இவற்றில் "ப்ரஹ்மம்"தான் காரணப் பொருள் என்றும் "ஜகத்" என்பது காரியப்பொருள் தான் என்றும் அத்வைத சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக்கொள்கை இந்த சுலோகத்தில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. இந்த கொள்கையே "ப்ரஹ்ம ஸத்யம், ஜகத் மித்யா" அதாவது, "ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்மையானது, ஜகத் பொய்யானது (கற்பனையானது)" என்று ரத்னச் சுருக்கமாக அத்வைத ஸாராம்சமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"வ்யக்தய:" என்றால் தனித்தன்மையுடன் இருப்பவைகள் என்ற சொல்லின் கருப்பொருளாகும். அதாவது, பெயர்—உருவம் (நாம—ரூபம்) ஆகியவற்றைக் கொண்டு, தனித்தனியாக அறிந்துகொள்ளப்படும் அசையும் அல்லது அசையாப்பொருள்கள், ஜீவர்கள், மனிதர்கள், உயிரினங்கள் ஆகும். இவைகள் "விவிதா:" என்று கூறப்படுகின்றன. அதாவது இவைகள் பலப்பல வாகவும், வித,விதமாகவும் இருக்கின்றன. இவைகள் அனைத்திற்கும் மூலப்பொருளாக இருப்பது "ப்ரஹ்மம்" ஒன்றுதான் என்பது சுலோகத்தின் தாத்பர்யம். இந்த தத்துவத்தைப் புரியவைக்க ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. வளையல், கங்கணம், ஹாரம், குண்டலம் என்று தங்க ஆபரணங்கள் விதவிதமான, பலப்பலவான பெயர்களிலும் உருவங்களிலும் காணப்பட்டாலும், அவைகள் அனைத்தும் தங்கம் என்ற மூலப்பொருளேதான். இந்த உருவங்கள் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் மாறலாம், அதன் தொடர்பாக பெயர்களும் மாறலாம். ஆனால், அவைகள் அனைத்தின் அடிப்படைத் தன்மையான தங்கம் என்ற மூலப்பொருள் மாறுவதே கிடையாது. அதே போன்று, நாம ரூப ப்ரபஞ்சம் அனைத்தும் விதவிதமாகவும், பலப்பலவாகவும், மாற்றங்கள் கொண்டதாகவும், இருந்தாலும், அவற்றின் மூலகாரணத் தத்துவமான ப்ரஹ்மம் ஒன்றேதான்.

"நித்யே" — அந்த ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும், சாகவதமாக, என்றென்றும் நிலைபெற்றிருக்கிறது.

"விஷ்ணௌ" — இங்கு, இந்த சுலோகத்தில் விஷ்ணு என்ற பதம் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான நாராயணன் என்ற பொருள் அல்ல. எங்கும் வியாபித்துள்ள, நீக்கமற எங்கும் பரந்துள்ள ப்ரஹ்ம தத்துவம் என்பது பொருள்.

"அனுஸ்யுதே" — ஊடுறுவியிருக்கிறது என்பது சொல்லின் கருப்பொருள். அதாவது அனைத்து ப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மத்தின் ஊடே நுழைவு பெற்று நிலைத்திருக்கிறது. பகவத்கீதையில், க்ருஷ்ண பகவான் "மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸுத்திரே மணிகணா இவ" என்று

பகன்றிருக்கிறார். அதாவது, "ஒரு ரத்னஹாரத்தின் மணிகள் யாவும் ஒரே நூலில் கோர்க்கப்பட்டு, ஒரே வடமாக இருப்பதைப்போன்று, ப்ரஹ்மமான என்னிடத்தில் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் ஒன்றாக பிணைக்கப்பட்டு, இணைந்திருக்கிறது."

"ப்ரகல்பிதா:" — கற்பிக்கப்பட்டவைகள், கற்பனை செய்யப்பட்டவைகள். அதாவது ப்ரபஞ்சம் முழுவதுமே ஒரு மனக்கற்பனைதான். அந்த — கற்பனைக்கு ஆதாரமாக இருப்பது ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான். அதாவது, அனைத்தும் ஒரு மாயத்தோற்றம்தான்.

எந்த விஷயத்திற்கும் "காரணமில்லாமல், காரிய மில்லை" என்று சொல்லப்படுவது உண்டு. காரணம் என்பது உபாதானகாரணம், நிமித்த காரணம் என்று இருவகைப்படும். ஒரு மண்குடத்திற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. அதாவது மண் என்ற மூலப்பொருள். இதுவே உபாதான காரணம் எனப்படும். குயவன் என்பவன் நிமித்த காரணம். அதாவது குடம் என்ற வடிவை அமைத்துக்கொடுப்பவன். இதேபோன்று, ப்ரஹ்மமே இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணம் என்ற அத்வைத சித்தாந்த தத்துவம் இந்த சுலோகத்தில் எடுத்துரைக்கப் படுகிறது. (ப்ரஹ்மமே நிமித்த, காரணமும்கூட என்ற தத்துவமும் பிறிது ஓரிடத்தில் விளக்கப்படுகிறது).

9. ஜீவர்கள் வெவ்வேறாகக் காணப்படுவதற்கு
"உபாதி"களே காரணம்.

यथाऽऽकाशो ह्यीकेशो नानोपाधिगतौ विभुः ।
तद्भेदाद्भिन्नवद्भाति तन्नाशो केवलो भवेत् ॥9॥

யதா(ஆ)காசோ ஹ்ருஷீகேசோ,
நாநோபாதிகதோ விபு: |

தத்பேதாத் பின்னவத்பாதீ

தந்நாசே கேவலோ பவேத் ||

(9)

சாமானிய பொருளுரை

எல்லோர் இதயங்களிலும் வீற்றிருப்பவன் பரம புருஷன் "ஹ்ருஷீகேசன்" என்று கூறப்படுகிறான். அவன் எங்கும் பரவியுள்ளான், அதாவது ஆகாய "வெளி"யைப் போன்று, வெவ்வேறான "உபாதி"களை ஏற்று (அதாவது சரீரங்கள், வடிவங்கள் முதலானவற்றை ஏற்று) தனித் தனியாகப் பிரிந்து இருப்பதைப் போன்று காணப்படுகிறான். இந்த "உபாதிகள்" அழிந்துபோனால், அவன் ஒருவன் மாத்திரமே இருக்கிறான்.

விசேட விளக்க உரை

பிருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் (மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, அண்டவெளி) என்பவைகள் பஞ்ச மகாபூதங்களாகும். இவைகள் ப்ரபஞ்சத்தின் தூல வடிவமான, ஐந்து ஊடகங்களாகும். இதில் ஆகாசம் என்பது அண்டவெளி அல்லது "வெளி" (ether, space) எனப்படுகிறது. வேதாந்த பரிபாஷையில் இது இருவகைப்படும். அதாவது "கடாகாசம்", "பஹிராகாசம்" எனப்படுகின்றன. "கடாகாசம்" என்றால் ஒரு குடத்திற்குள் (அதாவது ஒரு பாத்திரத்தின் உள்ளே) இருக்கும் "வெளி" (ether, space) எனப்படும். "பஹிராகாசம்" என்றால் அண்டவெளி, அதாவது எங்கும் பரவி, அகண்டாகாரமாக நிறைந்திருக்கும் பெருவெளி யாகும் குடத்தின் உள்ளே நிறைந்திருக்கும் "வெளி" (ஆகாசம்) என்ற ஊடகத்திற்கு குடம் "உபாதி" எனப்படும். "உபாதி" என்றால் வரையறை, உறை, தன்னுள் அடக்கி வைத்துக்கொள்ளும் எல்லைச் சுவர் போன்ற பரிமாண அடக்கப்பொருளாகும்.

"ஹ்ருஷீகேச:" — ஹ்ருஷீகம் என்றால் அகப்புலன் அல்லது சித்தம் என்று பொருள். எல்லோர் சித்தங்களிலும் ஈசனாக பரமபுருஷன் வீற்றிருப்பதால், அவன் ஹ்ருஷீகேசன் எனப்படுகிறான். ஈண்டு பகவத்கீதையில்

வரும் "ஈசுவர:ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேசே(அ)ர்ஜுன திஷ்டதி" என்ற க்ருஷ்ணனின் திருவாக்கு நினைவு கூறற்குரியது. அந்த பரமபுருஷனே, பரமாத்மா, பரப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மம் என்றே பல சொற்களில் அறியப்படுகிறான்.

"விபு:" — எல்லா இடங்களிலும் வியாபித்திருப்பவன், அதாவது ஸர்வவ்யாபீ.

"உபாதிகத:" — அந்த பரமாத்மாவுக்கு "உபாதி'யாக, அதாவது ஒரு உறையாக இருப்பது "மாயை" என்ற தத்துவமாகவும் அதே "மாயை" தத்துவம் ஜீவாத்மாக்களுக்கு "சரீரம்" என்ற உபாதியாகவும் இருக்கிறது. இந்த இரண்டு உபாதிகளுக்கும் மகத்தான வித்தியாசம் உண்டு. பரமாத்மாவின் இந்த உபாதி, அவனுடைய இச்சைக்கு, ஆளுகைக்கு உட்பட்டது. ஆனால் ஜீவர்களின் உபாதியான இந்த மாயாதத்துவம் அஞ்ஞானம் என்ற பெயரில் அவர்களை அடிமைப்படுத்தியிருக்கிறது.

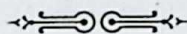
"நானோபாதிகத:" — பல,பல உபாதிகளில், அதாவது சரீரங்களில் அதாவது ஜீவர்களிடம் இந்த பரமாத்மா உறைந்துகொண்டிருக்கிறான்.

"தத்பேதாத் பின்னவத்பாதி" — பல, பல குடங்களில் இருக்கும் ஆகாசம் (வெளி) பல, பல உருவங்களில், ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக, வித்தியாசமாக இருப்பதைப்போன்று, ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் உறைந்திருக்கும் அந்த பரமாத்மா பல்வேறு ஜீவாத்மாக்களாகப் பிரிந்து நிற்பதாகத் தோற்றம் அளிக்கிறான்.

"தந்நாசே கேவலோ பவேத்" — மேலே கூறிய குடங்கள் அனைத்தும் உடைந்துபோனால், அவற்றின் உள்ளே இருந்த வெளிகள் அனைத்தும் ஒன்றாகவே ஆகிவிடுகின்றன. அதேபோன்று, ஜீவர்களின் உபாதியான அஞ்ஞானம் என்பது அழிந்துபோனால், அங்கே பரமாத்ம ஸ்வரூபம் ஒன்றுதான், தனிப்பெரும் பரம்பொருளாக, அண்டப் பெருவெளிபோன்று (ஆகாசம்) இருக்கிறது.

ஆகமொத்தத்தில், "அஞ்ஞானம் நீங்கினால், வெவ்வேறாக இருப்பதாகத் தோற்றம் அளிக்கும் ஜீவர்கள்

அனைவரும் ஒன்றேயான பரமாத்மா ஸ்வரூபமேயாகும்" என்பது இந்த சுலோகத்தின் திரண்ட கருத்தாகும்.

10. ஜாதி, மதம் முதலானவைகள்

சரீரங்களுக்குத்தானே தவிர ஆத்மாவுக்கு அல்ல.

नानोपाधिवशादेव जातिवर्णाश्रमादयः ।

आत्मन्यारोपितास्तोये रसवर्णादिभेदवत् ॥10॥

நானோபாதி வசாதேவ

ஜாதி, வர்ணாச்ரமாதய: |

ஆத்மன்யாரோபிதா ஸ்தோயே

ரஸவர்ணாதி பேதவத் ||

(10)

சாமானிய உரை

இயற்கையாகவே தூய்மையான நீருக்கு ருசிவகைகள், வண்ணங்கள் முதலானவைகள் இல்லை. ஆனால் அவற்றுடன் கலந்துபோவதானால், நீருக்கு ருசிகள், வண்ணங்கள் முதலானவைகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அதேபோன்று, ஆத்மாவின் பால், சரீரம் முதலான "உபாதி"களின் குணவிசேஷங்களான ஜாதிகள், வர்ணங்கள், ஆச்ரமங்கள் முதலானவைகள் சார்பு படுத்தப்படுகின்றன.

விசேட கருத்துரை

ஆத்மனி — ப்ரஹ்மதேவன் முதற்கொண்டு சிறுபுழு வரையிலான அனைத்து ஜீவராசிகளில் உறைந்திருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள்.

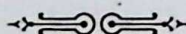
ஜாதி, வர்ணாச்ரமாதய:

தேவர்கள், மனிதர்கள், அரக்கர்கள், பிராணிகள், பட்சிகள், தாவரங்கள் முதலான உயிரினங்களின் வகைகள் ஜாதிகள் எனப்படும். ப்ராஹ்மணன், கூத்திரியன்,

வைசியன், சூத்திரன் முதலான சமூக பாகுபாடுகள் வர்ணங்கள் எனப்படுகின்றன. ப்ரஹ்மசாரி, க்ருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், ஸந்நியாஸி ஆகியவைகள் நான்கு ஆச்ரமங்கள் எனப்படுகின்றன. இவற்றைத்தவிர பணக்காரன், ஏழை; அழகன், குருபி; உருவவகைகள், பெயர் வகைகள் போன்ற அனைத்துவகைகளான பாகுபாடுகள். இவைகள் அனைத்தும் ஆத்மாவைச் சார்ந்தனவைகள் அல்ல. இவற்றை ஆத்மாவைச் சார்ந்தனவைகளாக எண்ணுவது தவறாகும். இந்த பாகுபாடுகள் அனைத்தும் ஆத்மாவின் உபாதிகளான சரீரம், மனம் போன்றவை களைத்தான் சார்ந்திருக்கின்றன.

தோயே ரஸவர்ணாதிபேதவத்

மேற்கூறிய தத்துவத்தை விளக்குவதற்கு தண்ணீர் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்படுகிறது. தெள்ளத்தெளிவான, சுத்தமான நீருக்கு (Distilled Water) மணம், நிறம், முதலானவைகள் எதுவும் கிடையாது. வர்சனைத் திரவியங்கள், மூலிகைகள், ரஸாயனக் கலவைகள், தாவரங்கள், படிமங்கள் முதலானவைகள் நீரில் கலந்திருக்கும்போது, அந்த நீர் இனிப்பு, கரிப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு முதலான ருசிபேதங்களையும், சிவப்பு, கருப்பு, வெள்ளை, மஞ்சள், பச்சை போன்ற வண்ண பேதங்களையும் அடைந்து, அந்த நீரே, அந்தந்த குணவிசேஷங்களைக் கொண்டிருப்பதாக வழக்கில் கூறுகிறோம். அதேபோன்று, சரீரம்—மனம் போன்ற "உபாதி"களின் குணவிசேஷங்களை "ஆத்மா"வின் பால் தொடர்பை ஏற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

11. ஸ்தூல சரீரம்

पञ्चीकृतमहाभूतसंभवं कर्मसंचितम् ।

शरीरं सुखदुःखानां भोगायतनमुच्यते ॥11॥

பஞ்சீக்ருத மஹாபூத-

ஸம்பவம் கர்மஸஞ்சிதம் |

சரீரம் ஸுகதுக்கானாம்

போகாயதனமுச்சயதே ||

(11)

சாமானிய உரை

(ஸ்தூல) சரீரம் பஞ்சமஹாபூதங்களினால், "பஞ்சீகரணம்" என்ற கலவை முறையினால் ஏற்பட்டது. இது (பூர்வஜன்ம) கர்மவினைப்பயனால் அடையப்பெற்றது. இதுவே, சுகங்களுக்கும் துக்கங்களுக்கும் ஒரு அனுபவத் தடமாக கூறப்படுகிறது.

விசேட கருத்துரை

9—வது செய்யுளில் ஜீவாத்மாக்களைச் சுற்றி சரீரங்கள் என்ற "உபாதிகள்" சூழ்ந்திருப்பதால் அவைகள் யாவும் வெவ்வேறாக தோற்றமளிக்கின்றன என்ற உண்மையைக் கண்டறிந்தோம். சரீரம் என்ற இந்த உபாதி மூன்றுவகையாக இருக்கிறது. அவைகள் ஸ்தூலசரீரம், ஸுஷ்ம சரீரம், காரண சரீரம் என்று கூறப்படுகின்றன. இந்த மூன்று சரீரங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆத்மாவைச் சூழ்ந்திருப்பதாக கருதப்படுகின்றன. எனவே அவைகள் சார்புப்படலங்கள் (உபாதிகள்) என்று கூறப்படுகின்றன. முதற்கண், ஸ்தூலசரீரம் என்பது என்ன என்று இந்த சுலோகத்தில் விளக்கப்படுகிறது.

பஞ்சீக்ருத மஹாபூத ஸம்பவம்

பிருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் அதாவது, முறையே மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வெளி என்ற இந்த ஐந்து மூலப்பொருள்களும் "பஞ்சமஹாபூதங்கள்" எனப்படுகின்றன. இவற்றின் பிரத்யேகமான குண விசேஷங்கள் முறையே கந்தம்(மணம்) ரஸம்(ருசி), ரூபம் (உரு அல்லது ஒளி) ஸ்பர்சம்(ஊறு), சப்தம்(ஒலி) ஆகியவைகளாகும். இவற்றை நமது அகப்புலன்களாகிய நாசி, நாவு, கண், தோல், காது முதலானவற்றால் முறையே

நுகரும்போது, அந்தந்த நுண்ணுகர் உணர்வுகள் "தன்மாத்தரைகள்" எனக்கூறப்படுகின்றன. இவைகளே ஸுக்ஷ்ம மஹாபூதங்கள் என்றும் அறியப்படுகின்றன. இந்த ஸுக்ஷ்ம மஹாபூதங்கள் ஐந்தையையும் ஒருவிதக்கூட்டுச் சேர்க்கைக் கலவையினால் ஒன்றுபடுத்தினால் அந்தந்த ஸ்தூல மஹாபூதங்கள் ஏற்பட்டன என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. இதனையே, வேதாந்த பரிபாஷையில் "பஞ்சிகரணம்" என்று கூறுவர். இதன் பிரகாரம், ஒரு ஸுக்ஷ்ம பூதத்தின் அரைப்பங்கும், மற்ற நான்கு ஸுக்ஷ்ம பூதங்களின் ஒவ்வொன்றின் அரைக்கால் பங்கும் கூடினால் அந்த ஸுக்ஷ்மபூதத்தின் ஸ்தூலபூதம் ஏற்படுவதாக கருதப்படுகிறது. உதாரணமாக, ஆகாசம் என்ற ஸுக்ஷ்ம பூதத்தின் (அதாவது "சப்தம்" என்பதின்) அரைப்பங்குடன் ப்ருத்வி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு என்ற இதர ஸுக்ஷ்ம பூதங்களின் (நான்கு) அரைக்கால் பங்குடன் கூட்டினால் ஆகாசம் என்ற ஸ்தூலபூதம் ஏற்படுகிறது. அதாவது கணிதரூபமாகக் கூறுவதானால்,

$1/2$ சப்தம் + $1/8$ ரூபம் + $1/8$ ரஸம் + $1/8$ கந்தம் + $1/8$ ஸ்பர்சம் = ஆகாசம் என்ற ஸ்தூலபூதம். இந்தக் கலவையே வேதாந்த பரிபாஷையில் "பஞ்சிகரணம்" எனப்படுகிறது.

இப்பொழுது, இந்த சுலோகத்தின் கருத்துக்குச் செல்வோம். இந்த ஸ்தூலசரீரம் என்பது, மேற்கூறியவாறு "பஞ்சிகரணம்" செய்யப்பட்ட ஐந்து மஹாபூதங்களின் ஒரு கலவையேயாகும்" என்பது கருத்து. இந்த ஸ்தூல சரீரம் மேற்கண்டவாறு "பஞ்சிகரணம்" செய்யப்பட்ட ஐந்து மஹாபூதங்களினால் ஒன்றுகூட்டப்பட்டு தோன்றியதாகும்.

கர்ம ஸஞ்சிதம்

இந்த ஸ்தூலசரீரம் என்ற பூதவுடல் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது நமது பூர்வஜன்ம வினைப்பயனாகும். இதனையே "பிராரப்தகர்மம்" என்றும் கூறுவர்.

ஸுகதுக்கானாம்

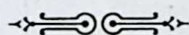
நமது புலன்களினால் உலகியல் விஷயங்களை நுகரும்போது, அவற்றால் நம் மனதில் ஒரு திருப்தியோ

அல்லது ஒரு வெறுப்போ அனுபவிக்கப்படுகிறது. அதுவே சுகம் அல்லது துக்கம் என்று உணர்கிறோம்.

போகாயதனம்

இந்த ஸ்தூல சரீரமே, மேலேகூறிய சுக, துக்கங்களின் அனுபவத்திற்கு ஒரு செயல்பாட்டுக்களமாக (ஊடகமாக) இருக்கிறது.

குறிப்பு: ஸ்தூலசரீரத்தின் விவரங்களை "விவேக சூடாமணி"யில் 74—75 சுலோகங்களிலும் காணலாம்.

12. ஸுகக்ஷம சரீரம்

पंचप्राणमनोबुद्धिदशोन्द्रियसमन्वितम् ।

अपंचीकृतभूतोत्थं सूक्ष्मांगं भोगसाधनम् ॥12॥

பஞ்சப்ராண மனோபுத்தி—

தசேந்த்ரிய ஸமன்வితம் ।

அபஞ்சீக்ருத பூதோத்தம்

ஸுகக்ஷமாங்கம் போக ஸாதனம் ॥ (12)

சாமானிய உரை

ஐந்து பிராணவகைகள், பத்து இந்திரியங்கள், மனது, புத்தி ஆகிய இவைகள் ஒன்றுகூடியது ஸுகக்ஷம சரீரமாகும். இது "பஞ்சீகரணம்" செய்யப்படாத பஞ்சபூதங்களினின்றும் தோன்றியது. இதுவே (மனிதனின்) அனுபோகங்களுக்கு ஒரு சாதனமாக அமைந்தது.

விசேட உரை

இதில் வரும் ஒவ்வொரு சொல்லும் விவரமாக விளக்கப்படவேண்டியுள்ளது.

பஞ்சப்ராணன்கள் — இவைகள் ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் என்று கூறப்படுகின்றன.

இவைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனியான செயல்பாடுகள் இருக்கின்றன. 1. ப்ராணன் என்பது உயிர்நிலையாகும். இது நாசிகளின் மூலம் வெளிமூச்சாக இயங்குகிறது. 2. அபானன் :— இது நாசிகளின் மூலமாக உள்மூச்சாக இயங்கி உடலில் கீழ்நோக்கி ஸஞ்சாரம் செய்து, உடலின் கழிவுப்பொருள்களை வெளியேற்றுகிறது. 3. வ்யானன்— இது உடலின் எல்லா பாகங்களுக்கும் பரவி, வியாபித்திருக்கும். இதன் இயக்கத்தினால் உடல் பெருகிறது அல்லது சுருங்குகிறது. 4. உதானன்— இது மேல்நோக்கி ஸஞ்சாரம் செய்யும் இயல்பு கொண்டது. உயிர் பிரியும்போது, இதுதான் ஜீவனை ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து வெளியேற்றக் காரணமாக இருக்கிறது. வாந்தி, கொட்டாவி போன்ற செயல்பாடுகளுக்கும் இதுவே காரணமாகவும் இருக்கிறது. 5. ஸமானன் — உணவை செரிமானம் செய்து, இரத்தத்தை உண்டுபண்ணி உடலின் எல்லா உறுப்புகளுக்கும் இரத்தஒட்டம் நடைபெற இந்த ப்ராணன் உதவுகிறது. இவ்வாறு பஞ்சப்ராணன்கள் வெவ்வேறாகவும், வெவ்வேறு செயல்பாடுகளைக் கொண்டதாகவும் இருந்தாலும், உலகியல் வழக்கில், இவைகள் அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து "ப்ராணன்" என்றே கூறுகிறோம். இதனை "ஆத்மா" என்று அறிந்து கொள்ளக் கூடாது. ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களினால் உண்டான "ப்ரக்ருதி" என்ற "இயற்கை"த் தத்துவத்தைச் சார்ந்ததுதான் இது. பஞ்சமஹாபூதங்களின் ரஜோகுண அம்சங்களின் கூட்டுச்சேர்க்கையினால்தான் இது தோன்றியது. (பஞ்சபிராணன்களின் குறிப்பை, "விவேக சூடாமணி"யில், 97வது மற்றும் 104வது சுலோகங்களில் காணலாம்).

தசேந்த்ரியங்கள் — பத்து இந்த்ரியங்கள். அதாவது ஞானேந்த்ரியங்கள் (அகப்புலன்கள்)ஐந்தும், கர்மேந்த்ரியங்கள் (புறப்புலன்கள்) ஐந்தும் கூடியவைகள். காது, தோல், கண், நாசி, நாவு ஆகிய உறுப்புகள் விஷயங்களைப் புலப்படுத்துவதால் ஞானேந்த்ரியங்களாகும். வாய், கை, கால், குதம், உபஸ்தம் ஆகிய உறுப்புகள் புறச்செயல்களில் ஈடுபடுவதால் கர்மேந்த்ரியங்களாகும். (ஒப்புநோக்க—

விவேகசூடாமணி—சுலோகம் 94). ஞானேந்திரியங்கள் மூலம் அறிவு உணர்ச்சிகள் ஏற்படுவதால், இவைகள் பஞ்சமஹாபூதங்களின் ஸாத்விக அம்சங்களினால் உண்டானதாகக் கருதப்படுகின்றன. கர்மேந்திரியங்கள் மூலம் உடலின் செயல்பாடுகள் ஏற்படுவதால், இவைகள் பஞ்சமஹாபூதங்களின் ராஜஸிக அம்சங்களினால் தோன்றியதாகக் கருதப்படுகின்றன.

மனோ, புத்தி

இவற்றுடன் சித்தம், அஹங்காரம் ஆகியவற்றையும் சேர்த்து "அந்த: கரண சதுஷ்டயம்" என்று விவேகசூடாமணியில், சுலோகங்கள் 95, 96 ஆகியவற்றில் கூறப்படுகின்றன. இவைகள் அகப்புலனின் நான்கு வகைப்பட்ட செயல்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஒரு வஸ்துவை "அது இதுவா அல்லது அதுவா?" என்று அனுமானிக்கும் செயல்பாட்டு அம்சம் "மனம்" என்று கூறப்படும். ஒரு பொருள் "இதுதான், இப்படிப்பட்டதுதான்" என்று நிச்சயம் செய்யும் செயல்பாட்டு அம்சம் "புத்தி" எனப்படும். அந்த செயல்பாட்டின் தொடர்பாக "நான், எனது" என்ற உணர்வு அம்சம் "அஹங்காரம்" எனப்படும். தனக்கு விருப்பமான விஷயங்களை தொடர்ந்து நினைவில் வைத்துக்கொள்ளும் செயல்பாடு "சித்தம்" எனப்படும்.

இவைகள் அனைத்தும் பஞ்ச மஹாபூதங்களின் ஸாத்விக அம்சங்களினின்றும் தோன்றியவைகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

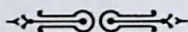
அபஞ்சீக்ருத பூதோத்தம்

"பஞ்சீகரணம்" என்ற பொருள்பற்றி முந்தைய சுலோகத்தில், அதாவது 11வது சுலோகத்தில் பார்த்தோம். அதாவது "பஞ்சீகரணம்" செய்யப்பட்ட பஞ்சமஹாபூதங்களின் தொகுதியாகத் தோன்றியது "ஸ்தூல சரீரம்" என்று அங்கு கூறப்பட்டது. இதற்கு மாறாக, அதாவது "பஞ்சீகரணம்" செய்யப்படாத மஹாபூதங்களின் தொகுதியாக "ஸூக்ஷ்ம சரீரம்" தோன்றியது என்பது

செய்யுளின் பொருள். "பஞ்சீகரணம்" செய்யப்படாத நிலையில் பஞ்சமஹாபூதங்கள் "தன்மாத்திரைகள்" என்று வேதாந்த க்ரந்தங்களில் கூறப்படுகின்றன. இவற்றின் கலவைகளினால் தோன்றியது ஸுக்ஷ்ம சரீரம்.

போகஸாதனம்

இந்த "ஸுக்ஷ்ம சரீரமும்" ஆத்மா அல்ல என்பது உட்பொருள். அதாவது இது ஆத்மாவிற்கு ஒரு சார்புப் படலமாக ("உபாதி"யாக) இருந்துகொண்டு ஆத்மாவிற்கு அனுபோகங்களின் உறைவிடமாகத்தான் இது இருந்து வருகிறது என்று இந்த சுலோகத்தின் திரண்ட கருத்தாகும்.

13. காரண சரீரம்

अनाद्यविद्यानिर्वाच्या कारणोपाधिरुच्यते ।
उपाधित्रितयादन्यमात्मानमवधारयेत् ॥13॥

அனாத்யவித்யா(அ)நிர்வாச்யா

காரணோபாதிருச்யதே |

உபாதி த்ரிதயாதன்யம்

ஆத்மானமவதாரயேத் ||

(13)

சாமானிய உரை

அவித்யை (என்ற ஒரு தத்துவம்) காரண உபாதி (அல்லது காரணசரீரம்) என்று கூறப்படுகிறது. இது தொடக்கமே இல்லாதது. இது இப்படிப்பட்டது என்று இதன் தன்மைகளை விவரிக்க முடியாதது. (இவ்வாறு மேற்கூறிய மூன்று உபாதிகளினின்றும் (அதாவது, ஸ்தூலசரீரம், ஸுக்ஷ்ம சரீரம், காரணசரீரம் என்ற மூன்று சரீரங்களினின்றும்) வேறுபட்டதாக "ஆத்மா"வை அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

விசேட கருத்துரை

அவித்யை — முந்திய சுலோகங்களில் கூறப்பட்ட ஸ்தூல சரீரம், ஸூக்ஷ்ம சரீரம் ஆகியவற்றின் தன்மைகளை ஓரளவுக்கு நாம் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதாவது, "நான்" என்ற உணர்வோடு கூடின ஜீவாத்மா, இந்த சரீரங்களிலிருந்தும் (உபாதிகளிலிருந்தும்) வேறுபட்டு, தனித்து இருப்பதாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனாலும் மனிதன் தன் "ஆத்மா"வின் சுயநிலையை இன்னும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. ஏதோ ஒரு சக்தி அவன் "ஆத்மா"வை இன்னமும் சூழ்ந்துகொண்டு, பூரணமான "தன்னறிவை" அவன் அடைந்து விடாதபடி அவனைத் தடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறது. அது ஒரு படலமாக அதாவது ஒரு "உபாதி"யாக அவன் "ஆத்மா"வைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. ஆகையால், இது "ஆத்மா"வுக்கு மூன்றாவது உபாதியாக அல்லது சரீரமாக கருதப்படுகிறது. இந்த உபாதியை "அவித்யை" அல்லது "அஞ்ஞானம்" என்று வேதாந்திகள் கூறுகிறார்கள். இதனை "மாயை" என்றும், "ப்ரக்ருதி" என்றும் "வாஸனை" என்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள். காரணசரீரம் என்று சொல்லப்பட்ட இதுவும் அழிந்து போனால்தான் (ஆத்ம) ஜஞானம் ஏற்படும் என்று இந்நூலின் 5வது சுலோகத்தில் ஏறகனவே கூறப்பட்டது.

அனாதி — மேற்கூறிய "அவித்யை" என்ற உபாதி ஜீவனுக்கு எப்பொழுது ஏற்பட்டது என்று அறிந்து கொள்ள முயற்சி செய்தால், அது "மனது" ஒன்றினால்தான் முடியும். ஏனெனில், காலம், தேசம், காரண காரியங்கள் முதலானவற்றை நமது "மனதை"க் கொண்டுதான் எண்ணிப் பார்க்கமுடியும். ஆனால், இந்த "மனது" என்ற விஷயமேகூட "அவித்யை"யின் ஒரு தோற்றுவாயாகத்தான் இருக்கிறது. ஆகையால் இந்த "அவித்யை" எப்பொழுது ஏற்பட்டது என்று அதன் தோற்றத்தின் தொடக்க எல்லையைக் காணமுடியாது. அதாவது, அதன் ஆரம்பம் காணமுடியாதது என்பது கருத்து.

அநிர்வாச்யா — "அவித்யை" என்றும் "மாயை" என்றும் கூறப்பட்ட இந்த தத்துவத்தின் உண்மையான

உருவம் எப்படி என்று எவராலும் கூறமுடியாது. வாஸ்தவத்தில் இது "ஸத்"தா (உளதா) அல்லது "அஸத்"தா (இல்லாததா) என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. இது பூரணமானதா, பின்னமானதா என்றும் கூறமுடியாது. இது அங்கங்களை (பகுதிகளைக்) கொண்டதா அல்லவா என்றும் கூற முடியாது. இது மனதிற்கும், வாக்குக்கும் அப்பாற்பட்டதாக உள்ளதால், இது "அநிர்வாச்யா" என்று கூறப்படுகிறது.

காரணோபாதி: இதுவே "காரணசரீரம்" என்று கூறப்படுகிறது. ஏற்கனவே கூறப்பட்ட ஸ்தூல சரீரம், ஸுக்ஷ்ம சரீரம் ஆகிய இரண்டு சரீரங்களுக்கும் இதுவே காரணமாக அமைந்துள்ளதால் இது "காரணசரீரம்" என்றழைக்கப்படுகிறது. மேலும், இதுவே ஆத்மாவைச் சூழ்ந்துகொண்டு, அதனை ஸம்ஸாரம் என்ற தளைக்கு உட்படுத்தும் அடிப்படைக் காரணமாக இருப்பதாலும் இது காரணசரீரம் எனப்படுகிறது. ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களும் கூடி ப்ரக்ருதி என்ற தத்துவமே இந்த காரண சரீரத்தின் தன்மை என்றும் ஸுக்ஷுப்தி என்ற ஆழ்நிலை உறக்கத்தில் இதன் இருப்பு நிரூபணமாகிறது என்றும் "விவேக சூடாமணி"யில் (122வது சுலோகத்தில்) கூறப்பட்டிருக்கிறது.

உபாதித்ரிதயம் : ஏற்கனவே கூறப்பட்ட ஸ்தூல சரீரம், ஸுக்ஷ்ம சரீரம் ஆகியவற்றோடு மூன்றாவதாக இந்த சரீரத்தையும் சேர்த்து "உபாதித்ரிதயம்" என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது ஆத்மாவிற்கு இந்த மூன்றும் மூன்று சூழ்படலங்களாகும்.

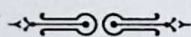
அன்யம் ஆத்மானம் அவதாரயேத்: இந்த மூன்று சரீரங்களுமேதான் "ஆத்மா" என்ற பொய்யறிவை உண்டு பண்ணினாலும், உண்மையில் இவைகள் "ஆத்மா" என்பது நிச்சயம் இல்லை. இவைகள் ஆத்மாவைச் சூழ்ந்துள்ள உபாதிகளையன்றி (சூழ்படலங்களே அன்றி) இவைகள் "ஆத்மா" இல்லை. "ஆத்மா" என்ற தத்துவம் இவைகளினின்றும் வேறுபட்டது. ஏனெனில், ஆத்மா இந்த மூன்று சரீரங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு, தனித்து நின்று,

இவைகள் அனைத்துக்கும் ஒரு 'பார்வையாள'னாகவே (ஸாக்ஷியாக) இருக்கிறது.

மேலே கூறிய மூன்று சரீரங்களின் இருப்புகளின் நிரூபணம் ஜாக்ரத், ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று "அவஸ்தை"களில் காணப்படுகின்றன. அதாவது "ஜாக்ரத்" (விழிப்பு நிலை) அவஸ்தையில் ஸ்தூல சரீரமும், "ஸ்வப்ன" அவஸ்தையில் (கனவுநிலை) ஸுக்ஷ்ம சரீரமும், "ஸுஷுப்தி" அவஸ்தையில் (ஆழ்ந்த உறக்கநிலை) காரணசரீரமும் நிரூபணமாக உணரப்படுகின்றன.

மேலே கூறப்பட்ட மூன்று சரீரங்களின் நிலைப் பாடுகளை விளக்க ஸ்ரீவித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தத்தை விவரிக்கிறார். ஒரு அரச அவையில் நிகழும் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கற்பனை செய்துபாருங்கள். ஒரு தர்பார் மண்டபம், அதில் அரசன் கம்பீரமாக சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கிறான். அவனைச் சுற்றி ஒரு பிரதான மந்திரி, உபமந்திரிகள், பிரதானிகள், கலைஞர்கள், சிப்பந்திகள் முதலானோர் இரவு நேரத்தில் ஒரு கலைநிகழ்ச்சிக்காக அவையில் அவர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். சரவிளக்குகள் மண்டபத்தை ஒளிபடுத்தி, காட்சிகளைக் கண்டுகளிக்க உதவி புரிகின்றன. ஆன்மிக ரீதியாக இந்த திருஷ்டாந்தத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். ஸ்தூல சரீரமே ராஜதர்பார் மண்டபம். ஜீவனே அரசன். மனதே அவனுடைய பிரதான மந்திரி. பஞ்ச பிராணன்கள், பஞ்ச கர்மேந்திரியங்கள், பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கள், பஞ்சதன்மாத்தரைகள் முதலானவைகள் உபமந்திரிகள், பிரதானிகள், சிப்பந்திகள் முதலானோர் அரங்கத்தை ஒளியூட்டும் சரவிளக்குகளின் ஒளியே ஆத்மா. அதன் ஒளியால்தான் அரங்கத்தின் நிகழ்வுகள் தெரிவதுபோல், ஸ்தூல சரீரம், ஸுக்ஷ்ம சரீரம், காரண சரீரம் ஆகியவற்றின் செயல்பாடுகள் தெளிவாகின்றன. எல்லோரும் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, இந்த நிகழ்வுகள் பார்வையாளர்களுக்குப் புலப்படுகின்றன. அவர்கள் கனவு கண்டால், அந்த கனவிலும் இந்த நிகழ்வுகள் புலப்படுகின்றன. நிகழ்வுகள் முடிவுற்று அவையோர்கள் உறங்கச் செல்லும்போதுகூட,

சரவிளக்குகள் அரங்கத்தை ஒளிபடுத்துகின்றன. அதாவது, அவையோர்களின் ஜாக்ரத், ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும், சரவிளக்கு அரங்கத்தை இடையறாது ஒளிபடுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது. அவையின் நிகழ்வுகளுக்கும் நிகழ்வுகள் இல்லாமைக்கும் கூட அதுவே சாக்ஷி. இதுபோன்றே ஆத்மஜோதி, ஜீவனின் மூன்று சரீரங்களிலும், மூன்று நிலைப்பாடுகளிலும் ஊடுருவிக்கொண்டு தண்ணொளியுடன் தனித்தே ஒரு சாக்ஷியாக மாத்திரம் விளங்குகிறது.

14. பஞ்சகோசங்கள்

पंचकोशादियोगेन तत्तन्मय इव स्थितः ।

शुद्धात्मा नीलवस्त्रादि योगेन स्फटिको यथा ॥14॥

பஞ்சகோசாதியோகேன

தத்தன்மய இவ ஸ்தித: |

சுத்தாத்மா நீலவஸ்த்ராதி

யோகேன ஸ்படிகோ யதா ||

(14)

சாமானிய உரை

பரிசுத்தமாக இருக்கும் ஆத்மா, "பஞ்சகோசங்கள்" என்ற ஐந்துவிதமான உறைகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றின் சேர்க்கையினால் ஆத்மா அந்தந்த உறைகளின் உருவமாகவே இருப்பதாகவே தோற்றமளிக்கிறது. (வண்ணம் ஏதும் இல்லாத) ஸ்படிகம், நீலநிறத் துணிபோன்ற வஸ்துக்களுடன் கூடியிருந்தால், அந்தந்த நிறத்துடன் இருப்பதாகத் தோன்றுவதைப்போல.

விசேட கருத்துரை

"பஞ்சகோசாதி" ஆத்மாவைச்சுற்றி, ஸ்தூலசரீரம், ஸூக்ஷ்ம சரீரம், காரண சரீரம் என்று மூன்று சரீரங்கள், "உபாதிகளாக" (சார்புப் படலங்களாக) சூழ்ந்திருப்பதாக

முந்திய சுலோகங்களில் பார்த்தோம். வேதாந்த இலக்கியங்களிலும், உபநிஷத்துகளிலும் இந்தச் சார்புப் படலங்களை இன்னொருவிதமாக கண்டறிந்திருக்கிறார்கள். அவைகள் "பஞ்சகோசங்கள்" எனப்படுகின்றன. "கோசம்" என்றால் "உறை" என்று பொருள். ஆத்மா என்பது கத்தியைப்போன்று ஒரு பளபளப்பான, கூரான ஒரு வஸ்து என்று கற்பனை செய்துகொண்டு, அது ஐந்து உறைகளில், ஒன்றில் ஒன்றாக, அடுக்கடுக்காக, ஐந்து வெவ்வேறு வகையான உறைகளில் பத்திரமாக பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பதாக கற்பனை செய்து கொண்டோமானால், ஆத்மாவும் இதேவிதத்தில் ஐந்து உறைகளினால் சுற்றப்பட்டிருப்பதைப் போன்றிருக்கிறது. அவைகளே "பஞ்சகோசங்கள்" எனப்படுகின்றன. இவைகள் முறையே அன்னமயகோசம், ப்ராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஜ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் எனப்படுகின்றன. இவற்றில், அன்னமயகோசம் என்பது ஸ்தூல சரீரமேயாகும். ப்ராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஜ்ஞானமயகோசம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்து ஸுக்ஷ்மசரீரமாகும். ஆனந்தமயகோசமே காரணசரீரமாகும்.

ஸ்தூலசரீரம் அன்னத்தினால் வளர்ச்சி பெற்று இயங்குவதால் அது அன்னமயகோசம் எனப்படுகிறது. அதன் உள்ளே அடுத்ததாக, ஐந்து பிராணன்கள் இயங்குவதால் அது பிராணமயகோசம் எனப்படுகிறது. அதற்கும் அப்பால், இன்னும் சூட்சுமமாக, "நான்", "எனது" என்ற எண்ணங்களை ("அஹங்காரம்", "மமகாரம்") தோற்றுவிக்கும் மனமே, மனோமயகோசம் எனக் கூறப்படுகிறது. "நான் இதை அறிகிறேன், நான் இதைச் செய்கிறேன்" என்ற உணர்வுகளைத் தோற்றுவிக்கும் புத்தியே விஜ்ஞானமயகோசமாகும். "நான் சுகமாக இருக்கிறேன்" போன்ற அனுபோகங்களுடன் கூடினதாக, ஐந்தாவது கோசமான ஆனந்தமயகோசம் விளங்குகிறது. இது ஆத்மாவுக்கு மிக நெருக்கத்தில் இருப்பதாலும், இதில் ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பு இருப்பதாலும், இது ஆனந்தமயமான கோசமாக இருக்கிறது.

இந்த பஞ்சகோசங்களின் விவரங்களை இன்னும் சற்று விரிவாக, "விவேக சூடாமணி"யில் (சுலோகங்கள் 156 தொடங்கி 212 வரையில்) காணலாம்.

"யோகேன" : இந்த ஐந்து கோசங்களும் (அவித்யையின் காரணமாக) ஆத்மாவுடன் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. அதன் விளைவாக,

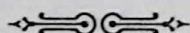
"தத்தன்மய இவ ஸ்தித:" : இந்த ஆத்மாவே அந்தந்த (கோசங்களின்) உருவமாகவே இருப்பதைப்போன்று தோற்றமளிக்கிறது. இந்த உண்மையை விளக்குவதற்காகவே, சுலோகத்தின் ஈற்றடி.

"சுத்தாத்மா" : ஆத்மா வாஸ்தவத்தில் பரிசுத்தமானது. அதாவது எந்த குணவிசேஷங்களையும் கொண்டது அல்ல. ஆனால் பஞ்சகோசங்கள் ஒவ்வொன்றும் குணவிசேஷங்களைக் கொண்டிருப்பவன.

"ஸ்படிகோ யதா" : தூய ஸ்படிகமானது நிறமற்றது, மாசற்றது அதைப்போன்றே ஆத்மாவும் தூயமானது (சுத்தமானது).

"நீலவஸ்த்ராதி யோகேன" : ஆனால், இந்த ஆத்மா, குணவிசேஷங்களுடன் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதே என்றால், அதன் காரணம் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. ஸ்படிகத்தை நீலநிறத்துணியின்மீது வைத்தால், அது நீல நிறத்துடன் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அந்த ஸ்படிகத்தையே ஒரு சிவப்பு நிறத்துணியின் மீதோ, அல்லது பச்சை நிறத்துணியின் மீதோ வைத்தால், அந்த ஸ்படிகமே சிவப்பு நிறத்திலோ, பச்சை நிறத்திலோ இருப்பதாகத் தோற்றம் அளிக்கிறது. ஆனால் இந்த நிறங்கள் ஸ்படிகத்தின் நிறங்கள் அல்ல.

இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின் மூலம் பரிசுத்தமான ஆத்மா, அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் பஞ்சகோசங்களின் சார்புத் தொடர்பினால், அந்தந்த உருவங்களில் இருப்பதாகவே ஒரு பொய்த்தோற்றத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

15. ஆத்மாவைப் பிரித்து அதனை அறியவேண்டும்

वपुस्तुषादिभिः कोशैर्युक्तं युक्त्यावघाततः ।
आत्मानमंतरं शुद्धं विविच्यात्तुलं यथा ॥15॥

வபுஸ்துஷாபி: கோசை:

யுக்தம் யுக்த்யவகாதத: |

ஆத்மானம் ஆந்தரம் சுத்தம்

விவிச்சயாத் தண்டுலம் யதா ||

சாமானிய உரை

நெல்லில் இருக்கும் அரிசியை, உலக்கை போன்ற உபகரணங்களால் நெல்லைக்குத்தி, உமியை நீக்கிப்பிரித்து எடுப்பதுபோல, பஞ்சகோசங்களிலிருந்து அவற்றின் உள்ளே உறைந்திருக்கும் தூய்மையான ஆத்மாவைப் பிரித்துத் தனிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

விசேட உரை

தண்டுலம் யதா : நெல்லின் உள்ளே இருக்கும் அரிசியை எடுத்தால்தான் அது பயன்படும்.

துஷாபி:யுக்தம்: ஆனால் அந்த அரிசி தவிடு, உமி போன்றவற்றால் கூடியிருக்கிறது (சூழப்பட்டிருக்கிறது).

யுக்த்யவகாதத: அரிசியைத் தனியாக, தவிடு, உமியிலிருந்து பிரித்தெடுக்க, உலக்கை முதலான சாதனங்களைக் கொண்டுக் குத்தி எடுக்க வேண்டும்.

வபு: கோசையுக்தம்: மேலே கூறிய நெல்—அரிசி என்ற த்ருஷ்டாந்தத்தைப் போன்று, ஆத்மா என்ற மெய்ப் பொருள் பஞ்சகோசங்களினால் சூழப்பட்டிருக்கிறது.

ஆந்தரம், சுத்தம்: அந்த ஆத்மவஸ்து உள்ளுக்குள்ளே (பஞ்சகோசங்களை ஊடுருவி உள்ளுக்குள்ளே) உறைந்திருக்கிறது. அதுதான் உண்மையில் பரிசுத்தமானது, தூய்மையானது.

விவிச்யாத்: அந்த மெய்ப்பொருளான ஆத்மாவை விவேகம்—வைராக்கியம் போன்றவற்றால் ஆராய்ந்து, தனிப்படுத்தி அறிந்துகொள்ள வேண்டும். பஞ்சோகங்கள் யாவும் "அனாத்மா" என்று அறியப்படும். அவைகள் யாவும் ஸ்தூலமானவைகள், ஐடமானவைகள், மாற்ற மடையக்கூடியவைகள். இவைகள் யாவும் பார்க்கப்படக் கூடிய வஸ்துக்கள் ("த்ருச்ய" வஸ்துக்கள்). இவற்றிற்கு மாறாக, ஆத்மா ஸைக்ஷமமானது, சைதன்யமானது, மாற்றமடையாதது, மற்றவற்றால் பார்க்கப்பட முடியாமல், தானே பார்க்கும் சக்தி படைத்த பார்வையாளனாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொண்டால் ஞானமும், விடுதலையும் கிட்டுகின்றன.

(குறிப்பு:— விவேகசூடாமணியில் சுலோகங்கள் 151—155 ஆகியவற்றுடன் ஒப்பு நோக்கவும்).

16. ஆத்மா "புத்தி"யில் பிரதிபலிக்கிறது.

सदा सर्वगतोऽप्यात्मा न सर्वात्राऽवभासते ।

बुद्धावेवावभासेत स्वच्छेषु प्रतिबिंबवत् ॥16॥

ஸதா ஸர்வகதோ(அ)ப்யாத்மா

ந ஸர்வத்ராவ பாஸதே |

புத்தாவேவபா ஸேத

ஸ்வச்சேஷு ப்ரதிபிம்பவத் ||

(16)

சாமானிய உரை

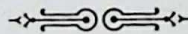
ஆத்மா எப்பொழுதும் எல்லாவிடங்களிலும் பரந்திருந்தாலும், அது எல்லா இடங்களிலும் பிரகாசமாகத் தெரிவதில்லை. பொருள்கள் தெள்ளத்தெளிவான ஊடகங்களில் மாத்திரம் (தூய்மை நீர், கண்ணாடி போன்றவைகள்) பிரதிபிம்பிப்பதுபோல், ஆத்மாவும் "புத்தி"யில் மாத்திரம் (பிரகாசமாய்) ப்ரதிபலிக்கிறது.

விசேட உரை

ஸதா ஸர்வகதோ(அ)ப்யாத்மா — எட்டாவது(8) சுலோகத்தில் ஆத்மா ஸர்வவியாபியாகவும், ஸத்—சித்—ஆனந்த ஸ்வரூபமாக விளங்குவதாகவும் கூறப்பட்ட தல்லவா?

"ந ஸர்வத்ர அவபாஸதே" — அப்படியானால், அந்த ஆத்மா ஏன் எல்லா இடங்களிலும் தெள்ளத்தெளிவாக, பிரகாசமாக புலனாகவில்லை என்ற கேள்வி எழுகிற தல்லவா?

ஸ்வச்சேஷ ப்ரதிபிம்பவத் — பொருள்கள் கட்டாந்தரையிலோ, சுவற்றிலோ பிரதிபிம்பிப்பது எல்லை. தூய்மையான நீர்ப்பரப்பிலோ, தூசுபடியாத கண்ணாடியிலோதான் பொருள்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. அதே போன்று, ஆத்மாவும் "புத்தி" என்று சொல்லப்பட்ட தூய்மையான "அந்தக்கரணத்" தில்தான் பிரகாசமாக பிரதிபலிக்கிறது. "அந்தக்கரணம்" என்பது ஆத்மாவிற்கு வெகு அணுக்கத்தில் இருப்பதாலும் ஸத்துவகுண மேம்பாட்டினால், தூய்மையாக இருப்பதாலும், ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பு அதில் தெள்ளத்தெளிவாக காணப்படுகிறது. (அந்த நிலையில், அதுவே, பெரும்பாலும் "ஜீவாத்மா" என்ற உணர்வுடன் அறியப்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் அதுகூட ஆத்மஸ்வரூபம் இல்லை. அது பிரதிபிம்பமேதான். அதனால்தான் இதனை "சிதாபாஸன்" என்று நுணுக்கமான வேதாந்தம் கூறுகிறது.)

17. "ஆத்மா" ஒரு அரசனைப்போன்ற ஒரு பார்வையாளனே.

देहेन्द्रियमनोबुद्धिप्रकृतिभ्यो विलक्षणम् ।

तद्वृत्तिसाक्षिणं विद्यादात्मानं राजवत्सदा ॥17॥

தேவேந்திரிய மனோபுத்தி—

ப்ரக்ருதிப்யோ விலக்ஷணம் |

தத்வ்ருத்திஸாக்ஷணம் வித்யாத்

ஆத்மனம் ராஜவத் ஸதா ||

(17)

சாமானிய உரை

ஆத்மா என்பவன் சரீரம், இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, ப்ரக்ருதி ஆகியவற்றிற்கு மாறுபட்டு தனித்தன்மை வாய்ந்தவன். அவன் அவற்றின் செயல்பாடுகளின் ஒரு பார்வையாளன் மட்டுமே. அதாவது, ஒரு அரசனைப் போல. இந்த உண்மையை தெரிந்துகொள்.

விசேட உரை

ஆத்மா புத்தியில் ஒரு பிரதிபிம்பமாக பிரதிபலிக்கிறான் என்று முந்திய சுலோகத்தில் பார்த்தோம். ஆனால் அந்த புத்தி சரீரம் முதலானவற்றைச் சார்ந்ததுதானே, ஆகையால் ஆத்மாவும் அவற்றின் செயல்பாடுகளைக் கொண்டதுதானே என்ற ஐயம் எழுகிறது. ஆனால் வாஸ்தவத்தில், சரீரம் முதலானவற்றோடு அவற்றின் இயக்கங்களில் ஆத்மா எந்த தொடர்பும் கொண்டதல்ல. இந்த உண்மையை விளக்க "அரசன்" என்ற திருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. அரசவையில் அரசன் தனித்து ஒரு அரியணையில் கம்பீரமாக வீற்றிருக்கிறான். அவனைச் சுற்றி மந்திரிகள், பிரதானிகள், சிப்பந்திகள் முதலானோர் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் செயல்பாடுகளை அரசன் ஒரு தனிப்பார்வையாளனாக கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறானே தவிர, அவனே அவர்களுடைய செயல்பாடுகளைச் செய்பவனாக இருக்கவில்லை. அவனுக்கு அவர்களுடன் ஒரு தொடர்பு இருந்தாலும், அவர்களிடமிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவன். அதே போன்று ஆத்மாவுக்கு சரீரம், இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி ஆகியவற்றோடு தொடர்பு இருந்தாலும், அவன் முற்றிலும் வேறுபட்டவன்,

தனித்தன்மை வாய்ந்தவன். அவற்றின் செயல்பாடுகளுக்கு அவன் ஒரு ஸாக்ஷி மாத்திரமே.

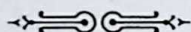
தேஹேந்த்ரிய மனோபுத்தி ப்ரக்ருதிப்ய: — தேஹம் என்றால் இங்கே குறிப்பிடப்படுவது ஸ்தூல சரீரம் அல்லது அன்னமயகோசம். இந்த்ரியங்கள் என்றால் ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும், ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களும், ஐந்து பிராணங்களும் ஒன்றுக்கூடிய ப்ராணமயகோசம் குறிப்பிடப்படுகிறது. மனம் என்ற சொல் மனோமயகோசத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. புத்தி என்ற சொல்லால் விஜ்ஞானமயகோசம் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆகக்கூடி இந்த மூன்று கோசங்களும் கூடி ஸுக்ஷ்ம சரீரத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. "ப்ரக்ருதி" என்ற சொல்லால் அனாதியான, அநிர்வாச்யமான அவித்யை குறிப்பிடப்படுகிறது. அதாவது, இதுவே ஆனந்தமயகோசம் அல்லது காரணசரீரம் எனப்படும்.

இந்த சொற்றொடரினால் குறிப்பிடப்படுவது யாதேனின், ஸ்தூலம்—ஸுக்ஷ்மம்—காரணம் என்ற மூன்று சரீரங்களிடமிருந்தும், அன்னமயம்—ப்ராணமயம்—மனோமயம்—விஜ்ஞானமயம்—ஆனந்தமயம் என்ற ஐந்து கோசங்களிலிருந்தும் மாறுபட்டு, தனியாக, தனித் தன்மையுடன் ஒரு உண்மைப்பொருளாக (ஸத்), ஜ்ஞானமயமாக (சித்) பேரின்ப உணர்வாக (ஆனந்தம்) ஒரு அரசனை போன்று கம்பீரமாக, ஒரு பார்வையாளனாக ஆத்மா அரசாட்சி செய்கிறான் என்பதாகும்.

தத்வ்ருத்தி ஸாக்ஷிணம்: நடமாடுதல், பார்ப்பது, கேட்பது, மூச்சுவிடுவது, எண்ணங்களைச் சிந்தனை செய்வது, சுகம்—துக்கம் முதலானவற்றை அனுபவிப்பது போன்ற செயல்பாடுகளில் ஆத்மா செயலாளன் அல்ல ஒரு பார்வையாளனே.

ராஜவத் ஸதா: மந்திரிகள், பிரதானிகள், சேனைத் தலைவர்கள், அதிகாரிகள், சிப்பந்திகள் முதலானோர் தங்கள் தங்கள் செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களே தவிர, அந்த செயல்பாடுகளை அரசனே செய்கிறான் என்று எவரும் ஒருபோதும் கூறமுடியாதல்லவா? அவர்களின் செயல்பாடுகளை அரசன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானே

தவிர, அவற்றை அவனே செய்கிறான் என்று கருத முடியாதல்லவா? அதே போன்று ஆத்மா எப்பொழுதும் ஒரு பார்வையாளனாகவே இருக்கிறானே தவிர, ஒரு செயலாளனாக அல்ல என்பது கருத்து.

18. ஆத்மா செயலாளனாகத் தோன்றுவது ஒரு பொய்த்தோற்றமே

व्यापृतेष्विन्द्रियेष्व्वात्मा व्यापारीवाविवेकिनाम् ।
दृश्यतेऽभ्रेषु धावत्सु धावन्निव यथा शशी ॥18॥

வ்யாப்ருதேஷு இந்த்ரியேஷ்வாத்மா

வ்யாபாரீ வாவிலேகினாம் |

த்ருச்யதே(அ)ப்ரேஷு தாவத்ஸு

தாவன்னிவ யதா சசீ ||

(18)

சாமானிய பொருளுரை

இந்த்ரியங்கள் செயல்படும்போது ஆத்மாதான் செயல்படுகிறது என்று தோன்றுவது, உண்மையறிவைப் பெறாதவர்களுக்கே. (அதாவது அது ஒரு பொய்த்தோற்றமே). (இதற்கு உதாரணமாக ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது). மேகங்கள் வேகமாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, சந்திரனை நோக்கினால், (நிலையான) சந்திரன்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்ற தோற்றம் பாமரமக்களுக்குத் தோன்றுவதைப்போல.

விசேட உரை

முந்தைய சுலோகத்தில் ஆத்மா ஒரு பார்வையாளனே, செயலாளன் அல்ல என்று கூறப்பட்டது. ஆத்மா ஒரு பார்வையாளன் என்று ஓரளவுக்கு ஒப்புக் கொண்டாலும், அவன் செயலாளனே அல்ல என்பதை எப்படி முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளமுடியும் என்ற ஒரு

ஆக்சேபம் எழுகிறது. உலகியல் செயல்பாடுகளில் பார்ப்பது, கேட்பது, நடப்பது, சிந்தனை செய்வது முதலான அனுபவங்களில் ஆத்மாதானே ஈடுபடுகிறான் என்ற கேள்வி எழுகிறதே, இதற்கு என்ன சமாதானம்? இதற்கு ஆன்மிகத்தில் விடை, அது ஒரு பொய்த்தோற்றமே, உண்மையல்ல என்பதாகும். இதனை விளக்க ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. ஆகாயத்தில் மேகங்கள் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருப்பதையும், அதேசமயம் (அசைவில்லாத) சந்திரனையும் நோக்கினால், அறியாச் சிறுபிள்ளைகள் சந்திரன்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று நினைப்பார்கள். ஆனால் அது ஒரு பொய்த்தோற்றமே என்று அறிவாளிகளான பெரியவர்களுக்குத் தெரியும். அதே போன்று, இந்த்ரியங்கள் செயல்படும்போது, அவற்றின் ஊடே இருக்கும் ஆத்மாதான் செயல்படுகிறது என்ற ஒரு மாயத்தோற்றம் தோன்றுகிறது. இது அறியாமையால் ஏற்பட்ட ஒரு பொய்த்தோற்றமே.

19. ஆத்மாவின் சைதன்யத்தைக் கொண்டு
சரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனம் முதலானவைகள்
இயங்குகின்றன.

आत्मचैतन्यमाश्रित्य देहेन्द्रियमनोधियः ।
स्वकीयार्थेषु वर्तते सूर्यालोकं यथा जनाः ॥19॥

ஆத்ம சைதன்யமாச்ரீத்ய

தேஹேந்த்ரிய மனோதிய: |

ஸ்வக்ரீயார்தேஷு வர்தந்தே

ஸூர்யாலோகம் யதா ஜனா:

(19)

சாமானிய உரை

ஸூர்யனின் ஒளியைக் கொண்டு மக்கள்
அவரவர்கள் காரியங்களில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்

கிறார்கள். அதே போன்று ஆத்மாவின் சைதன்ய ஒளியைக்கொண்டு (அறிவுணர்ச்சித் திறனைக் கொண்டு) சரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனம், புத்தி முதலானவைகள் அதனதன் செயல்பாடுகளில் இயங்குகின்றன.

விசேட உரை

முந்தைய சுலோகத்தில் இந்த்ரியங்கள்தான் செயல்படுகின்றன, ஆத்மா அல்ல என்று கூறப்பட்டது. இந்த்ரியங்கள் ஐடமாக இருப்பவைகளாயிற்றே, அவைகளுக்கு இயங்கும் சக்தி எங்கிருந்து வந்தது என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதற்கான விடைதான் இந்த சுலோகம்.

சூரிய ஒளி இருந்தால்தான் உலகியல் இயக்கம் நடைபெறுகிறது. அதன் ஒளியைக் கொண்டுதான் மக்கள் காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். இந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு சூரியன் மக்களின் காரியங்களில் ஈடுபடுகிறான் என்று சொல்லமுடியுமா? மேலும் மக்கள் தங்கள் தங்கள் செயல்பாடுகளினால் பாபத்தையோ, புண்ணியத்தையோ ஈட்டுகிறார்கள். அதனால், அந்த பாப, புண்யங்களில் சூரியனுக்கு பங்கு உண்டு என்று கூறமுடியுமா? முடியாதல்லவா? அதே, போன்று, சரீரம்— இந்த்ரியங்கள்—மனம்—புத்தி முதலானவைகள் ஆத்மாவின் சைதன்ய ஒளியைத் துணைக்கொண்டு இயங்குகின்றனவேயல்லாது, ஆத்மாவே அவைகள் மூலமாக செயல்படுகிறான் என்று கூறமுடியாது.

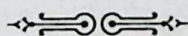
மக்களின் செயல்பாடுகளுக்கு சூரியனின் (சூரியஒளியின்) இருப்பு (ஸாந்நித்யம்) மட்டுமே தேவைப்படுகிறதேயல்லாது, சூரியனின் நேரிடையான செயல்பாடு எவருக்கும் தேவைப்படவில்லை. அதேபோன்று ஆத்மாவின் சைதன்ய ஒளியைக் கொண்டு மட்டும் ஐடதத்துவங்களான சரீரம்—இந்த்ரியங்கள்—மனம்—புத்தி முதலானவைகள் இயங்குகின்றனவேயல்லாது, அவற்றின் இயக்கங்களில் ஆத்மாவின் நேரிடையானப் பங்கு எதுவும் இல்லை. அதாவது, ஆத்மா சூரியனைப்போல் கூடஸ்தனாக இருக்கிறான். அவனுடைய சைதன்ய ஒளியைக்கொண்டு, (அதாவது

அவனுடைய ஸாந்நித்யத்தை மாத்திரம் கைக்கொண்டு சரீரம் — இந்திரியங்கள் — மனம் — புத்தி முதலானவைகள்தான் இயங்குகின்றன என்ற உண்மை நிரூபணமாகிறது.

வேதாந்த க்ரந்தங்களில் இந்த உண்மையை விளக்க மேலும் சில உதாரணங்களைக் கூறுவார்கள்.

இரும்புத்துகள்களின் பக்கத்தில் ஒரு காந்தத்தைக் கொண்டு சென்றால், உடனே அந்த துகள்கள் வேகமாக அசைந்துவந்து அந்த காந்தத்தின் மீது ஒட்டிக்கொண்டு விடுகின்றன. இந்த உதாரணத்தில், ஆத்மாவை காந்தமாகவும், சரீரம்—இந்திரியங்கள் முதலானவைகளை இரும்புத் துகள்களாகவும் கற்பனைசெய்து பார்த்தால், சுலோகத்தின் கருத்து நன்றாக நிதர்சனமாகும்.

இன்னொரு உதாரணம், ஒரு இரும்புக் கோளத்தைப் பழுக்கப் பழுக்க காய்ச்சினால் அதில், சூடும், சிவப்பு நிறமும் ஏற்படுகின்றன. இதற்குக் காரணமாக இருப்பது நெருப்பு. ஆனால் அந்த நெருப்பு, காய்ச்சப்பட்ட இரும்புக் கோளத்தில் தெரிவதில்லை. சூட்டுத்தன்மையும், சிவப்பு நிறமும் இரும்புக் கோளத்தை மட்டும் சார்ந்திருக்கின்றன. அதே போன்று, இந்திரியங்கள்தான் இயங்குகின்றனவே யல்லாது, ஆத்மா அல்ல என்பது தெளிவாகிறது.

20. சரீரத்தின் தன்மைகள் ஆத்மாவிடம் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன

देहेन्द्रियगुणान्कर्माण्यमले सचिदात्मनि ।

अध्यस्यंत्यविवेकेन गगने नीलतादिवत् ॥20॥

தேஹேந்த்ரிய குணான் கர்மாணி

அமலே ஸச்சிதாத்மனி |

அத்யஸ்யந்தி அலிவேகேன

ககனே நீலதாதிவத் ||

(20)

சாமானிய உரை

சரீரம், இந்த்ரியங்கள் முதலியவற்றின் தன்மைகளையும், செயல்பாடுகளையும் மக்கள் அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக, மாசற்ற ஸச்சிதாத்மஸ்வரூபமான ஆத்மாவிடம் (தவறாக) ஆரோபிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அறியாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ஆகாயவெளி நீலநிறமாக இருக்கிறது போன்ற விஷயங்கள்.

விசேட உரை

முந்தைய சுலோகங்களில் ஆத்மா சைதன்யமானது (ஞானமயமானது), செயல்பாடுகள் எதுவும் இல்லாமல் ஸாக்ஷியாக மட்டும் இருக்கிறது என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் ஜீவனுக்கு பிறப்பு—இறப்பு போன்ற தன்மைகளும், கேட்டல்—பார்த்தல் போன்ற செயல்பாடுகளும் இருக்கத் தானே இருக்கின்றன, இவைகள் ஆத்மாவிடம் இல்லை என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும் என்ற வினா எழுகிறது. இந்த வினாவுக்கு விடையளிப்பதற்கே இந்த சுலோகம்.

ககனே நீலதாதிவத் : உண்மை நிலையை விளக்குவதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. வானவெளியைப் பார்த்தோமானால் அது நீலநிறமாக இருக்கிறது. அரைவட்டமாக இருக்கிறது, பாத்திர மூடியைப்போன்று குவிந்திருக்கிறது என்று இவ்வாறெல்லாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் விஞ்ஞான ரீதியாக இவைகள் அனைத்தும் உண்மை இல்லை என்று தெரிய வருகிறது. இதே போன்று ஆத்மாவிடம் சரீரத்தின் தன்மைகளும் செயல்பாடுகளும் பொய்யாக கற்பிக்கப்படுகின்றன.

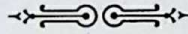
தேஹேந்த்ரிய குணான்: சரீரத்தின் தன்மைகள் என்றால் பிறப்பு, வளர்ச்சி, மூப்பு, இறப்பு போன்றவைகள். இந்த்ரியங்களின் தன்மைகள் என்றால் பார்வைக்கோளாறு, செவிட்டுத்தன்மை, ஊமைத்தனம், அல்லது தீக்ஷண்யப் பார்வை, கூர்மையான செவித்திறன், போன்றவைகள்.

கர்மாணி: (சரீரத்தின்) செயல்பாடுகள் என்றால் நடப்பது, உண்பது, கேட்பது, பார்ப்பது போன்றவைகள்.

அமலே ஸச்சிதாத்மனி: ஆத்மா வாஸ்தவத்தில் எந்த மாசவும் இல்லாதது, தூய்மையானது. அது உண்மைப் பொருளாகவும்(ஸத்), ஜ்ஞானமயமாகவும்(சித்) இருக்கப் பட்டது:

அத்யஸ்யந்தி: சரீரத்திற்கும், இந்தரியங்களுக்கும் உடையதான தன்மைகளையும், செயல்பாடுகளையும், ஆத்மாவிடம் (தவறாக) ஆரோபிக்கப்படுகின்றன. பொய்யான இந்த கல்பனை "அத்யாஸம்" என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது, ஒரு பொருளின் குண விசேஷங்கள் சம்பந்தமே இல்லாத இன்னொரு பொருளின் மீது சுமத்தப்படுவதற்கு இது ஒப்பாகும்.

அவிவேகேன: இந்த தவறான எண்ணம் ஏற்படுவதற்கு காரணம் அவிவேகம், அதாவது அஜ்ஞானம். இதனையே "மாயை" என்றும் கூறுவர்.

21. தவறான கல்பனைக்கு இன்னொரு உதாரணம்

அज्ञानान्मानसोपाधे: कर्तृत्वादीनि चात्मनि ।

कल्प्यन्तेऽम्बुगते चन्द्रे चलनादिर्यथाम्भसः ॥21॥

அஜ்ஞானான் மானஸோபாதே:

கர்த்ருத்வாதீனி சாத்மனி |

கல்ப்யந்தே (அ)ம்புகதே சந்த்ரே

சலனாதீ யதாம்பஸ: ||

(21)

சாமானிய உரை

அலைகள் அசைந்திருக்கும் தண்ணீரில் ஆகாயத்தில் (அசைவற்றிருக்கும்) சந்திரன் பிரதிபலித்தால், அறிவிலிகள் சந்திரன்தான் அசைந்து கொண்டிருக்கிறான் என்று எண்ணுவார்கள். அதே போன்று மனப்படலத்தில் தோன்றும் கர்த்தா, போக்தா போன்ற விஷயங்கள்

ஆத்மாவிடம் இருப்பதாக அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக கல்பிக்கப்படுகின்றன.

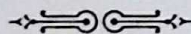
விசேட உரை

அம்புகதே சந்திரே — ஆகாயத்தில் தோன்றும் சந்திரன் நிலைப்பாடுடன் இருக்கிறது. ஆனால் அசையும் நீர்ப் பரப்பில் அதன் பிரதிபிம்பம் அசைந்து கொண்டிருப்பது போன்று தோற்றமளிக்கிறது.

சலனாதி யதாம்பஸு: — பிரதிபிம்பத்தின் அசைவுகள் நீர்ப்பரப்பைச் சேர்ந்ததே அல்லாது சந்திரனுடையது அல்ல. ஆனால் சந்திரன் தான் அசைந்து கொடிருக்கிறான் என்று எவனாது எண்ணினால் அது பொய்யாகும்.

மானஸோபாதே — மனம் என்பது ஆத்மாவைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஒரு படலம்(உபாதி). அதில் ஆத்மாவின் ஒளி பிரதிபலிக்கிறது. கர்த்தா, போக்தா என்ற எண்ணங்கள் ஏற்படும்போது, அவைகள் மனதைச் சார்ந்தனவேயல்லாது, ஆத்மாவைச் சார்ந்தனவல்ல. அதாவது, நீர்ப்பரப்பின் அசைவுகள் நீரைச் சார்ந்தனவைகளேயல்லாது சந்திரனைச் சார்ந்தவைகள் அல்ல.

அஞ்ஞானாத் கல்ப்யந்தே — இந்த எண்ணத் தடுமாற்றத் திற்கு காரணம் என்ன என்றால் அதுவே அஞ்ஞானமாகும். இந்த அஞ்ஞானத்தால் நீரின் அசைவுகள் சந்திரன் மீது கல்பிக்கப்படுகின்றன. அதேபோன்று சரீரம், இந்த்ரியங் களின் செயல்பாடுகள், குணவிசேஷங்கள் ஆத்மாவின்மீது (தவறாக, பொய்யாக) அஞ்ஞானிகளால் கல்பிக்கப் படுகின்றன.

**22. மன இயல்புகள் ஆத்மாவைச்
சேர்ந்தனவைகள் அல்ல**

रागोच्छासुखदुःखादि बुद्धौ सत्यां प्रवर्त्तते ।

सुषुप्तौ नास्ति तत्राशौ तस्माद् बुद्धेस्तु नात्मनः ॥22॥

ராகேச்சர ஸுகது: காத்ரி

புத்தெள ஸத்யாம் ப்ரவர்த்ததே |

ஸுஷுப்தெள நாஸ்தி தந்நாசே

தஸ்மாத் புத்தேஸ்து நாத்மன: || (22)

சாமானிய உரை

பற்று, விருப்பு, சுகம் துக்கம் போன்ற அனுபவங்கள் புத்தி அல்லது மனம் இயங்கும்போதுதான் காணப்படுகின்றன. ஆழ்ந்த நித்திரையின்போது, அந்த மனம் இல்லாமல்போவதால், இந்த உணர்வுகளும் இல்லாமல் போய்விடுகின்றன. இதன் மூலம் இந்த மனஇயல்புகள் புத்தியைச் சார்ந்தனவையெல்லாது ஆத்மாவைச் சார்ந்தவைகள் அல்ல என்ற உண்மை தெளிவாகிறது.

விசேட உரை

செயல்பாடுகள் முதலானவைகள் ஆத்மாவைச் சார்ந்தனவல்ல என்று முந்திய சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது. ஆனால் மனிதனிடம் பற்று, விருப்பு, சுகம், துக்கம் முதலான அனுபவங்கள் காணப்படுகின்றனவே, இவைகள் ஆத்மாவைச் சார்ந்தனவல்ல என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும் என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. இதற்கு விடையாக ஒரு நிரூபணம் கூறப்படுகிறது.

புத்தெள ஸத்யாம் ப்ரவர்த்ததே — மேற்கூறிய அனுபவங்களை நாம் மனத்தினால்தான் அறிகிறோம். அதாவது, மனம் அல்லது புத்தி இயங்கும்வரையில்தான் இந்த அனுபவங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஸுஷுப்தெள நாஸ்தி — ஒருவன் ஆழ்ந்த நித்திரையில் துயிலும்போது இந்த உணர்வுகள் காணப்படுவதில்லை. (இந்த உணர்வுகள் விழிப்பு, கனவு நிலைகளில்தான் தோன்றுகின்றன). இதற்கு காரணம் என்ன? இதோ, இதற்கு பதில், கீழே.

தந்நாசே: — மேலே கூறிய ஸுஷுப்தி நிலையில் மனம் இல்லாமல் போகிற காரணத்தினால் ஸுஷுப்தியில் ஆத்மா இருந்தாலும், மனம் இல்லாமல் போவதினால்,

இந்த உணர்வுகள் தோன்றுவதில்லை. இந்த உண்மையின் மூலம் நிரூபணம் ஆவது என்ன?

தஸ்மாத் புத்தேஸ்து நாத்மன: — ஆகையால் மேற்கூறிய உணர்வுகள் அனைத்தும் மனத்தைச் சார்ந்தவைகளே யல்லாது ஆத்மாவைச் சார்ந்தனவைகள் அல்ல என்ற உண்மை புலனாகிறது.

இந்த சுலோகத்தில் "அன்வயம், வ்யதிராகம்" என்ற தர்க்கசாஸ்த்ர உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. மனம் இருந்தால்தான் உணர்வுகள் இருக்கின்றன என்று கூறுவது "அன்வயம்". மனம் இல்லையானால் உணர்வுகள் இல்லை என்று கூறுவது "வ்யதிரேகம்".

23. ஆத்மா பரிசுத்தமானது, அழியாதது,
ஸச்சிதானந்தமயமானது.

प्रकाशोऽर्कस्य तोयस्य शैत्यमशैर्यथोष्णता ।

स्वभावः सच्चिदानन्दनित्यनिर्मलतात्मनः ॥23॥

ப்ரகாசோ(அ)ர்கஸ்ய தோயஸ்ய

சைத்யமக்னோர் யதோஷ்ணதா |

ஸ்வபாவ: ஸச்சிதானந்த-

நித்ய நிர்மலதாத்மன: ||

(23)

சாமானிய உரை

சூரியனின் இயல்பு பிரகாசம். தண்ணீரின் இயல்பு குளிர்ச்சி. நெருப்பின் இயல்பு உஷ்ணம். அதே போன்று ஆத்மாவின் இயல்புகள்—இருப்புத்தன்மை (ஸத்); அறிவுடைமை (சித்); இன்பமயம் (ஆனந்தம்); என்றென்றும் நிலைத்திருப்பது (நித்யம்); மாசற்ற, தூய்மை கொண்டது (நிர்மலம்).

விசேட உரை

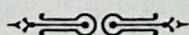
உலகியலில் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இயல்பாகவே சில குணவிசேஷங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, சூரியன் என்று கூறினால் அதன் இயல்புத்தன்மை பிரகாசம், தண்ணீர் என்று கூறினால் அதன் இயல்புத் தன்மை குளிர்ச்சி, நெருப்பு என்று கூறினால் அதன் இயல்புத்தன்மை உஷ்ணம். இந்த உதாரணங்களைப் போன்றே ஆத்மாவிடம் சில இயல்புத் தன்மைகள் இருக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில், இவைகளை ஆத்மாவின் "குணவிசேஷங்கள்" என்று எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில் ஆத்மாவுக்கு எந்த "குணவிசேஷங்களும்" இல்லை என்பது சித்தாந்தம். ஆனால் இவைகளை "இயல்புத் தன்மைகள்" என்று கூறுவதன் மூலம், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபலக்ஷணமே இவைகள்தான் என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஸச்சிதானந்தம் — இந்த சொல் ஸத்+சித்+ஆனந்தம் என்ற தொடர்ச்சொல்லாகும். இதில் "ஸத்" என்பதின் பொருள்—எதனுடையதானாலும், அதனுடைய உருவம் இப்படிப்பட்டதுதான், வேறு வகையாக இல்லை என்று தீர்மானமாக கூறப்படுவதாகும். "சித்" என்றால் எந்த தொடர்பும் இல்லாமல் தானாகவே அறிவுரூபமாக இருப்பது என்பது பொருள். "ஆனந்தம்" என்றால் ஈடு, இணையற்ற சுகானுபவம் என்பது பொருள்.

நித்யம் — எக்காலத்திலும் எந்தவித மாறுபாடும் இல்லாத, என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் சாக்ஷதமான நிலை என்று பொருள்.

நிர்மலதா — ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களின் பாதிப்புகள் எதுவும் கலவாத தூய்மைத்தன்மை என்பது பொருளாகும்.

இவைகளே ஆத்மாவின் "ஸ்வபாவம்" (இயல்புத் தன்மை) என்று கூறப்படுகின்றன.

24. "நான் அறிகிறேன்" என்ற சொல்லின் உட்கருத்து என்ன?

आत्मनः सचिदंशश्च बुद्धेर्वृत्तिरिति द्वयम् ।
संयोज्य चाविवेकेन जानामीति प्रवर्तते ॥24॥

ஆத்மன: ஸச்சிதம்சச்ச

புத்தேர் வ்ருத்திரீதி த்வயம் |

ஸம்யோஜ்ய சாவிவேகேன

ஜானாமீதி ப்ரவர்த்ததே ||

(24)

சாமானிய உரை

ஆத்மாவின் அம்சங்களான ஸத் (உண்மைப் பொருளாக, இருப்பது) என்ற தன்மையும், சித் (அறிவுப் பொருள்) என்ற தன்மையும் புத்தியின் செயல்பாட்டுடன் இணைந்திருக்கும்போது "நான் அறிகிறேன்" என்ற உணர்வு, பகுத்தறிவு இன்மையினால் (அவிவேகம்) இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

விசேட உரை

முந்திய சுலோகத்தில் ஆத்மாவின் இயல்பு ஸத்+சித்+ஆனந்தம் (ஸச்சிதானந்தம்) ஆகும் என்று கூறப்பட்டது. இந்த இயல்புகளை நமது புத்தியில் அறிந்துகொண்டால்தானே நாம் அவற்றை உணரமுடியும்? அதாவது இந்த இயல்புகளை புத்தியின் உதவி இல்லாமல் தாமாகவே ஆத்மா உணர்ந்து கொள்ளமுடியாது என்ற நிலை ஏற்படுகிறது.

இதன் காரணமாக, புத்தியோடு சேர்ந்திருந்தால்தான், ஸத்—சித் என்ற ஆத்மாவின் இரண்டு அம்சங்களும் கூடி "நான் அறிகிறேன்" என்ற சொல்வழக்கு வழங்கப் படுகின்றன என்று நாம் எண்ணுகிறோம். ஆனால் இது ஒரு மாயத்தோற்றமே. இந்த மாயத்தோற்றம் தோன்றுவதற்கு அவிவேகம் என்ற பகுத்தறிவு இன்மையே காரணம்.

புத்தே:வ்ருத்தி — வேதாந்த க்ரந்தங்களில் புத்தி, மனம் என்பவைகள் வெவ்வேறானவைகள் என்று கூறப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த சுலோகத்தில் மனம் என்ற பொருளிலேயே புத்தி என்ற சொல் வழங்கப்படுவதாக கருதவேண்டும். ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களும் மனதைச் சார்ந்திருக்கின்றன. நாம் ஒரு பொருளைப் பார்த்தாலோ அல்லது ஏதாவது விஷயம் நமக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தாலோ, நமது மனதில் சில எண்ண அலைகள் தோன்றுகின்றன. அப்பொழுது முக்குணங்களில் ஏதாவது ஒரு அம்சமோ அல்லது அவற்றின் விகிதாசாரக் கலவையோ தோன்றுகின்றன. அதைத்தான் நாம் "மனோவ்ருத்தி" என்று கூறுகிறோம். அப்பொழுது, நம் மனதில் ஆத்மாவின் பிரதிபலிப்பு இருப்பதால், நமக்கு "நான் இருக்கிறேன், நான் அறிகிறேன், நான் ஆனந்தமாக இருக்கிறேன்" என்ற உணர்வுகள் தோன்றுகின்றன. அப்பொழுது ஆத்மா மனதில் பிரதிபலிக்கிறதேயன்றி மனதுடன் கலந்துவிடுவதில்லை. ஆனால் மனதில் தோன்றும் இந்த பிரதிபலிப்பையே நாம் முழுமையான ஆத்மா என்று எண்ணித் தடுமாறுகிறோம் என்பது சுலோகத்தின் உட்கருத்து.

அவிவேகேன: — விவேகம் என்றால் "பகுத்தறிதல்" என்று பொருள். எவற்றைப்பகுப்பது? ஆன்மிகத்தில் ஆத்மா, அனாத்மா என்ற சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆத்மா சைதன்யமானது. அனாத்மா என்றால் ஆத்மாவுக்குப் புறம்பானது, அதாவது ஐடமானது என்பது பொருள். இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து பகுத்து அறிதலே, பகுத்தறிவு அல்லது விவேகம் எனப்படுகிறது. இந்த சுலோகத்தில், ஒரு எண்ணத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டதாக சொல்லப்பட்டதல்லவா? அது ஏற்படக் காரணம் அவிவேகம் அதாவது ஆத்மா—அனாத்மா என்ற பாகுபாட்டை அறியாதிருப்பதே ஆகும் என்று கூறப்படுகிறது. இதுவே "அஜ்ஞானம்" என்றும் "மாயை" என்றும், "அவித்யை" என்றும் பலவாறாகக் கூறப்படுகிறது.

ஸம்யோஜ்ய — மனோவ்ருத்தியுடன் ஆத்மாவை நாம் இணைத்துப் பேசுகிறோம். ஆனால், உண்மையில் மனமும் ஆத்மாவும் ஒருபோதும் இணையமுடியாது. ஏனெனில் ஆத்மா சைதன்யமானது, மனம் ஜடமானது. எதிர்மறையான இரண்டு விஷயங்கள் ஒருபோதும் இணையமுடியாது என்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மை. உதாரணமாக, இருளும் ஒளியும் இணைய முடியாது. அதே போன்று, சைதன்யமும் ஜடமும் இணையமுடியாது. ஆகையால் சைதன்யமான ஆத்மாவும் ஜடமான மனதும் இணைய முடியாது. ஆனால், நாம் இவற்றை இணைத்து "நான் அறிகிறேன்" என்று சொல்லும்போது அது அவிவேகம் ஆகும். உண்மையில் இந்த இணைப்பு ஒரு மாயத் தோற்றமேயாகும். இந்த இணைப்பை "மித்யா ஆரோபணம்" என்றும் கூறுவர்.

ஜ்ஞாமீதி ப்ரவர்த்ததே — "நான் அறிகிறேன்" என்ற சொல்வழககு மனோவ்ருத்தியுடன் ஆத்மாவை இணைத்துக் கூறுவது ஆன்மிகத்தவறாகும். ஏனெனில், ஆத்மாவின் அறிவுத்தன்மைக்கு, மனம் என்ற ஜடதத்துவம் தேவையேயில்லை. ஏனெனில் அது இயல்பாகவே அறிவுஸ்வரூபமாகும் (சித்). வேறுவிதமாகச் சொல்வதானால், ஆத்மாவின் இயல்புகளான ஸத்+சித்+ஆனந்தம் ஆகியவைகள் மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவைகள், தனித்தன்மையுடன் இருப்பவைகள்.

த்வயம் — இரண்டும், அதாவது ஸத், சித் என்ற இரண்டு அம்சங்கள். ஆத்மாவிற்கு பிரிவுகள், என்பது வாஸ்தவத்தில் கிடையாது. அதாவது, இங்கு இரண்டு அம்சங்கள் என்று கூறப்படுவது "ஒளபசாரிகம்" என்ற வழிமுறையைப் பின்பற்றுவதாகும். ஒரு கருத்தை சுலபமாகப் புரியவைப்பதற்காக, பொதுப்படையாக ஓரிரண்டு விஷயங்களைச் சொல்லும் உத்தியே இப்படிக் கூறப்படுகிறது. இந்த நியதிப்படி "ஆனந்தம்" என்ற இயல்பும் உள்ளடக்கப்பட்டதாக நாம் கருதவேண்டும்.

இங்கு "த்வயம்" (இரண்டு விஷயங்கள்) என்ற சொல்லுக்கு ஸத்—சித் என்ற ஆத்மாவின் இரண்டு

அம்சங்களை குறிப்பதாக சில உரையாசிரியர்களும், ஸச்சிதம்சமும், மனோவ்ருத்தியும் இரண்டு விஷயங்கள் அவைகள் என்று சில உரையாசிரியர்களும் பொருள் படுத்தியிருக்கிறார்கள். இது எப்படியாயினும் சுலோகத்தின் மையக்கருத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

25. ஜீவனின் புத்திமயக்கம்

आत्मनो विक्रिया नास्ति बुद्धेर्बोधो न जात्विति ।
जीवः सर्वमलं ज्ञात्वा कर्ता द्रष्टेति मुह्यति ॥25॥

ஆத்மனோ விக்ரியா நாஸ்தி

புத்தேர் போதோ ந ஜாத்வபி |

ஜீவ: ஸர்வமலம் ஜ்ஞாத்வா

ஜ்ஞாதா த்ரஷ்டேதி முஹ யதி ||

(25)

சாமானிய பொருளுரை

ஆத்மாவுக்கு மாற்றம் எதுவும் கிடையாது. புத்திக்கும் சைதன்யம் கிடையாது. ஜீவன் தன்னை அறிபவன், பார்ப்பவன் என்றெல்லாம் எண்ணி மிகவும் மனமயக்கம் அடைகிறான்.

விசேட கருத்துரை

மனோவ்ருத்திகளை ஆத்மாவின்மீது தவறாக ஆரோபித்துக்கொண்டு ஜீவன் தடுமாறுகிறான் என்று முந்தைய சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது. அதே கருத்து இந்த சுலோகத்திலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

ஆத்மன: விக்ரியா நாஸ்தி: — சரீரம், இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றைப் போன்று ஆத்மாவுக்கு எந்த மாற்றங்களும் கிடையாது. காலம், தேகம், வர்த்தமானங்களைப் பொருத்து,, ஜடப்பொருள்களுக்குத்தான் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆத்மா என்பது செயல்களற்றது,

மாற்றங்கள் இல்லாதது, மாசுகளற்றது, குணவிசேஷங்களற்றது, பின்னம் அற்றது, வெளிப்படையாகத் தோன்றாதது, அறியவொண்ணாதது, ஐடப்பொருள்களில் எந்த அம்சமும் கொள்ளாதது—என்று இப்படியெல்லாம் ஞானியர்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

புத்தேர் போதோ ந ஜாத்வபி — புத்தி அல்லது மனம் என்பது ஐடப்பிரக்ருதியின் ஒரு அம்சமே. ஆகையால் அது சைதன்யமானது அல்ல. அதாவது அதுவே அறிவாக ஆகிவிடாது. புத்தி, மனஸ், அந்தக்கரணம், சித்தம் என்ற சொற்களுக்கு வித்தியாசமான, நுண்ணிய பொருள்கள் இருந்தாலும், இங்கு, அவைகள் யாவும் மனஸ் என்ற பொதுப்படையான பொருளிலேயே உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கர்தா, த்ரஷ்டா இதி ஸர்வம் ஜ்ஞாத்வா — மனஸ்ஸில் பிரதிபலிக்கும் ஆத்மாவான ஜீவன், தனது உண்மையான ஸ்வரூபத்தை மறந்து சரீரம், மனஸ், இந்த்ரியங்கள் முதலானவற்றில் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டு, "நான் செயல்படுகிறேன், நான் பார்க்கிறேன்" என்றெல்லாம் நினைத்திருக்கிறான்.

ஜீவ: அலம் முஹ்யதி — மேற்கூறியபடி, ஜீவன், தனது சைதன்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறந்து, ஐடப்பொருள்களோடு தன்னை தொடர்புபடுத்திக்கொண்டு, "இது எனது இல்லம், இவர்கள் எனது மனைவி—மக்கள்" என்று தன்னை பிணைத்துக்கொண்டு, செயல்கள் புரிபவனாக, அறிபவனாக, அனுபோகம் உடையவனாக, உலகியல் விஷயங்களில் உழன்று அதிகமாகவே தடுமாறுகிறான்.

26. ஜ்ஞானம்-அஜ்ஞானம் ஆகியவற்றின் விளைவுகள்

रज्जुसर्पवदात्मानं जीवं ज्ञात्वाऽभयं वहेत् ।

नाहं जीवः परात्मेति ज्ञातं चेन्निर्गयो भवेत् ॥26॥

ரஜ்ஜு ஸர்பவதாத்மானம்

ஜீவம் ஜ்ஞாத்வா பயம் வஹேத் |

நாஹம் ஜீவ: பராத்மேதி

ஜ்ஞாதம் சேந் திர்ப்பயோ பவேத் ||

(26)

சாமானிய பொருளுரை

ஆத்மாவை ஜீவன் என்று நினைத்திருப்பவன், கயிற்றை பாம்பு என்று நினைத்தவனைப்போல் பயத்திற்குள்ளாகிறான். "நான் ஜீவன் அல்லன், பரமாத்மா நான்" என்று அறிவு ஏற்பட்டால், ஆத்மா பயத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

விசேட கருத்துரை

ஆத்மானம் ஜீவம் ஜ்ஞாத்வா — "ப்ரத்யகாத்மா" என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவன், மற்ற உயிரினங்களையும், ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான கடவுளையும் அறிந்திருக்கிறான். காலதேசவர்த்தமானங்களினாலும், காரணகாரியங்களினாலும் தான் எல்லைகளுக்குள் கட்டுப்பட்டிருப்பதாக ஜீவன் எண்ணுகிறான். ஆகையால் தன்னை ஒரு ஸம்ஸாரியாக (உலகியல் வாழ்வில் ஈடுபட்டவனாக) கருதி, தனக்கு ஜனன—மரணங்கள் உண்டு என்று எண்ணுகிறான். அதன் காரணமாக அவனுக்கு பயம் ஏற்படுகிறது. த்வைத பாவம் (அதாவது தனது ஆத்மாவைத்தவிர பிறிது ஏதோ ஒன்றிருக்கிறது என்ற எண்ணம்) இருக்கும் வரையில் ஜீவனுக்கு பயம் தவிர்க்கமுடியாததாகிறது. தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அவன் வித்தியாசம் காணும்வரையில், அவனை பயம் விட்டுநீங்காது. அதேபோன்று, அவன் தன்னையும் பரமாத்மாவையும் வேறு, வேறாக எண்ணும்போதுகூட, அவனுக்கு பரமாத்மாவிடமிருந்து (கடவுளிடமிருந்து) பயம் ஏற்படத்தான் செய்கிறது. உண்மையில் ஆத்மா ஒருபோதும் ஜீவனாக ஆவதில்லை. ஆகையால் மனிதனுக்கு ஏற்படும் பயம் ஆதாரமற்றது. அது அஜ்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட விளைவுதான்.

ரஜ்ஜுஸர்பவத் — கயிறு எப்பொழுதும் கயிறாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அதன் மீது பாம்பு என்ற வித்தியாசமான மதிமயக்கம் (அஞ்ஞானம்) ஏற்பட்டால் பயம் தோன்றுகிறது. அந்த பயம் வாஸ்தவத்தில் ஆதாரமற்றது. அதேபோன்று ஆத்மாவை ஒருவன் ஸம்ஸாரியாக நினைத்திருக்கும் வரையில் அவனை விட்டு பயம் நீங்குவதில்லை.

நிர்ப்பயோ பவேத் — பயம் விலகிப்போவதற்கு காரணம் ஆத்மாவின் இருமையற்ற தன்மையின் ஜ்ஞானபோதமாகும். "நான் ஜீவன் இல்லை. பரமர்த்மாவேதான்" என்ற அபேதபுத்தி ஏற்படும்போது அந்த ஜ்ஞானபோதம் ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது, ஆதாரமற்ற பயமும் நீங்கிவிடுகிறது. ஆத்மாவினால் இந்த அத்வைத ஞானத்தால், அஞ்ஞானம், அஹங்காரம், பாசம், வெறுப்பு, வாழ்வியலில் பற்றுகள் ஆகியவற்றின் துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான். பயம் முற்றிலும் நீங்கியவன் நிரந்தரமான அமைதியின்பத்தை எய்துகிறான்.

27. ஆத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமானது

आत्मावभासयत्येको बुद्ध्यादीनीन्द्रियाणि च ।

दीपो घटादिवत्स्वात्मा जडैस्तैर्नावभास्यते ॥27॥

ஆத்மா(அ)வபாஸயத்யேகோ

புத்த்யாதீனிந்த்ரியாண்யபி |

தீபோ கடாதிவத் ஸ்வாத்மா

ஜடைஸ்தைர் நாவபாஸ்யதே ||

(27)

சாமானிய பொருளுரை

ஆத்மா தனித்திருந்து புத்தி, இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றை விளக்கமடையச் செய்கிறது. ஆனால் அது (அந்த) ஜடதத்துவங்களால் விளங்கவைக்கப்படுகிறதில்லை.

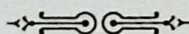
இதற்குத் த்ருஷ்டாந்தம்—தீபஒளி குடம்போன்ற ஜடவஸ்துக்களை வெளிச்சப்படுத்துகிறது. ஆனால், மாறாக குடம் போன்ற ஜடப்பொருள்கள் தீபஒளியை பிரகாசிக்கச் செய்ய முடிவதில்லை.

விசேட விளக்கவுரை

ஆத்மா சரீரத்தில் உறைந்திருந்தாலும், புத்தி, இந்த்ரியங்கள் முதலானவற்றோடு அணுக்கமாய்த் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும், அவைகள் ஆத்மாவை விளக்கமடையச் செய்யமுடிவதில்லை. ஏனெனில், ஆத்மா தன்னந்தனியாக, ஸ்வயம்பிரகாசமாக, தன்னைத்தானே விளங்கச் செய்கிறது, ஆத்மஒளிதான் ஜடபிரபஞ்சம் அனைத்தையும் விளங்கச் செய்கிறது. இந்த உண்மையை விளக்க ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. ஒரு தீபமும் ஒரு குடமும் அருகருகில் இருந்தால், குடத்தை தீபம்தான் காட்சிப்படுத்துகிறதேயல்லாது, தீபத்தை, குடம் காட்சிப்படுத்த முடியாது. அது தேவையும் இல்லை. ஏனெனில் தீபம், தன்னைத்தானே காட்சிப்படுத்துக் கொள்கிறது. அதைப்போன்றே ஆத்மாவும், தன்னைத் தானே விளங்கவைத்துக் கொள்கிறது.

"யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ" (ஆத்ம தத்துவத்தை அடையமுடியாமல், வாக்கு, மனதுடன் கூடி, திரும்பிவிடுகிறது) என்ற தைத்திரீய உபநிடத வாக்கியம் இங்கு ஒப்பு நோக்குதற்குரியது.

பொதுவாக, அனைத்து ஜடப்பொருள்கள் என்று கூறப்படாமல், புத்தி(மனஸ்), இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றை மட்டும் உதாரணப்படுத்துவதின் கருத்து யாதெனில், இவைகள் ஆத்மாவுக்கு மிக அணுக்கத்தில் இருப்பதால், இவைகளே ஒரு பிரகாசம் அடைந்திருப்பதைப்போல ஒரு மாயத்தோற்றத்தை உண்டு பண்ணுவதால்தான். இவைகளே ஸ்வயமாக பிரகாசம் இல்லாதபோது, இதர ஜடப்பொருள்களைப் பற்றிக்கூறத்தேவையில்லை என்பது கருத்து.

28. ஒரு தீபஒளியைப் பார்க்க இன்னொரு
தீபஒளி தேவையில்லை. அதேபோன்றதுதான்
ஆத்மா

स्वबोधे नान्यबोधेच्छा बोधरूपतयात्मनः ।

न दीपस्यान्यदीपेच्छा यथा स्वात्मा प्रकाशते ॥28॥

ஸ்வபோதே நான்யபோதேச்சா

போதரூபதயாத்மன: |

ந தீபஸ்ய அன்யதீபேச்சா,

யதா ஸ்வாத்ம ப்ரகாசனே ||

(28)

(சாமானிய உரை) பொருளுரை

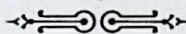
தீபஒளியைப் பார்க்க இன்னொரு தீபஒளி தேவைப்படுவதில்லை. ஏனெனில், அது தன்னைத்தானேக் காட்சிப்படுத்துக் கொள்கிறது. அதே போன்று ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ள இன்னொரு ஆத்மா தேவையில்லை. ஏனெனில் ஆத்மாவிடமே சைதன்யமிருப்பதால், அது தன்னைத்தானே விளக்கப்படுத்திக்கொள்கிறது.

(விசேட) விளக்கஉரை

பொதுவாக, இருளில் ஜடப்பொருள்களைப் பார்க்க, விளக்கு தேவைப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு விளக்கு ஒளியைப் பார்க்க இன்னொரு விளக்கு ஒளி அவசியமில்லை. ஏனெனில், அது, தன்னைத்தானே வெளிச்சப்படுத்தி, தன்னையே காண்பித்துக் கொள்கிறது. அதே போன்று, ஒரு ஆத்மா தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள, அந்த ஆத்மாவின் சைதன்ய பிரகாசமே போதுமானது. இன்னொரு ஆத்மாவின் உதவி அதற்குத் தேவையில்லை.

ஆனால், இதன் தொடர்பாக அடிப்படையான ஒரு ஐயம் எழலாம், அதாவது, ஆத்மா என்றே ஒன்று உண்மையில் இருக்கிறதா? என்பதே அந்த கேள்வி. எல்லோர் மனதிலும், "நான் இருக்கிறேன்" என்ற உணர்வு இருக்கிறதல்லவா? அந்த உணர்வு எங்கிருந்து வந்தது

என்பதை ஆராய்ந்தோமானால், ஒவ்வொரு ஜீவனிலும், மனதிற்கு அப்பாற்பட்டு, ஏதோ ஒரு தத்துவம், தன்னைத்தானே, உணர்ந்துகொள்ள வைக்கிறது அல்லவா? அந்த தத்துவம்தான் "ஆத்மா" என்று கூறப்படுகிறது.

29. அவ்வைத ஜ்ஞானம் கிட்ட முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும்

ஆத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமானது, அது இயல்பாகவே ஜ்ஞானமயமானது, அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு பிறிதொரு விளக்க சாதனம் தேவையில்லை என்று முந்திய சுலோகத்தில் கூறப்பட்டதல்லவா? அப்படியானால் அந்த ஆத்ம ஜ்ஞானம் ஜீவர்களுக்கு எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் தானாகவே கிட்டிவிடவேண்டியதுதானே, ஆனால் அப்படி நிகழ்வதில்லையே, ஏன்? என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதற்கு "உபாதிகள்" தடையாக இருக்கின்றன என்று இப்பொழுது கூறப்படுகிறது. இந்த உபாதிகளை நீக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். இந்த முயற்சிகள் ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸம் என்று மூன்று படிகளைக்கொண்டது. இந்த மூன்று நிலைப்பாடுகளையும் குருவின் உபதேசத்தைப் பெறுவதனால் கிட்டுகின்றன. முதலில் "ச்ரவணம்" என்ற உத்தியைப்பற்றி கீழ்வரும் சுலோகத்தில் கூறப்படுகிறது.

निषिध्य निखिलोपाधीन्नेति नेतीति वाक्यतः ।

विद्यादैक्यं महावाक्यैर्जीवात्मपरमात्मनोः ॥29॥

நிஷித்ய நிகிலோபாதீன்

நேதி நேதி வாக்க்யத: |

வித்யாதைக்யம் மஹாவாக்யை:

ஜீவாத்ம, பரமாத்மனோ: ||

சாமானிய பொருளுரை

மஹாவாக்யங்களின் உதவிகொண்டு, "இது அல்ல, இது அல்ல" என்ற கூற்றுகளைக் கையாண்டு, எல்லா "உபாதி"களையும் அப்புறப்படுத்தி, ஜீவாத்மா—பரமாத்மா ஆகியவற்றின் ஒருமையை (அத்வைத ஜ்ஞானம்) அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

விசேட கருத்துரை

நிஷித்ய நிகிலோபாதீன் : "உபாதிகள்" என்று கூறப் படுபவைகள் ப்ரஹ்மத்தையும், ஆத்மாவையும் சுற்றியிருக்கும் சார்புப்படலங்கள். இவைகள் ஸமஷ்டி அவித்யை, வ்யஷ்டி அவித்யை என்று முறையே கூறப் படுகின்றன.

ஸமஷ்டி அவித்யையின் காரணமாக ப்ரஹ்மம் பரமாத்மா, ப்ரஹ்மதேவன் (ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா), விஷ்ணு (ஸ்திதி கர்த்தா), சிவன் (ஸம்ஹாரகர்த்தா) என்று பலவிதமாக கூறப்படுகிறது.

வ்யஷ்டி அவித்யை என்பது ஜீவாத்மாவைச் சூழ்ந்திருக்கும் அஞ்ஞானப்படலம். இதுவே ஸ்தூலசரீரம், ஸுக்ஷ்மசரீரம், காரணசரீரம் என்று மூன்றுவகைப்பட்டது.

இந்த இரண்டு அவித்யைகளையும் அப்புறப்படுத்தி னால்தான், ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேதான் என்ற அத்வைதஞானம் சித்திக்கும்.

நேதி நேதி வாக்யத: — ப்ரஹ்மத்திற்கோ, ஆத்மா விற்கோ நாம, ரூபங்களோ, கர்மபேதங்களோ, ஜாதி பேதங்களோ, குணவிசேஷங்களோ எதுவும் இல்லை, இல்லை (நேதி, நேதி) என்ற ப்ருஹதாரண்யக ச்ருதி வாக்யத்தின்படி நிராகரணம் செய்ய வேண்டும்.

மஹாவாக்யை: — மேற்கூறிய "உபாதி" நிராகரணத் திற்கு "மஹாவாக்யங்கள்" என்று கூறப்பட்ட நான்கு வேதவாக்யங்கள் ப்ரமாணங்களாக உதவி புரிகின்றன. அந்த மஹாவாக்யங்களாவன:—

1. "ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம" (ஜ்ஞானமே ப்ரஹ்மம்)
(ஐதரேய உபநிஷத்—ரிக்வேதம்)

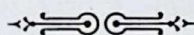
2. "அஹம் ப்ரஹ்மாஸமி" (நானே ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்) (ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்—யஜுர்வேதம்)

3. "தத்த்வமஸி" (அது நீயாகவே இருக்கிறாய்)

(சாந்தோக்ய உபநிஷத்—ஸாமவேதம்)

4. "அயமாத்மா ப்ரம்ம" (இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்) (மாண்டுக்க்யோபநிஷத்—அதர்வண வேதம்)

வித்யா தைக்யம் — மேற்கூறிய வேதவாக்யங்களின் கருத்துகளை குருவின் உபதேசம் மூலம் கேட்டறிந்து (ச்ரவணம்), பிறகு, அவற்றை மனதில் பதியவைத்து (மனனம்), பிறகு தீவிரமாக த்யானம் செய்து (நிதித்யாஸம்) அத்வைத ஜ்ஞானத்தை அனுபவரீதியாக அடைய வேண்டும்.

30. உபாதிகள் அழியக்கூடியவைகள். ப்ரஹ்மம்
(ஆத்மா) அழிவற்றது.

आविद्यकं शरीरादि दृश्यं बुद्बुदवत्क्षरम् ।
एतद्विलक्षणं विद्यादहं ब्रह्मेति निर्मलम् ॥30॥

ஆவித்யகம் சரீராதி

த்ருச்யம் புத்புதவத் க்ஷரம் ।

ஏதத்விலக்ஷணம் வித்யாத்

அஹம் ப்ரஹ்மேதி நீர்மலம் ॥

(30)

சாமானிய பொருளுரை

சரீரம் முதலானவைகள் பார்க்கப்படும் பொருள்கள். அவித்யையினால் தோன்றியவைகள். நீர்க்குமிழிகள் போல் அழிந்துபோகக் கூடியவைகள். இதற்கு எதிர்மாறாக "நான் மாசற்ற (தூய்மையான) ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்" என்று அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

விசேட கருத்துரை

சரீராதி — சரீரம் என்பது இந்திரியங்கள், மனது, புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் முதலான அனைத்து விஷயங்களையும் உள்ளடக்கியது.

ஆவித்யகம் — சரீரம் முதலான உபாதிகள் யாவும் அவித்யையின் காரணமாக தோன்றியவைகள்.

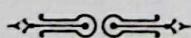
த்ருச்யம் — சரீரம் முதலானவைகள் பார்க்கப்படும் பொருள்கள், நாம, ரூப, பேதங்களைக் கொண்டவைகள். இவைகள் யாவும் அழியக்கூடியவைகள்.

புத்புதவத் க்ஷரம் — நீரில் தோன்றும் நீர்க்குமிழிகள் உண்மையில் நீரேதான் ஆனால் அவைகளுக்கு நாம் தனியாக நாம, ரூபங்களை தொடர்புபடுத்துகிறோம். அவைகள் சிறிது காலம் காணப்பட்டு, பிறகு அழிந்து போகின்றன. இதைப்போன்றே சரீரம் முதலான உபாதிகள் தாற்காலிகமாக இருந்து யாவும் அழிந்துபோகக் கூடியவைகள்.

ஏதத்விலக்ஷணம் — ஆத்மா இந்த அழியும் பொருள்களிலிருந்து (சரீரம் என்ற உபாதி) மாறுபட்டது. அதாவது, அழிவற்றது.

அஹம் ப்ரஹ்மேதி வித்யாத் — "நான் (ஜீவாத்மா) ப்ரஹ்மம் (பரமாத்மா) என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும். நாம, ரூப, ப்ரபஞ்சங்களாக இருக்கும் பார்க்கப்படும் பொருள்கள் அனைத்தும் அவித்யை ரூபமான மாசுகள் என்று தெளிந்து, "அஹம் ப்ரஹ்ம") என்ற அத்வைத ஜ்ஞானத்தை உணரவேண்டும்.

நிர்மலம் — பார்க்கப்படும் பொருள்கள் அனைத்தும் அழிவு என்ற மாசு கொண்டவைகள். அவித்யை என்ற மாசுவினால் தோன்றியவைகள். இதற்கு மாறாக ப்ரஹ்மம் (ஆத்மா) எந்த மாசும் இல்லாதது. தூய்மையானது, அழிவற்றது.

31. சரீரம், இந்த்ரியங்களின் குணவிசேஷங்கள் ஆத்மாவுக்கு இல்லை.

ஆத்மாவும், ப்ரஹ்மமும் ஒன்றேதான் என்பதனை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஆத்மசிந்தனை எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று இப்பொழுது கூறப்படுகிறது.

देहान्यत्वान्न मे जन्मजराकाश्यलयादयः ।

शब्दादिविषयः संगो निरिन्द्रियतया न च ॥31॥

தேஹாந்யத்வாத் ந மே ஜன்ம—

ஜரா, கார்ச்ய, லயாதய: |

சப்தாதீ விஷயை: ஸங்கோ

நிரிந்த்ரியதயா ந ச ||

(31)

(சாமானிய) பொருளுரை

சரீரத்திடமிருந்து பிறிது ஒன்றாக இருப்பதனால், எனக்கு பிறப்பு, மூப்பு, இளைப்பு, அழிவு முதலானவைகள் இல்லை. எனக்கு இந்த்ரியங்கள் இல்லாமையால், சப்தம் முதலான விஷயங்களோடு தொடர்பும் எனக்கு இல்லை.

(விசேட) கருத்துரை:

நமே: — ஜீவாத்மாவாகிய எனக்கு இல்லை. ஜன்ம, ஜரா, கார்ச்ய, லயாதய: — அழியக்கூடிய சரீரத்திற்கு 'ஷட்விகாரங்கள்' என்ற ஆறு மாற்றங்கள் உண்டு. அவைகளாவன — பிறப்பு, இருப்பு, வளர்ச்சி, இளைப்பு, மூப்பு, மரணம் ஆகியவைகளாகும். இந்த மாற்றங்கள் ஜீவாத்மாவாகிய எனக்கு இல்லை என்று "ஆத்மசிந்தனை" செய்யவேண்டும். ஏனெனில்,

தேஹாந்யத்வாத் எனது ஆத்மஸ்வரூபம் சரீரத்திற்கு பிறிதானது.

நிரிந்த்ரியதா ச — கர்மேந்த்ரியங்களும், ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் ஜடப்ரக்ருதியைச் சார்ந்தவைகளானதால் சைதன்யமான "ஆத்மா"வுடன் கலவை அவற்றிற்கு இல்லை. இதன் காரணத்தால்,

சப்தாதி விஷயை: ஸங்கோ ந ச — சப்த (ஸ்பர்ச, ரூப, ரஸ, கந்த) என்ற விஷயங்களுடனும் கூட எனக்கு (ஜீவாத்மாவிற்கு) ஸம்பந்தம் இல்லை.

சரீரத்தோடும், இந்த்ரியங்களோடும் ஆத்மாவிற்கு தொடர்பு இல்லை என்று கூறப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இப்பொழுது, மனத்தோடும், பிராணங்களோடும் தொடர்பு கிடையாது என்று கூறப்படுகிறது.

32. மனத்தோடும், பிராணனோடும் கூட தொடர்பு இல்லை.

अमनस्त्वान्न मे दुःखरागाद्वेषभयादयः ।

अप्राणो ह्यमनाः शुभ्र इत्यादिश्रुतिशासनात् ॥32॥

அமனஸ்த்வாந் ந மே துக்க-

ராக, த்வேஷ, பயாதய: |

அப்ராணோ ஹ்யமனா: சுப்ர:

இத்யாதீ ச்ருதி சாஸனாத் ||

(32)

சாமானிய பொருளுரை

எனக்கு மனம் என்பது இல்லை என்ற காரணத்தினால், துக்கம், பற்று, வெறுப்பு, பயம் போன்றவைகள் எனக்கு இல்லை. "(ஆத்மா) பிராணன் இல்லாதது, மனம் இல்லாதது, தூய்மையானது" என்று இவ்வாறெல்லாம் வேதபிரமாணங்கள் இருப்பதினால் (இந்த உண்மை) நிரூபிக்கப்படுகிறது.)

விசேட கருத்துரை

"அப்ராணோ ஹ்யமனா: சுப்ர:" — இந்த வாக்கியம் முண்டகோபனிஷத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள். இத்யாதி ச்ருதி சாஸனாத் — இதன் கருத்து யாதெனின், "ஆத்மாவிற்கு பிராணன் இல்லை, மனம் இல்லை,

தூய்மையானது" என்பதாகும். அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத் திற்கு பிராணனோடும், மனத்தோடும் தொடர்பு இல்லை என்பதாகும்.

அமனஸ்த்வாத் — மேற்கூறிய ச்ருதிப்ரமாணத்தின்படி ஆத்மாவிற்கு மனத்தோடு சம்பந்தம் இல்லை என்பது நிரூபணமாயிற்று. அதன் விளைவு என்ன?

நமே துக்க ராக த்வேஷ பயாதய: — எனக்கு (ஜீவாத்மாவாகிய எனக்கு) துக்கம், பற்று, வெறுப்பு, பயம் முதலானவைகள் இல்லை. "முதலானவைகள்" என்ற கூற்றினால் ஆசை, ஸங்கல்பம், முயற்சி, ச்ரத்தை, ச்ரத்தையின்மை, உறுதி, உறுதியின்மை முதலானவைகளும் (ப்ரஹ்தாரண்ய உபநிஷத்தில் கூறியபடி) இல்லை என்பதும் உள்ளடக்கப்பட்டதாகும். இந்த மனோபாவங்கள் அனைத்தும் ஜடத்தன்மை வாய்ந்த "மனத்"திற்கு தொடர்புகொண்டிருப்பதால், ப்ரஹ்மமாகிற ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு சம்பந்தம் இல்லை என்பது திரண்ட கருத்தாகும்.

33. எதிர்மறையான இயல்புகளைக் கொண்டது ஆத்மஸ்வரூபம்

மேற்கூறிய சுலோகங்களின் மூலம் ஆத்மாவிற்கு தேஹம், இந்த்ரியங்கள், மனம் முதலானவற்றோடு தொடர்புகள் எதுவும் இல்லை என்று கூறப்பட்டது. அதன் காரணமாக ஸுகம், துக்கம் முதலான இந்த்ரிய உணர்வுகள், விஷயானுபவங்கள், செயல்பாடுகள் எவைகளும் ஆத்மாவிற்கு கிடையாது என்றும் கூறப்பட்டது. அப்படியானால் ஆத்ம தத்துவத்தை எப்படித்தான் அறிந்து கொள்வது என்ற வினா எழுகிறது. ஆத்மாவின் எதிர்மறையான இயல்புகளைக் கொண்டு தான் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று இப்பொழுது கூறப்படுகிறது.

निर्गुणो निष्क्रियो नित्यो निर्विकल्पो निरंजनः ।
निर्विकारो निराकारो नित्यमुक्तोऽस्मि निर्मलः ॥33॥

நிர்குணோ நிஷ்க்ரியோ நித்யோ

நிர்விகல்போ நிரஞ்ஜன: |

நிர்விகாரோ நிராகாரோ

நித்யமுக்தோ (அ)ஸ்மி நிர்மல: ||

(33)

சாமானிய பொருளுரை

குணங்கள், செயல்பாடுகள், மாற்றங்கள் மாசு படிந்திருப்பது, மாறுபாடுகள், உருவத்தன்மை, தளைப் பட்டிருப்பது அசுத்தம் ஆகிய இயல்புகளும் என்னிடம் (ஜீவாத்மாவிடம்) இல்லை. நான் என்றென்றும் நிலைத்திருப்பவன் (நித்யன்); என்றென்றும் சுதந்திரமானவன் (நித்யமுக்தன்); மாசற்ற, தூய்மையானவன் (நிர்மலன்).

(விசேட) கருத்துரை

நிர்க்குண: — குணங்கள் இல்லாதவன்—அதாவது ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்கள், இவைகள் பிரக்குதியின் அம்சங்கள் இவைகள் இல்லாதவன்.

நிஷ்க்ரிய: — செயல்பாடுகள் இல்லாதவன். ஏனெனில் சரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனம் ஆகியவைகள் ஆத்மாவிற்கு இல்லை.

நித்ய: — இடம், பொருள், ஏவல் என்ற எந்த கட்டுப்பாடுகளும் இல்லாததால், சாகசவதமானவன்.

நித்யமுக்த: — பந்தங்கள் இல்லாதவன். தளைகள் ஆத்மாவின்பால் பொய்யாகக் கல்பிக்கப்பட்டவைகள்.

நிர்விகல்ப: — கலப்படம் இல்லாதவன்.

நிரஞ்ஜன: — மாசுகள் படிந்திராது இருப்பவன்.

நிர்விகார: — மாற்றங்கள் இல்லாதவன்.

நிராகார: — நிர்க்குண ப்ரஹ்மமாய் இருப்பதால் உருவமற்றவன் — அருவமானவன்.

இவ்வாறு எதிர்மறையான இலக்கணங்களைக் கொண்டதான் ஆத்மாவை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்பது திரண்ட கருத்து.

34. ஆத்மாவின் வியாபகத்தன்மை

अहमाकाशवत्सर्वं बहिरंतर्गतोऽच्युतः ।

सदा सर्वसमः शुद्धो निःसङ्गो निर्मलोऽचलः ॥34॥

அஹமாகாசவத் ஸர்வம்

பஹீரந்தர்கதோ (அ)ச்யுத: |

ஸதா ஸர்வஸமஸ்ஸித்த:

நிஸ்ஸங்கோ நிர்மலோ(அ)சல: || (34)

சாமானிய பொருளுரை

ஆத்மாவாகிய "நான்" ஆகாயத்தைப்போல உள்ளும் புறமும் எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்திருக்கிறேன். மாறுபாடில்லாதவன். எப்பொழுதும் யாவற்றிலும் சமமானவன். எப்பொழுதும் ஸித்தமாக (நிரூபிக்கப் பட்டவனாக) இருப்பவன். எப்பொழுதும் பற்றில்லாதவன். எப்பொழுதும் மாசுகளற்றவன் (தூயவன்). எப்பொழுதும் ஸ்திரமாக இருப்பவன்.

விசேட விளக்கவுரை

முந்தைய சுலோகத்தில் ஆத்மா குணங்களற்றது, மாறுதல்கள் இல்லாதது, உருவம் இல்லாதது என்று பலவாறாக "அது இல்லை, இது இல்லை" என்று அடுக்கடுக்காகக் கூறப்பட்டதால், இப்படிப்பட்ட தத்துவம் வெறும் சூன்யமாகத்தான் இருக்கமுடியும் என்று சாமான்ய ரீதியில் எண்ணத் தோன்றுகிறது அல்லவா? அது அப்படியில்லை, நிரூபணமான இருப்பைக்கொண்டது தான் ஆத்ம தத்துவம் என்று இந்த சுலோகத்தில் கூறப்படுகிறது.

ஆகாசவத் ஸர்வம் பஹிரந்தர்கத: — ஆகாசத்தை நாம் கண்ணால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அது எல்லாவிடத்திலும் உள்ளும் புறமும் ஊடுருவியும் வியாபித்தும் இருக்கிறது என்று ஸர்வநிச்சயமாக எல்லோராலும் அறியப்படுகிறது. அதைப் போன்றே "நான்" என்ற ஆத்மாவும் எல்லாவற்றிலும் ஸத், சித், ஆனந்த மயமாக வியாபித்திருக்கிறது. இந்த கருத்தையே பகவத்கீதையில் "பஹிரந்தச்சபூதானாம் அசரம் சரமேவ ச" என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் கூறுகிறார்.

அச்யுத: — வஸ்துக்கள் மாறுவதும் அழிவதுமாக இருந்தாலும், ஆத்மா மாறுவதோ, அழிவதோ இல்லை. வஸ்துக்களின் இருப்பும், மாற்றமும் மாயையின் கற்பனையேயல்லாது, அவைகள் ஆத்மாவின் தன்மையை சிறிதும் மாற்றமுடியாது. கயிற்றின்மீது ஆரோபிக்கப்பட்ட பாம்பின் மாயத்தோற்றம் இதற்கு உதாரணமாக முன்பே கூறப்பட்டது.

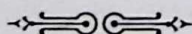
ஸதா ஸர்வஸம: — எப்பொழுதும் அது எல்லா வற்றிலும் சமமாக, அதாவது ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் ஒரே ஆத்மாதான் யாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாக விளங்குகிறது.

(ஸதா) ஸித்த — எப்பொழுதும் அது அடையப்பட்ட பொருளாக அதாவது "கைக்கு எட்டிய" பொருளாகவே இருக்கிறது.

(ஸதா) நிஸ்ஸங்க: — அது எப்பொழுதும் எதனுடன் தொடர்பு கொள்ளாமலும், எதையும் பற்றிக்கொள்ளாமலும் இருக்கிறது.

(ஸதா) நிர்மல: — அது எப்பொழுதும், எந்த மாசுபாடும் கலவாமல், தூய்மையாக இருக்கிறது.

(ஸதா) அசல: — அது எப்பொழுதும் அசைவுகள் இல்லாமல் ஸ்திரமாகவே இருக்கிறது. இந்த கருத்தே "நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தானு; அசலோ(அ)யம் ஸனாதன:" என்று பகவத்கீதையிலும் கூறப்படுகிறது.

35. "நானே தான் ப்ரஹ்மம்"

नित्यशुद्धविमुक्तैकमखडानन्दमद्वयम् ।

सत्यं ज्ञानमनन्तं यत्परं ब्रह्माहमेव तत् ॥35॥

நித்ய சுத்த விழுக்கைகம்

அகண்டானந்த மத்வயம் |

ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் யத்

பரப்ரஹ்மஹமேவ தத் ||

(35)

சாமானிய பொருளுரை

நானே தான் "அது" ("தத்") என்று கூறப்பட்ட பரப்ரஹ்மம் ஆவேன். "அது" (அந்த பரப்ரஹ்மம்) என்றைக்கும் தூய்மையானது, ஸ்வதந்த்ரமானது, ஒன்றேயானது, கூறுபோடப்படாத ஆனந்தமேயானது, 'தன்னைத்தவிர இரண்டாக வேறொன்றும்' இல்லாதது, ஸத்யமானது, ஜ்ஞானமயமானது, எல்லையற்றது.

விசேட கருத்துரை

மேலே கூறிய சுலோகங்களில் "நான்" என்ற குறியீட்டைக்கொண்ட "ஆத்மா"வின் ஸ்வரூபம் விவரிக்கப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் "தத்—அது" என்று குறியீட்டைக்கொண்ட "ப்ரப்ரஹ்ம" ஸ்வரூபம் விவரிக்கப்படுகிறது.

யத் பரப்ரஹ்ம — எது "பரப்ரஹ்மம்" என்று கூறப்படுகிறதோ

தத் அஹமேவ — அது "நானே"தான். அதாவது என் ஆத்மாவேதான்.

தத் நித்ய சுத்த விழுக்கைகம் — "அது" அதாவது "பரப்ரஹ்மம்" என்றென்றும் சாக்ஷதமானது, (அழிவு இல்லாதது) பரிசுத்தமானது (அஞ்ஞானம் என்ற மாசு இல்லாதது), ஸ்வதந்த்ரமானது (தளைகளற்றது, மாயையி லிருந்து நீங்கியது, ஸம்ஸாரச் சுழலிலிருந்து விடுதலை

யானது) ஒன்றேயானது (தன்னைத்தவிர பிறிதொன்றும் இல்லாதது).

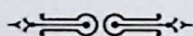
அகண்டானந்தம் — கூறுகளாக, துண்டுகளாக பிரிக்கமுடியாதது, ஆனந்தமயமானது

ஸத்யம் — நிச்சயமான ஒரே ஸ்வரூபமானது, எக்காலத்திலும் உண்மையானது, மாற்றங்கள் ஏதுமில்லாத மெய்ப்பொருளானது.

ஜ்ஞானம் — அறிவுணர்வு பூர்ணமானது, ஜடத்தன்மை இல்லாதது.

ஆனந்தம் — தேசம், காலம், பரிமாணம் போன்ற எந்த வரையீடுகள் எதுவும் இல்லாமல், எல்லைகளே இல்லாதது.

இப்படிப்பட்ட "பரப்ரஹ்மம்" என்ற பரமாத்மா, "ஆத்மா"வான (ஜீவாத்மா) நானே தான் என்பது சுலோகத்தின் திரண்டகருத்து.

36. இடையறாது "ப்ரஹ்மத்யானம்"

செய்யவேண்டும்.

एवं निरंतराभ्यस्ता ब्रह्मैवास्मीति वासना ।

हरत्यविद्याविक्षेपान्नोगानिव रसायनम् ॥36॥

ஏவம் நீரந்தராயஸ்தா

ப்ரஹ்மைவாஸ்யீதி வாஸனா |

ஹரத்யவித்யா விக்ஷேபான்

ரோகானிவ ரஸாயனம் ||

(36)

சாமானிய பொருளுரை

இவ்வாறு இடையறாது, பயிலப்பட்ட "நான் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன்" என்ற எண்ணப்பதிப்பு அவித்யையையும் அதன் ஆக்கங்களையும் அறவே ஒழித்துவிடுகிறது. அதாவது, (சக்தி வாய்ந்த) ஆயுர்வேத ரஸாயனம் ரோகங்களை அழித்து விடுவதைப்போல.

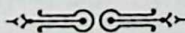
விசேட கருத்துரை

நிரந்தர — அப்யஸ்தா — முந்தைய சுலோகத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்யானத்தை பலதடவைகள் பயின்றால்தான் மனதில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் பதிந்து நிலைபெற்றிருக்கும் ஏனெனில் மனது எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் இயல்பைக் கொண்டிருப்பதால் இடையறாத தியானப்பயிற்சிதான் மனஉறுதிப்பாட்டிற்கு ஒரே வழியாகும். இதையும் முழுமன ஈடுபாட்டுடன் செய்யவேண்டும்.

ப்ரஹ்மைவாஸ்மீதி வாஸனா — மேற்கூறிய இடையறாத தியானப்பயிற்சியினால் "நான் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன்" என்ற எண்ணம் நமது ஆழ்மனத்தில் அழுத்தமாக பதிந்து நிலைபெற்றிருக்கும். நாளடைவில் இது, மனதின் ஒரு இயல்புத்தன்மையாகவே, அதாவது "வாஸனை"யாக அமைந்துவிடும்.

ஹரதி அவித்யா விக்ஷேபான் — அவித்யையின் விக்ஷேபங்கள் அதாவது விளைவுபாடுகள் என்று கூறப்படுபவைகள் கர்த்தருத்வம் (நான் கர்த்தா என்ற எண்ணம்), போக்தருத்வம் (நான் அனுபவிக்கிறேன் என்ற எண்ணம்), ராகத்வேஷங்கள் (விருப்பு, வெறுப்புகள்) சுக, துக்கங்கள் போன்றவைகள். இவைகள் அனைத்தும் அறவே அற்றுப்போய்விடுகின்றன.

ரோகானிவ ரஸாயனம் — இந்த கூற்றை விளக்க ஒரு அருமையான உதாரணம் கூறப்படுகிறது. ஆயுர்வேதத் திலும், சித்த வைத்தியத்திலும் "ரஸாயனம்" என்ற சக்திவாய்ந்த ஓளடதம் தயாரிக்கப்படுகிறது. இதை அருந்துவதால் ரோகங்கள் அனைத்தும் வேருடன் முழுமையாக அழிக்கப்பட்டு விடுகின்றன என்று கூறப்படுகிறது. அதைப்போன்று அவித்யையும் வேருடன் நிர்மூலனம் செய்யப்பட்டுவிடுகிறது என்று கூறப்படுகிறது.

37. ஆத்மத்யான வழிமுறை

विविक्तदेश आसीनो विरागो विजितेंद्रियः ।

भावयेदेकमात्मानं तमनंतमनन्यधीः ॥37॥

விவிக்த தேச ஆஸீன:

விராகோ விஜிதேந்த்ரிய: |

பாவயேதேகமாத்மானம்

தமனந்த மனன்ய தீ: ||

(37)

சாமானிய பொருளுரை:

(ஸாதகன்) தனிமையான ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு, பற்றுகளைக் களைந்து, இந்த்ரியங்களை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு, வேறு எதிலும் சிந்தனை செல்ல வொட்டாமல் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒப்புவமை இல்லாத, எல்லைகளற்ற, அந்த ஆத்மாவை தியானம் செய்யவேண்டும்.

விசேட கருத்துரை

முந்தைய சுலோகத்தில் இடையறாத ஆத்மத்யானத் தால் பெறப்படும் பெரும் பயன்கள் கூறப்பட்டன. அந்த ஆத்மத்யானம் வெற்றியுடன் இருக்க, சாதனை வழிமுறை இங்கே கூறப்படுகிறது.

விவிக்த தேசே — ஆத்ம த்யானத்திற்கு அடிப்படையானது. ஒரு தனிமையான, ஏகாந்தமான இடம். சந்தடிகள் ஏதும் இருக்கக்கூடாது. அப்பொழுதுதான் சிந்தனைகள் சிதறாமல் ஒருமுகப்பட்டு இருக்கும். முதற்கண் புறஅமைதி நன்கு அமைந்தால் அகஅமைதி நிலவும்.

ஆஸீன: — வசதியாக உட்கார்ந்த நிலை அடுத்த அடிப்படையான விஷயம். பத்மாஸனம் போன்ற யோகாப்யாஸ நிலை சிறந்ததாகும். இடுப்பு, முதுகுத்தண்டு, கழுத்து ஆகியவைகள் நேர்க்கோட்டில் இருக்கும்படியான நிமிர்ந்த நிலை அவசியம். உட்காருவதற்கான ஒரு பீடம், உயரமில்லாதபடியும், தாழ்ந்தும் இல்லாதபடியும் இருத்தல்

நலம். அமர்வதற்கான வசதியான விரிப்பு பயனுள்ளதாக இருக்கும். விசேஷமாக தர்ப்பாஸனம், அதன் மேல் மான்தோல், அதன்மேல் மெத்தென பருத்தித்துணி விரிப்பு ஆகியவைகள் சாதகமாக இருக்கும். இவ்வாறெல்லாம் ஆஸனம் அமைவது தியானத்திற்கு மிக அனுகூலமாக இருக்கும் என்று பகவத்கீதையில் கூறப்படுகிறது.

சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய

ஸ்திரமாஸனமாத்மன: |

நாத்யுச்ச்ரிதம் நாதநீசம்

சைலாஜின குசோத்தரம் ||

(பகவத்கீதை-6-11)

விராக: — மனதில் பற்றுகள் அறவே நீங்கியிருக்க வேண்டும். எந்தவிதமான ஆசாபாசங்களும் இருக்கக் கூடாது. இந்த தன்மையே "வைராக்கியம்" என்று கூறப்படும். இந்த ஆதாரப்பண்பை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

விஜிதேந்த்ரிய: — கர்மேந்திரியங்களான கை, கால், வாய், குதம், உபஸ்தம் ஆகியவைகளையும் ஞானேந்திரியங்களான கண், காது, நாசி, நாவு, ஸ்பர்சம் ஆகியவைகளையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க வேண்டும். அதாவது இந்த புறப்புலன்களும், அகப்புலன்களும் மனதை ஆதிக்கம் செய்யாதபடி அவற்றின் தீயசெயல்பாடுகளை புறக்கணித்திருக்க வேண்டும்.

பாவயேத் ஆத்மானம் — ஆத்மசிந்தனையில் தியானத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். அதாவது, ஏற்கனவே கூறியபடி "ப்ரஹ்மைவாஸமி" அதாவது "நான் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன்" என்ற தனது ஸ்வரூபத்தில் மனதை ஊன்றப்பதிய வைத்திருக்க வேண்டும்.

அந்த ஆத்மஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது?

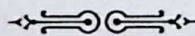
ஏகம் — அது ஒன்றேயானது, அத்வைதமானது, அதாவது அதற்கு நிகராக, இரண்டாவதாக எந்த தத்துவமும் இல்லாதது, ஈடு, இணை இல்லாத தனித்தன்மை வாய்ந்தது.

இந்த அடைமொழியின் மூலம் பரம்பொருள் என்று கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மமும், ஆத்மாவும் ஒன்றேதான் என்ற

உண்மை புலப்படுத்தப்படுகிறது. ஜாக்ரத், ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று நிலைகளிலும் அந்த ஆத்மா ஒன்றே, எந்த மாற்றங்களும் இல்லாத ஒரு பார்வையாளனாக (ஸாக்ஷியாக) இருக்கிறான். அதாவது, ஜாக்ரத் அவஸ்தையில் ஸ்தூல ப்ரபஞ்ச அனுபவங்களுக்கும் ஸ்வப்ன அவஸ்தையில் ஸுக்ஷ்ம ப்ரபஞ்ச அனுபவங்களுக்கும், ஸுஷுப்தி நிலையில் த்ருக்—தருச்ய (பார்ப்பவன், பார்க்கப்படும் பொருள்) வேற்றுமைகள் இல்லாத அனுபவங்களுக்கும் ஒரே ஸாக்ஷியாக இருக்கிறான்.

அனந்தம் — முடிவேயில்லாத தத்துவமாக இருக்கப் பட்டது. அதாவது அழிவேயில்லாதது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆத்மதத்துவத்தின் கல்வியறிவு மட்டும் போதாது, அதன் அனுபவ ஞானம் கிட்டினால்தான் அது ப்யன் பெறும் என்ற கருத்தில், தியானம் என்ற சாதனைமுறை இங்கே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

38. தெள்ளத்தெளிவான ஆத்மாவை பாவனை செய்யவேண்டும்

आत्मन्येवाखिलं दृश्यं प्रविलाप्य धिया सुधीः।

भावयेदेकमात्मानं निर्मलाकाशवत्सदा ॥38॥

ஆத்மன்யேவாகிலம் த்ருச்யம்

ப்ரவிலாப்ய தியா ஸுதீ: |

பாவயேதேக மாத்மனம்

நீர்மலாகாசவத் ஸதா ||

(38)

சாமானிய பொருளுரை

நல்ல அறிவு கொண்டவன் தன்னுடைய புத்தியைக் கொண்டு த்ருச்யப்ரபஞ்சம் அனைத்தையும் (பார்க்கப்படும்

உலகியல் விஷயங்கள் அனைத்தையும்) தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றிடச்செய்து, தெள்ளத்தெளிவான ஆகாயத்தைப்போன்ற தனது ஆத்மா ஒன்றினையே எப்பொழுதும் பாவனை செய்ய வேண்டும்.

விசேட கருத்துரை

முந்தைய சுலோகத்தில் ஒன்றேயான (அதாவது ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றேயான) ஆத்மாவை பாவனை (தியானம்) செய்ய வேண்டும் என்று கூறப்பட்டதல்லவா? ஆனால் நடைமுறையில் உலகில் அனைத்து விஷயங்களும் வெவ்வேறாகவும் பலப்பலவாகவும் புலப்படுகின்றனவே (த்ருச்ய ப்ரபஞ்சம்), இந்த நிலையில் ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான் என்று எப்படி பாவனை செய்ய முடியும் என்ற பிரச்சினை எழுகிறதல்லவா? இதற்கான உபாயத்தை இந்த சுலோகத்தில் காண்கிறோம்.

ஸூத்ரி: — நல்ல பகுத்தறிவு கொண்டவன். ஸாதகன் நல்ல பகுத்தறிவு கொண்டவனாதலால், இந்த பிரச்சினையை அவன் சுலபமாக எதிர்கொள்வான் என்பது கருத்து.

தியா — அதற்கு அவனுக்கு உதவி புரிவது, அவனுடைய புத்தியின் வலிமையே.

அகிலம் த்ருச்யம் — பார்க்கப்படும் பொருள்கள் அனைத்தும் ஆத்மாவின் மீது மாயையாக கற்பிக்கப்பட்டவைகள் என்று அவனுக்குத் தெரியும். மெய்ப் பொருளான, ஆதார வஸ்துவான கயிற்றில் பொய்ப் பொருளான பாம்பு மாயத்தோற்றத்தை ஏற்படுத்துவது போல், ஆத்மா என்ற மெய்ப்பொருள் மீது த்ருச்ய ப்ரபஞ்சம் என்ற பொய்ப்பொருள் பொய்யாக கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பகுத்தறிவு கொண்ட ஸாதகன் இந்த மாயத்தோற்றத்தை உணர்ந்துகொண்டு, அந்த மாயத்தோற்றம் ஆதாரவஸ்துவான ஆத்மாவில் மறைந்து போய்விடுகிறது என்பதனை உணர்ந்து கொள்வான். அதாவது, அறிவுத்தெளிவு ஏற்பட்டவுடன், பாம்பு என்ற மனப்பிராந்தி, கயிறு என்ற உண்மைப் பொருளில் மறைந்துபோய்விடுவதைப்போல.

ஆத்மன்யேவ விலாப்ய — மெய்ப்பொருளான ஆத்மாவிலேயே, மேற்கூறிய த்ருச்ய ப்ரபஞ்சத்தை ஒன்றிடச்செய்து, அதாவது மறைந்திடச்செய்து, அல்லது லயமடையச்செய்து

பாவயேத் ஏகம் ஆத்மானம் — மேற்கூறிய சிந்தனையின் தொடர்ச்சியாக, வெவ்வேறாகத் தோன்றும் ஆத்மாக்கள் அனைத்தும் (அதாவது ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்தும்) ஒரே ப்ரஹ்மத்தில் உள்ளடங்கியதாக, அதாவது ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றேதான் என்ற தெள்ளறிவு பெற்று ஆத்ம பாவனை செய்ய வேண்டும்.

நிர்மலாகாசவத் — அந்த ப்ரஹ்மத்தின் இயல்பு தெள்ளத்தெளிவான, தூய்மையான ஆகாசத்தைப் போன்றது. அதாவது, பரந்து விரிந்து கிடக்கும் ஆகாசம் ஒன்றேதான், அதே போன்றதுதான் ப்ரஹ்மமும்.

ஸதா — இந்த ஆத்ம பாவனை (சிந்தனை) எப்பொழுதும், இடையறாது தொடர்ந்தேயிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அது மனத்தில் ஊன்றி பதிந்திருக்கும்.

39. மெய்ஞ்ஞானமே பேரானந்தம்

रूपवर्णादिकं सर्वं विहाय परमार्थवित् ।
परिपूर्णचिदानन्दस्वरूपेणावतिष्ठते ॥39॥

ரூபவர்ணாதிகம் ஸர்வம்

விஜ்ஞாய பரமார்த்தவித் |

பரீபூர்ண சிதானந்த-

ஸ்வரூபேணாவதிஷ்டதே ||

(39)

சாமானிய பொருளுரை

பரமார்த்த ஞானத்தை அடைந்தவன் உருவம், நிறம் (ஜாதி) முதலான அனைத்தையும் நன்கு தெரிந்துகொண்டு,

பரிபூரணமான ஞானானந்த ஸ்வரூபியாக நிலையுற்றிருக்கிறான்.

விசேட கருத்துரை:

ரூபவர்ணாதிகம் ஸர்வம் விஜ்ஞாய — த்ருச்ய ப்ரபஞ்சத்தில் அனைத்தும் பல பல உருவங்கள், வர்ணங்கள், இனங்கள் முதலானவற்றைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவைகள் யாவும் மாயத்தோற்றங்களே. ப்ரஹ்மம் என்ற ஒரே பரம்பொருளின் மீது பொய்யாக ஆரோபனம் செய்யப்பட்டவைகளே. இவைகள் யாவும் உண்மைகளே என்று எண்ணுபவன் அஜ்ஞானி. இவைகள் யாவும் மாயக்கற்பனைகளே என்று தெளிந்தவன்தான் உண்மையான ஜ்ஞானி.

பரமார்த்தவித் — அவன் ஒருவன்தான் பரமார்த்த ஜ்ஞானி. அதாவது, தலைசிறந்த ஞானப்பேற்றை அடைந்தவன்.

பரிபூர்ண சிதானந்தஸ்வரூபேண — அவனுடைய ஸ்வரூபம் அதாவது, இயல்பு எப்படி இருக்கும்? மெய்யறிவின் முழுமையைப் பெற்று, பேரானந்த மயமாக இருக்கும். அதுவே அகண்டாகாரமான ஸச்சிதானந்தம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

அவதிஷ்டதே — எந்தவிதமான சலனமும் இல்லாமல், உறுதிப்பாட்டுடன், நிலைத்து என்றென்றும் நின்றிருக்கும்.

**40. சிதானந்தத்தில் "த்ரிபுடிகள்"
மறைந்துபோகின்றன.**

ज्ञातृज्ञानज्ञेयभेदः परात्मनि न विद्यते ।

चिदानन्दैकरूपत्वाद्दीप्यते स्वयमेव हि ॥40॥

ஜ்ஞாத்ரு, ஜ்ஞான, ஜ்ஞேய பித:
பரே நாத்மணி வித்யதே |

சிதானந்தைக ரூபத்வாத்

தீப்யதே ஸ்வயமேவ தத் ||

(40)

சாமானிய பொருளுரை

பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில், "அறிபவன் — அறிவு — அறியப்படும் பொருள்" என்ற மூன்று பிரிவுகள் எதுவும் இல்லை. (அந்த பரமாத்மா) முழுமையாக ஜ்ஞானானந்த மயமாகவே இருப்பதால், அது தானாகவே (ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக) விளங்குகிறது.

விசேட விளக்கவுரை

முந்தைய சுலோகத்தில், ஆத்மஞானி நாமரூப ப்ரபஞ்சங்கள் அனைத்தையும் அகற்றி பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, முழுமையான ஜ்ஞானானந்த ஸ்வரூபனாக நிலைத்திருக்கிறான் என்று கூறப்பட்ட தல்லவா? இந்த நிலையில், நாமரூபப்ரபஞ்சம் என்ற த்ருச்ய பிரபஞ்சம் அழிந்துபோனாலும், இன்னும் வேறு அம்சங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன. உலகியல் விஷயங்கள் யாவற்றிற்கும் மூன்று பிரதானமான அம்சங்கள் உண்டு. அதாவது விஷயங்களை அறிந்து கொள்பவன் என்ற "கர்த்தா"வின் ஒரு நிலை, அறிந்து கொள்ளுதல் என்ற "கிரியை"யின் ஒரு நிலை, அறியப்படும் வஸ்து என்ற செயப்படுபொருள் (விஷயம்) என்ற ஒரு நிலை ஆகிய மூன்று அம்சங்கள் இருக்கின்றன. வேதாந்தத்தில் இந்த மூன்று அம்சங்களையும் "த்ரிபுட" என்று கூறுவார்கள். பொதுவான இந்த உண்மையை மனத்தில் இருத்திக்கொண்டு, இந்த சுலோகத்தின் உட்பொருளை இப்பொழுது ஆராயலாம்.

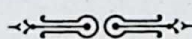
ஜ்ஞாத்ரு, ஜ்ஞான, ஜ்ஞேய பித: — மேலே விளக்கப்பட்ட "அறிபவன்", "அறிவு", அறியப்படும்பொருள்" என்று பிரிவுகள் (அம்சங்கள்).

பரே ஆத்மனி ந வித்யதே — பரமாத்மாவிடம் (மேற்கூறிய "த்ரிபுட" பேதங்கள்) எதுவும் கிடையாது.

அதாவது இந்த விஷயங்கள் இல்லாமல் போய் விடுகின்றன. அப்படியானால் அந்த ஜ்ஞானம் எப்படிதான் புலப்படும்?

தீப்யதே ஸ்வயமேவ தத் — அது தானாகவே பிரகாசத்துடன் விளங்குகிறது. அது எப்படி சாத்தியமாகிறது?

சிதானந்த ரூபைகத்வாத் — அந்த பரமாத்மா ஜ்ஞானாந்த மாத்திரமாகவே விளங்குவதால், அது ஸ்வயம்பிரகாசமாகவே, தெள்ளத்தெளிவாக விளங்குகிறது. "ஸமாதி" என்று சொல்லப்பட்ட "ஆழ்நிலை" தியானத்தில் இரண்டு நிலைப்பாடுகள் இருக்கின்றன. அவைகள் "ஸவிகல்பஸமாதி" "நிர்விகல்ப ஸமாதி" என்று கூறப்படுகின்றன. "ஸவிகல்ப ஸமாதியில்" நாமரூப ப்ரபஞ்சங்கள் மறைந்துபோனாலும், த்ரிபுட என்ற "அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும் பொருள்" என்ற பேதஅறிவியல் அழிந்து போய்விடுவதில்லை. இந்த ஆழ்நிலை தியானத்தின் (ஸவிகல்பஸமாதி) தீவிர முன்னேற்றப் பயிற்சியினால், "நிர்விகல்ப ஸமாதி" நிலை எட்டப்பட்டு, இந்த த்ரிபுட பேதங்களும் மறைந்து போய்விடுகின்றன. அந்த நிலையில் ஜ்ஞானமே ஆனந்தமாகவும், ஆனந்தமே ஜ்ஞானமாகவும் இருக்கும்படியான "அனுபூதி" நிலை ஏற்படுகிறது என்பது இந்த சுலோகத்தின் உட்கருத்து.

41. "ஜ்ஞானாக்னி" தோன்றியதும் "அஜ்ஞானம்" பொசுங்கிப் போய்விடுகிறது.

एवमात्मारणौ ध्यानमथने सततं कृते ।
उदितावगतिज्वाला सर्वाज्ञानेन्धनं दहेत् ॥41॥

ஏவமாத்மாரசுணை த்யான—

மதனே ஸததம் க்ருதே |

உதிதாவகதிஜ்வாலா

ஸர்வாஜ்ஞானேந்தனம் தஹேத் ||

(41)

சாமானிய பொருளுரை

இவ்வாறு, ஆத்மத்யானம் என்ற அரணிக்கட்டை எப்பொழுதும் கடையப்படும்போது, ஜ்ஞானம் என்ற தீஜ்வாலை தோன்றி, அது அஜ்ஞானம் என்ற அனைத்து சுள்ளிக்கட்டைகளையும் எரித்து பொசுக்கிவிடும்.

விசேட விளக்கவுரை

ஆத்ம த்யானத்தின் தீவிர பயிற்சியினால் அஜ்ஞானம் எப்படி அழிந்து போகிறது என்பது இந்த சுலோகத்தில் விளக்கப்படுகிறது.

பண்டைய காலத்தில் அரணிக்கட்டையின் மூலம் தீயை மூட்டுவார்கள். அதாவது, கீழ்ப்பக்கத்தில் ஒரு அரணிக்கட்டையை வைத்து, அதன்மீது வேறொரு அரணிக்கட்டையை வைத்து வேகவேகமாகவும், அழுத்தமாகவும் உரசி, உரசித் தேய்த்து தீயை உண்டுபண்ணுவார்கள். இந்த விஷயத்தை உதாரணமாக வைத்து, ஆத்ம ஜ்ஞானம் எப்படி தோன்றுகிறது என்று விளக்கப்படுகிறது.

ஆத்மாரணை த்யானமதனே — த்யானம் என்பது இரண்டு தத்துவங்கள் அரணிக்கட்டைகளைப்போல ஒன்றோடொன்று உரசிக்கொள்வதால் தோன்றும் தீயைப்போன்றது. மனம் என்பது கீழே இருக்கும் அரணிக்கட்டை. ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளில் பிரசித்தமான பிரணவமந்த்ரம் (ஓங்காரம்) மேலே இருக்கும் அரணிக் கட்டை. இவ்விரண்டு உராய்வுகளினால் ஜ்ஞானாக்னி தோன்றுகிறது.

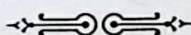
த்யான மதனே — த்யானம் என்பதே அந்த உராய்வுகளை ஏற்படுத்தும் பயிற்சி.

ஸததம் க்ருதே — இந்த முயற்சி வெகுநேரம் செய்யப்பட வேண்டும். அதாவது அரணிக்கட்டைகளை வெகுநேரம் உரசிக்கொண்டிருந்தால்தான், தீ தோன்றும் என்பதைப்போல, த்யானம் என்ற பயிற்சியையும் நீண்டகாலம் தொடரவேண்டும் என்பது கருத்து.

உதிதாவகதி ஜ்வாலா — த்யானம் என்ற தீவிர முயற்சியின் பயனாக "அவகதி" (ஜ்ஞானம்) என்ற தீஜ்வாலை தோண்டுகிறது.

ஸர்வாஜ்ஞானமிந்தனம் தஹேத் — "ஸர்வ அஜ்ஞானம்" என்ற சுள்ளிக்கட்டையை மேற்கூறிய ஜ்ஞானாக்னி எரித்துவிடுகிறது.

இங்கு, இரண்டு பிரமாண விஷயங்கள் ஒப்பு நோக்குதற்குரியன. "ஆத்மானம் அரணிம் க்ருத்வா ப்ரணவம் ச உத்தராரணிம்/ஜ்ஞான நிர்மதனாப்யாஸாத் பாபம் தஹதி பண்டித:/" என்ற கைவல்யோபநிஷத் வாக்கியம் ஒன்று. "ஜ்ஞானாக்னி: ஸர்வ கர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே அர்ஜுன" என்ற பகவத் கீதை சுலோகம் இன்னொன்று.

42. ஆத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமானது

अरुणेनेव बोधेन पूर्वसंतमसे हते ।

तत आविर्भवेदात्मा स्वयमेवांशुमानिव ॥42॥

அருணேனேவ போதேன

பூர்வம் ஸந்தமஸே ஹ்ருதே |

தத ஆவிர்பவேதாத்மா

ஸ்வயமேவாம்சுமானிவ ||

(42)

சாமானிய பொருளுரை

அருணோதயம் வந்தவுடன் கும்மிருட்டு அகன்று போய்விடுவதுபோல ஜ்ஞானம் தோன்றியதும் அஜ்ஞானம் நீங்கிவிடுகிறது. (பிறகு சூர்யோதயம் வந்தவுடன்) சூரியன் ஸ்வயமாகவே பிரகாசிப்பதைப்போல ஆத்மாவும் தானாகவே விளக்கம் பெறப்படுகிறது.

விசேட விரிவுரை :

பூர்வம் அருணேனேவ ஸந்தமஸே ஹ்ருதே — அருணன் என்பவன் ஸூர்யதேவனின் ஸாரதி. விண்ணில் ஸூர்யன் உதயமாவதற்கு முன்பாகவே அருணதேவன் தோன்றி விடுகிறான். அந்த வேளையை "அருணோதயம்" என்கிறார்கள் மக்கள். அந்த வேளை வந்தவுடன் (அதாவது ஸூர்யன் தோன்றுவதற்கு சற்று முன்பாகவே) கும்மிருட்டு நீங்கிவிடுகிறது. ஆனாலும் அப்பொழுது பொருள்கள் தெள்ளத்தெளிவாகத் தெரிவதில்லை. ஸூர்யன் உதயமானவுடன் பொருள்கள் யாவும் தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. ஸூர்யனும் தன்னுடைய இயல்பான சுடரொளியுடன் பிரகாசிக்கிறான்.

போதேன — முந்தைய சுலோகங்களில் கூறியபடி த்யானத்தின் மூலம் ஆத்மபோதம் ஏற்படுகிறது. அது அருணோதயம் போன்றது.

தத: ஆவிர்வதி ஆத்மா ஸ்வயமேவ — அப்பொழுது ஆத்மஸ்வரூபம் தெள்ளத்தெளிவாக, தானாகவே, விளக்கம் பெறப்படுகிறது. அது எப்படி என்பதை விளக்க உதாரணம் கூறப்படுகிறது.

அம்குமானிவ — ஸூர்யன் தன்னுடைய ஒளியினாலேயே, வேறு எந்த விதமான உதவியோ, சாதனமோ எதுவும் இல்லாமல் பிரகாசிப்பதைப்போல.

இதன் தொடர்பாக பகவத்கீதையில் வரும் சுலோகம் (5-16) ஒப்புநோக்குதற்குரியது.

ஜ்ஞானேன து ததஜ்ஞானம், யேஷாம் நாசிதமாத்மன: |
தேஷாம் ஆதித்யவத் ஜ்ஞானம் ப்ரகாசயதி தத்பரம் ||

43. ஆத்மாகவே நாம் இருக்கும்போது "அதை அடைந்துவிட்டேன்" என்ற கூற்று எப்படிப் பொருந்தும்?

आत्मा तु सततं प्राप्तोऽप्यप्राप्यवदविद्यया ।
तन्नाशोऽप्राप्तवद्भाति स्वकंठाभरणं यथा ॥43॥

ஆத்மா து ஸததம் ப்ராப்த:

அப்யப்ராப்தவத வித்யயா |

தந்நாசே ப்ராப்தவத்பாதீ

ஸ்வகண்டாபரணம் யதா ||

(43)

சாமானிய பொருளுரை

ஆத்மா எப்பொழுதும் நம்மிடத்திலேயே இருக்கப் பெற்றதுதான். அது அஜ்ஞானத்தின் காரணமாக "பெறப்படவில்லை" என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. அஜ்ஞானம் அழிந்துபோனவுடன் அது பெறப்பெற்றது என்ற எண்ணம் (தவறாக) தோன்றுகிறது. அதற்கு, ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் கூறலாம். ஒரு பெண் தன் கழுத்திலேயே இருக்கும் ஆபரணத்தை (மறதிகாரணமாக) தேடிக்கொண்டிருப்பதைப்போல,

விசேட விளக்கவுரை

ஆத்மாதான் ஸ்வயம்ப்ரகாசமானது ஆயிற்றே, அது எல்லோருக்கும் எந்த முயற்சியும் இல்லாமல், அப்படியே தெள்ளத்தெளிவாக தோன்றத்தானே வேண்டும், ஆனால் அப்படி நேர்வதில்லையே, அது ஏன்? என்ற கேள்விக்கு இந்த சுலோகத்தில் பதில் கூறப்படுகிறது.

ஆத்மா து ஸததம் ப்ராப்த:அபி — ஆத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக, ஸத்—சித்—ஆனந்தஸ்வரூபமாக எப்பொழுதுமே இருக்கும்போது, அந்த ஜ்ஞானம் ஏன் தானாகவே எல்லோருக்கும் தோன்றாமல் இருக்கிறது? அஜ்ஞானம் நீங்கினால்தான் அது தோன்றும் என்ற நிலை ஏன் இருக்கிறது? வாஸ்தவத்தில், ஒரு அஜ்ஞானியிடமும் அந்த ஆத்மா இருக்கிறதே, அதுவும் ஸ்வயம்பிரகாசமாக, அது ஏன் அவனுக்கு தோன்றாது இருக்கிறது?

இந்த நிலைக்கு காரணம், கீழே கூறப்படுகிறது.

அப்ராப்தவத் அவித்யயா — அந்த ஆத்மா ஒருவனிடத்தில் இருந்தாலும், அதன் இருப்பை அவன் உணரவில்லையானால், அந்த அஜ்ஞானம் காரணமாக, அது அவனிடம் இல்லாதது போன்றதாகவே இருக்கிறது.

தந்நாசே ப்ராப்தவத்பாதி — அந்த அஜ்ஞானம் அழிந்துபோனால், அந்த ஆத்மா பெறப்பெற்றதைப்போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

மேற்கூறிய கூற்றை விளக்க ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது.

ஸ்வகண்டாபரணம் யதா — ஒரு பெண்மணி தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த ஆபரணத்தை (தங்கச்சங்கிலியை) மறந்துபோய் விட்டிருந்தாள். அந்த மறதி காரணமாக, அவள் அந்த அணியைத் தொலைத்துவிட்டோம் என்று எண்ணி, எல்லா இடங்களிலும் தேடித்தேடியலைந்தாள். கடைசியாக, இத்தனை நேரமும் தான் தேடிய பொருள் தன் கழுத்திலேயே இருந்திருக்கிறது என்ற அறிவைப் பெற்றாள். அப்பொழுது அவள், தான் தொலைத்துவிட்ட ஏதோ ஒரு பொருளை, மீண்டும் பெற்றுவிட்டதாக எண்ணுகிறாள். வாஸ்தவத்தில் அவள் அந்த பொருளைத் தொலைக்கவேயில்லை, அது அவளிடமேதான் இருந்துவந்தது.

அதே போன்று, மனிதன், தன்னிடத்திலேயே எப்பொழுதும் இருக்கும் ஆத்மவஸ்துவை அஜ்ஞானத்தின் காரணமாக (பெண்ணின் மறதி நிலையைப்போல) தேடியலைந்து கொண்டிருக்கிறான். அந்த அஜ்ஞானம் நீங்கியதும், தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை, தான் (புதியதாக) பெற்றுவிட்டதைப்போல் நினைக்கிறான். வாஸ்தவத்தில் அவன் எதையும் புதிதாக பெற்றுவிடவில்லை. அது அவனிடமேதான் இருந்துவந்தது, எங்கும் தொலைந்து போயும் இருக்கவில்லை. இந்த உண்மை அப்பொழுது புலப்படுகிறது.

44. ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே

स्थाणौ पुरुषवद्भ्रान्त्या कृता ब्रह्मणि जीवता ।
जीवस्य तात्त्विके रूपे तस्मिन्दृष्टे निवर्तते ॥44॥

ஸ்தாணெள புருஷவத்ப்ராந்த்யா
 க்ருதா ப்ரஹ்மணி ஜீவதா |
 ஜீவஸ்ய தாத்விதே ரூபே
 தஸ்யின் த்ருஷ்டே நிவர்ததே || (44)

சாமானிய பொருளுரை:

தூணைப்பார்த்து ஒருவன் (இருட்டில்) அது ஒரு மனிதன் என்று குழப்பத்தினால் எண்ணுவதைப்போல ப்ரம்மத்தை. (ஒரு அஜ்ஞானி) ஜீவனாகப் பார்க்கிறான். (ஜீவனின்) உண்மையான ஆத்மஸ்வரூபம் அறியப்படும் போது, அந்த குழப்பம் (மதிமயக்கம்) நீங்கிப்போகிறது.

விசேட விரிவுரை

இதுவரையில் ஆத்மாவைப் பற்றியும், ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியும் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் (ஜீவனும்) ஒன்றேதான் என்ற சித்தாந்தம் விளக்கப்படுகிறது.

ஸ்தாணெள புருஷவத் — தூரத்தில் இருக்கும் ஒரு தூணை இருட்டில் ஒருவன் பார்த்து அது ஒரு மனிதன் என்று எண்ணி குழப்பமடைகிறான். அதே போன்று ஒரு அஜ்ஞானி ப்ரஹ்மத்தின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் இருக்கிறான்.

ப்ராந்த்யா க்ருதா — இந்த குழப்பம் அஜ்ஞானத்தின் விளைவாக ஏற்படுகிறது.

ப்ரஹ்மணி ஜீவதா — அந்த குழப்பத்தினால் அவன் ப்ரஹ்மம் ஜீவஸ்வரூபத்தில் (அதாவது உபாதிகளுடன் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாக) இருப்பதாக எண்ணுகிறான். அதாவது அவன் ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவன் (ஆத்மா) வேறு என்று எண்ணுகிறான்.

ஜீவஸ்ய தாத்விதே ரூபே த்ருஷ்டே — அவனுக்கு உண்மையான ஜீவஸ்வரூபம் (அதாவது கர்த்ருத்வம், போக்த்ருத்வம் முதலான உபாதிகள் நீங்கிய நிஜ ஆத்ம ஸ்வரூபம்) தெரிந்தபோது.

நிவர்த்ததே — அவனுடைய குழப்பம் நீங்குகிறது. வெளிச்சம் வந்தவுடன் தூணைத்தூணாகவே பார்க்கிறான், மனிதனாக அல்ல என்ற உண்மை நிலையைப்போல் அவன் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரஹ்மமாகவே (அதாவது தனது ஆத்மஸ்வரூபமாகவே) பார்க்கிறான் என்பது கருத்து.

மேற்கூறிய கருத்து இன்னும் விளக்கமாக, அதாவது இன்னொரு த்ருஷ்டாந்தத்தின் வாயிலாக விளக்கப் படுகிறது.

45. "மதிமயக்கம் ஆத்மஞானம் வந்தவுடன் அழிகிறது".

तत्त्वस्वरूपानुभवादुत्पन्नं ज्ञानमंजसा ।

अहं ममेति चाज्ञानं बाधते दिग्भ्रमादिवत् ॥45॥

தத்த்வ ஸ்ரூபானுபவாத்

உத்பன்னம் ஜ்ஞானமஞ்ஜஸா |

அஹம் மமேதி சாஜ்ஞானம்

பாததே திக்ப்ரமாதிவத் ||

(45)

சாமானிய பொருளுரை

(ஸூர்ய வெளிச்சம் இல்லாதபோது) ஒரு பாமரன் எடுத்து எந்த திக்கு என்று குழம்பியிருக்கிறான். (ஸூர்யன் தோன்றியதும் அந்த வெளிச்சத்தில்) அவனுடைய குழப்பம் அகன்றுபோய்விடுகிறது. இந்த விஷயத்தைப்போன்றே, "நான்—எனது" என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கும் அஜ்ஞானம், ஆத்மத்துவ ஜ்ஞானம் அனுபவரீதியாக ஒருவனுக்கு தோன்றும்போது, அவனுடைய அஜ்ஞானம் உடனே நீக்கப்பட்டுவிடுகிறது.

விசேட விளக்கவுரை

தத்த்வ ஸ்வரூபானுபவாத் — சரீரம், புலன்கள் முதலான உபாதிகள் நீங்கி தனது உண்மையான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஒருவன் அறிந்துகொண்டு, அதன் ஸத்—சித்—ஆனந்த ரூபமான அனுபவத்தை அடைவதினால்

உத்பன்னம் ஜ்ஞானம் — (பூரணமான) ஆத்மஜ்ஞானம் ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது,

அஹம் மமேதி ச அஜ்ஞானம் — "நான்—எனது" என்ற அனாத்ம விஷயங்களைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கும் அஜ்ஞானத்தை

ஜ்ஞானம் — ஏற்கெனவே கூறியபடி, அனுபூதி ரூபமான ஆத்மஜ்ஞானம்

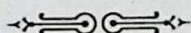
அஞ்ஜஸா — உடனேயே, அதாவது எந்தவித தாமதமும் இன்றி

பாததே — விரட்டியடித்துவிடுகிறது.

திக்ப்ரமாதிவத் — இதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. ஸூர்யன் உதயமானதும், இருட்டு அகற்றப்பட்டுவிடுகிறது. அதனுடன் திக்கு—திசைகளின் அறியாமைக்குழப்பமும் அகற்றப்பட்டுவிடுகிறது.

முந்திய சுலோகத்தில் கூறியபடி தூணை மனிதனாக நினைத்த தடுமாற்றப் புத்தியும் நீங்கி விடுகிறது.

இங்கே "ஜ்ஞானம்" என்று குறிப்பிடப்படப்படுவது, தன்னைப்பற்றிய ஆத்ம ஜ்ஞானம் மட்டும் அல்ல. "அஹம் ப்ரஹ்மா அஸ்மி" என்ற ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமும், பரமாத்ம ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மமும், ஜீவாத்மஸ்வரூபமான தனது ஆத்மாவும் ஒன்றேதான் என்ற அத்வைத சித்தாந்த ஜ்ஞானத்தைக் குறிக்கும்.

46. தத்த்வ ஞானியின் பார்வையில் "ஜகத்"

सम्यग्विज्ञानवान्योगी स्वात्मन्येवाखिलं स्थितम् ।

एकं च सर्वमात्मानमीक्षते ज्ञानचक्षुषा ॥46॥

ஸம்யக் விஜ்ஞானவான் யோகீ

ஸ்வாத்மன்யேவாகிலம் ஜகத் |

ஏகம் ச ஸர்வமாத்மானம்

ஈக்ஷதே ஜ்ஞான சக்ஷுஸா ||

(46)

சாமானிய பொருளுரை

தத்த்வ ஜ்ஞானத்தை வெகுவாக தெளிந்து அறிந்த யோகி, "ஜகத்" என்ற அகிலம் அனைத்தும் தன்னிடத்திலேயே உள்ளடங்கியதாகப் பார்க்கிறான். ஜ்ஞானக் கண்களினால் அவன் எல்லாவற்றையும், தனது ஆத்மாவையும் ஒன்றாக்கவே பார்க்கிறான்.

விசேட விளக்கவுரை

முந்தைய சுலோகங்களில் ஆத்மஜ்ஞானி ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றேதான் என்ற உணர்வைப் பெற்றவன் என்று கூறப்பட்டது. இவற்றிற்குப் பிறிதாக தோற்றமளிக்கும் "ஜகத்" என்ற ப்ரபஞ்சத்தை அவன் எப்படி பார்க்கிறான் என்ற தத்துவத்தை இந்த சுலோகம் விளக்குகிறது.

ஸம்யக் விஜ்ஞானவான் யோகீ — "யோகி" என்ற சொல் பல அர்த்தங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், இந்நூலைப் பொருத்தவரையில் ஆத்மஞானியை மட்டும் குறிக்கிறது. அவன் "விஜ்ஞானவான்" அதாவது மெய்யறிவு கொண்டவன் என்றழைக்கப்படுகிறான். "ஸம்யக்" என்ற சொல், அந்த ஞானம் செம்மையானது, ஐயம்—திரிபுகள் அற்றது என்பதனைக் குறிக்கிறது.

அகிலம் ஜகத் — பெயர், உருவம் கொண்ட எப்பொருளும் "ஜகத்" என்று கூறப்படுகிறது. இதுவே "நாம—ரூப ப்ரபஞ்சம்" என்றும் பார்க்கப்படும் பொருள், அதாவது "த்ருச்ய ப்ரபஞ்சம்" என்றும் "ஜட வஸ்து"

என்றும் அறியப்படுகிறது. “அகிலம்” என்பதனால் அனைத்து உலகமும் பாமரனுக்கு உண்மையானது போல் தோற்றமளிக்கிறது என்பதனைக் குறிக்கிறது.

ஜ்ஞான சக்ஷஸா ஈக்ஷதே — ஊன் கண்களால் பார்ப்பவனுக்கு ப்ரபஞ்சம் உண்மையானதாகவும், ஆத்மாவிடமிருந்து பிறிதானது என்றும் தோற்றம் அளிக்கிறது. ஆனால் ஆத்மஜ்ஞானி, தனது அறிவுக் கண்ணால், ப்ரபஞ்சத்தை வேறுவிதமாகப் பார்க்கிறான்.

ஏகம் ச ஸர்வம் ஆத்மானம் — வெவ்வேறாகத் தோன்றும் ஸ்தூலப்ரபஞ்சமும், ஸூக்ஷ்மப்ரபஞ்சமுமான அனைத்து ஜீவன்களும் ப்ரஹ்மத்தின் வடிவங்களேயானதாகவும், அந்த ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றேயானதாகவும் ஜ்ஞானி கண்டுகொள்கிறான்.

ஸ்வாத்மணி ஏவ — ஆத்மாவும், ப்ரஹ்மமும் ஒன்றேதான் என்பதனை அவன் ஏற்கனவே உணர்ந்திருப்பதால், மேற்கூறிய அனைத்து பிரபஞ்சமும் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே உள்ளடங்கிவிட்டதாக அவன் உணர்கிறான்.

இந்த சுலோகத்தின் திரண்ட கருத்து

ப்ரபஞ்சம் (ஐகத்) என்பது ப்ரஹ்மத்தின் மாயரூபமான வெளிப்பாடே. ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றேயானதால், தத்த்வார்த்த தசையில் அந்த ப்ரபஞ்சமும் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் உள்ளடங்கிவிட்டது, என்பதாகும். மேலும் அனைத்து ஜீவர்களும், தனது ஆத்மாவும் ஒன்றேதான் என்பதும் உட்கருத்தாகும்.

இதன் தொடர்பாக, கீழ்வரும் பகவத்கீதை சுலோகம் ஒப்புநோக்குதற்கு உரியது.

"ஸர்வபூதஸ்தமாத்மானம் ஸர்வபூதானி சாத்மணி |
ஈக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்சன: ||

(பகவத்கீதை-6-29)

47. ஜகமும் ஆத்மாவும் ஒன்றே

आत्मैवेदं जगत्सर्वमात्मनोऽन्यन्न विद्यते ।

मृदो यद्ब्रह्मटादीनि स्वात्मानं सर्वमीक्षते ॥47॥

ஆத்மைவேதம் ஜகத்ஸர்வம்

ஆத்மனோ (அ)ந்யந்ந வித்யதே |

ம்ருதோ யத்வத்கடாதீனி

ஸ்வாத்மானம் ஸர்வமீக்ஷதே ||

(47)

சாமானிய பொருளுரை:

இந்த ஜகம் அகிலமும் ஆத்மாவேதான். ஆத்மாவைத் தவிர பிறிது ஏதொன்றும் இல்லை. குடம் முதலான பல வஸ்துக்கள் இருந்தாலும் அவை யாவும் மண்ணேதான். இதைப்போன்றே, ஆத்மஞானி யாவற்றையும் தனது ஆத்மாவாகவே பார்க்கிறான்.

விசேட விளக்கவுரை:

ஒரு சாமானிய பாமரன் கேட்கிறான்—"ஆத்மா என்பது சைதன்யமானது (ஜ்ஞானமயமானது). ஜகத் என்பது ஜடமயமாமனது. இப்படியிருக்க, இவையிரண்டும் ஒன்றேதான் என்று சொல்வது தர்க்கரீதியாக எப்படி பொருந்தும்?" இந்தக் கேள்விக்கு விடை காண்பதே இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

ம்ருத: யத்வத் கடாதீனி — குயவன் களிமண்ணிலிருந்து குடம், குவளை, கிண்ணம், வட்டில் போன்ற பல, பல பொருள்களைப் படைக்கிறான். இவைகளின் உருவங்கள், பெயர்கள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும் அவைகள் யாவற்றிற்கும் மண்ணேதான் மூலப்பொருள். குடம் முதலான காரிய வஸ்துக்களுக்கு, மண் ஒன்றேதான் காரணப் பொருள். அதாவது, தர்க்கரீதியாக காரியத்திற்கும் காரணத்திற்கும் பேதம் ஏதும் இல்லை. வேதாந்தரீதியில் பார்க்கும்போது, நாம்—ரூபங்களைப் பல்வேறாக இந்த ஜடப்பிரபஞ்சம் உடைத்திருந்தாலும், அவை யாவும்

காரணப்பொருளான ஆத்மாவேதான் என்ற தத்துவம் விளங்குகிறது.

ஆத்மா ஏவ இதம் ஸர்வம் — மேற்கூறிய த்ருஷ்டாந்தத்தின் மூலமாக, காரியரூபமான இந்த ஜகத் அகிலமும், காரணரூபமான ஆத்மாவேதான் என்று புலப்படுகிறது.

ஆத்மன: அந்யத் ந வித்யதே — இதே தத்துவத்தை வேறுவிதமாக சொல்வதானால், "ஆத்மாவைத்தவிர பிறிது ஏதொன்றும் இல்லை" என்ற உண்மை தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

ஸ்வாத்மானம் ஸர்வம் ஈக்ஷதே — இந்த மெய்ப்பொருளை அறிந்த ஞானி, ஜகம் முழுவதையும் தனது ஆத்மாவாகவே பார்க்கிறான்.

வேதாந்தத்தின் அடிப்படை தத்துவம் இதுதான் — வ்யாவஹாரிக ரீதியில், ஜகமும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறாகத் தோன்றினாலும், பாரமார்த்திக ரீதியில், காரிய—காரணங்களான இவைகள் அடிப்படையில் ஒன்றுதான். வெவ்வேறாகத் தோன்றுவது, கானல் நீரைப்போன்ற ஒரு மாயத்தோற்றமே.

காரியவஸ்துக்களின் நாம—ரூபங்கள்தான் காரண வஸ்துவிடமிருந்து பிரித்துக் காண்பிக்கின்றன. தங்கம் என்ற மூலப்பொருளிலிருந்து செய்யப்படும் வெவ்வேறு வகையான நகைகள், வெவ்வேறு விதமான பெயர்கள்—உருவங்கள் (நாமரூபங்கள்) கொண்டிருந்தாலும் அவைகள் யாவும் தங்கம் என்ற ஒரே காரணப்பொருள்தான் என்பதனை நாம் நன்றாக அறிகிறோம். அதேபோன்று, மூலகாரணமான ஆத்மாவிடமிருந்துதான் காரிய ரூபமான ஜகத் தோற்றம் அளிக்கிறது என்பதனை ஆத்மஞானி உணர்கிறான். இந்த ஞானத்தின் பயனாக, அந்த ஞானிக்கு எவரிடமிருந்தோ, எந்த உயிரினமிடமிருந்தோ அல்லது எந்த வஸ்துவிடமிருந்தோ பயம் ஏதும் இல்லை என்ற தத்துவம் நிதர்சனமாகிறது.

மேற்கூறிய கூற்றுகளுக்கு ஆதாரமாக கீழ்வரும் வேதவாக்கியங்கள் பிரமாணமாக இருக்கின்றன.

"ஆத்மைவேதம் ஸர்வம்"—சாந்தோகிய உபநிஷத்

"இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா"—ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்

"ப்ரஹ்மைவேதம் விச்வம்"—முண்டகோபநிஷத்

"ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம"—சாந்தோக்யோபநிஷத்

"வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம்"—சாந்தோக்யோபநிஷத்

இந்த சுலோகத்தின் தத்த்வார்த்தத்தை விளக்க ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் கூறப்படும் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறலாம். தனது அருமை மைந்தனான சுகப்ரஹ்மத்தை வேதவ்யாஸர் காடுகளில் அலைந்து திரிந்து தேடித்தேடி, "சுகா!சுகா!" என்று உரக்க கூவி அழைத்தபோது, மரம்—செடிகள் எல்லாம் "இதோ,நான்", "இதோ நான்" என்று பதில் கூறினவாம்!. சுகமுனிவர் ப்ரஹ்ம ஞானியானதால், மரம்—செடிகள் கூட அவருடைய ஆத்மாவுடன் தன்மயத்தை அடைந்துவிட்டனவாம்!

48. ஜீவன்முக்த லக்ஷணங்கள்

जीवन्मुक्तिस्तु तद्विद्वान्पूर्वापाधिगुणांस्त्यजेत् ।
सच्चिदानन्दरूपत्वाद्भवेद् भ्रमरकीटवत् ॥48॥

ஜீவன்முக்தஸ்து தத்வித்வான்

பூர்வோபாதிகுணாம்ஸ்த்யஜேத் |

ஸச்சிதானந்த ரூபத்வாத்

பவேத் ப்ரமரகீடவத் ||

(48)

சாமானிய பொருளுரை

"ப்ரஹ்மம்" என்ற "தத்"துவத்தை உணர்ந்தவன் "ஜீவன்முக்தனாக"க் கருதப்படுகிறான். அவன் தன்னுடைய பழைய "உபாதிகுணங்களை" த் துறக்கிறான். (முடிவில்) அவன் ஸச்சிதானந்த ரூபத்தை அடைந்துவிடுகிறான்.

புழுவே காலக்ரமத்தில் குளவியாக ஆகிவிடுகிறது என்ற த்ருஷ்டாந்தம் இந்த உண்மையை விளக்குகிறது.

விசேட விளக்கவுரை

ஜீவன்முக்த: — மேலே கூறப்பட்ட தத்துவங்களை உணர்ந்த ஞானி உடனேயே "முக்தனாக", அதாவது ஸம்ஸார பந்தங்களிலிருந்து முற்றிலும்' விடுபட்டவனாக ஆகிவிடுவதில்லை. ஏனெனில் அவனுடைய ப்ராரப்த கர்மங்களின் வினைப்பயனாக அவன் உயிர்துறக்காமல் உடலுடன் வாழ்ந்து வருகிறான். ஆனாலும் அவன் மனத்தளவில் "முக்தனா"கவே கருதப்படுகிறான். அதாவது, இன்னும் உயிர்பிரியாத நிலையில் இருந்தாலும், அவன் முக்தனாகவே உலகில் வாழ்ந்து வருகிறான் என்பது பொருள்.

தத்வித்வான் — "அதை" அறிந்தவன் என்று பொருள். "அது" என்பது ப்ரஹ்மத்தை (ஆத்மாவைக்) குறிக்கும்.

பூர்வோபாதி குணான் த்யஜேத் — ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் வருவதற்கு முன் இருந்த தேஹம்—இந்திரியங்கள்—மனது—கர்த்ருத்வம்—போக்த்ருத்வம் முதலான "உபாதிகளையும்", குண—விசேஷங்களையும் அவன் இப்பொழுது துறந்த நிலையில் இருக்கிறான்.

ஸச்சிதானந்த ரூபத்வாத் பவேத் — அவன் "ஜீவன் முக்தனாக" ஆவதற்கு எப்படி சாத்யப்படும் என்பதற்கு விளக்கம் அளிக்கப்படுகிறது. அவன் ப்ரஹ்மஞானம் கைவரப்பட்டவனாக இருப்பதால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமான ஸத்—சித்—ஆனந்தம் (ஸச்சிதானந்தம்) என்ற நிலையை காலக்ரமத்தில் அடைந்து விடுகிறான். அதாவது காலக்ரமத்தில் அவன் ப்ரஹ்மமாகவே அவன் ஆகிவிடுகிறான்.

ப்ரமர கீடவத் — இந்த உண்மையை விளக்க, மிகப்பொருத்தமான ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. குளவி தான் ஈன்றெடுத்த கருவை (புழுவை) கொட்டிக் கொண்டே இருக்குமாம். அதன் விளைவாக, அந்த புழுவே நாளடைவில் தானும் ஒரு குளவியாக ஆகிவிடுமாம். இந்த

த்ருஷ்டாந்தத்தைப்போன்றே, ஆத்மஞானி, தனது ஞானம் வளரவளர, காலக்ரமத்தில் ஜீவன்முக்தனாக ஆகி விடுகிறான்.

49. ஜீவன்முக்தன் பேரானந்தத்தை எய்துகிறான்

तीर्त्वा मोहार्णवं हत्वा रागद्वेषादिराक्षसान् ।

योगी शान्तिसमायुक्तो ह्यात्मारामो विराजते ॥49॥

தீர்த்வா மோஹார்ணவம் ஹத்வா

ராகத்வேஷாதீ ராக்ஷஸான் |

யோகீ சாந்திஸமாயுக்த:

ஆத்மாராமோ விராஜதே ||

(49)

சாமானிய பொருளுரை

மோகம் (மதிமயக்கம்) என்ற கடலைக் கடந்து, ராகம்—த்வேஷம் முதலான அரக்கர்களைக் கொன்று, சாந்திநிலையை அடைந்து அதனுடன் கூடி தன்னிடத்திலேயே ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு சிறப்புடன் விளங்குகிறான்.

விசேட விளக்கவுரை

இந்த சுலோகத்தில் ராமாயணக் கதையே ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தமாக கையாளப்படுகிறது. ஸ்ரீராமபிரான் கடலைக்கடந்து ராவணன்—கும்பகர்ணன் போன்ற அரக்கர்களைக் கொன்று ஸீதாபிராட்டியை மீட்டு, அவளுடன் கூடி மகுடாபிஷேகம் செய்துகொண்டு இன்பமாக வாழ்ந்தார் என்பதே ஒரு ஆன்மீக உருவகமாக இங்கு சித்தரிக்கப்படுகிறது.

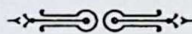
ஆத்மாராம: விராஜதே — ராமகாதையில் "தசரதராமன்" நாயகன். இங்கே, யோகி (ஞானி)

"ஆத்மாராமனாக" விளங்குகிறான். அதாவது தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.

தீர்த்வா மோஹாரணவம் — ராமகாதையில் ராமன் இலங்கைக்குச் செல்ல கடலைத்தாண்ட வேண்டியிருந்தது. இங்கே ஆன்மீகத்தில் ஞானி மோஹம் (அஞ்ஞானம்) என்ற கடலைத் தாண்டுகிறான்.

ஹத்வா ராகத்வேஷாதி ராக்ஷஸான் — ஸீதாபிராட்டியை அடைவதற்கு முன் ராவணாதி அரக்கர்களை ராமன் கொன்றான். அதேபோன்று, ஆத்மஜ்ஞானி ராகம்—த்வேஷம் (விருப்பு—வெறுப்பு) முதலான அரக்க குணங்களை வென்று வீழ்த்துகிறான்.

சாந்தி ஸமாயுக்த: — முடிவாக, ராமன், வெற்றிவீரனாக தனது அன்புமனைவியான ஸீதாபிராட்டியுடன் இணைகிறான். அதேபோன்று, ஆத்மஜ்ஞானி சாந்தி என்ற ஆனந்த நிலையுடன் இணைகிறான்.

50. ஜீவன்முக்தனின் உலகியல் வாழ்க்கை

बाह्यानित्यसुखासक्तिं हित्वाऽऽत्मसुखनिर्वृतः ।

धटस्थदीपवत्स्वच्छः स्वांतरेव प्रकाशते ॥50॥

பாஹ்யாநித்யஸுகாஸக்திம்

ஹித்வா (ஆ)த்மஸுக நிர்வ்ருத: |

கடஸ்த தீபவத் ஸ்வஸ்த:

ஸ்வாந்தரேவ ப்ரகாஸதே ||

(50)

சாமானிய பொருளுரை

வெளி உலகின் நிலையற்ற சுகானுபவங்களின் பற்றுகளை த்துறந்து, தன்னுள்ளேயே உறைந்திருக்கும் ஆத்மானந்தத்தில் இன்புற்று, குடத்தினுள்ளே ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கும் தீபத்தைப்போல், தன்னுள்ளேயே அவன் ஒளிபொருந்திருக்கிறான்.

விசேட விளக்கவுரை

பாஹ்ய-அநித்ய-ஸூக-ஆஸக்திம் ஹித்வா — புலன்களால் உணரப்படும் வெளி உலக சுகங்கள் யாவும் சாகவதமானவைகள் அல்ல. மாயத்தோற்றங்களே. எளிதில் அழிந்துபோகக்கூடியவைகள். ஆகையால், ஜீவன்முக்தன் இப்படிப்பட்ட சுகானுபவங்களின்மீது பற்று கொள்வதில்லை. அவற்றை முற்றிலும் துறந்து விடுகிறான்.

ஆத்மஸு-நிர்வ்ருத: — ஜீவன்முக்தன் தனது புலன்களின் இயக்கங்களையும் மனதையும் உள்நோக்கி, தனது ஆத்மாவின்பால் செலுத்தி, அந்த ஆத்மாவின் இயல்பான ஆனந்தத்தில் இன்புற்றிருக்கிறான்.

கடஸ்த-தீபவத் — குடத்தின் உள்ளே ஒளிவீசும் தீபஒளி வெளியில் பிரகாசிப்பதில்லை. அதே போன்று ஜீவன்முக்தனின் ஞானஒளி வெளியில் இருக்கும் உலகியல் அனுபவங்களை வெளிச்சப்படுத்துவதில்லை. மாறாக, தன்னுள்ளேயே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக ஒளிர்கிறது. அதாவது, ஸ்வாந்தரேவே ப்ரகாசதே ஸ்வஸ்த: — இக்காரணங்களினால், ஜீவன்முக்தன் தன்னுள்ளேயே, அதாவது தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கிறான்.

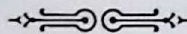
இதன் தொடர்பாக, பகவத்கீதையில் காணப்படும் இந்த சுலோகம் ஒப்புநோக்குதற்குரியது.

ப்ரஹ்மஹாதி யதா காமான்

ஸர்வான் பார்த்த மனோகதான் |

ஆத்மன்யேவாத்மனா துஷ்ட:

ஸ்தித ப்ரஹ்ஞஸ்த தோச்யதே ||

51. உலகியல் வாழ்க்கையில் ஜீவன்முக்தனின் நிலை

उपाधिस्थोऽपि तद्धर्मैर्न लिप्तो व्योमवन्मुनिः ।

सर्वविन्मूढवत्तिष्ठेदसक्तो वायुवच्चरेत् ॥51॥

உபாதிஸ்தோ(அ)பி தத்தர்மை:

நலிப்தோ வ்யோமவத் முனி: |

ஸர்வலித் மூடவத் திஷ்டேத்

அஸக்தோ வாயுவத் சரன் ||

(51)

சாமானிய பொருளுரை

ஆத்மத்யானம் செய்திருக்கும் அந்த ஆத்மஜ்ஞானி (முனி), "உபாதி" களின் உள்ளே இருந்தாலும், எல்லா வற்றையும் அறிந்தவனாக இருந்தாலும், ஒரு மூடனைப் போலவே இருந்துவருவான். எதிலும் பற்றுதல் இல்லாமல் காற்றைப்போல உலவிவருவான்.

விசேட விளக்கவுரை

ஜீவன் முக்தன் ஞானத்தின் உச்சநிலையை அடைந்திருந்தாலும், அவன் உள்ளே அந்த ஞானஒளி பிரகாசித்துக் கொண்டு, ஆனந்த அனுபவத்தை தோற்றிக்கொண்டு இருக்கும் என்று முந்திய சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது. அந்த நிலை மேலும் விவரமாக இந்த சுலோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது.

முனி: — அவன் மனத்தில் ஆத்மாவையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பதால் அவன் "முனி" (த்யானசீலன்) என்று கூறப்படுகிறான்.

உபாதிஸ்த:அபி — அவன் உயிர் வாழ்ந்து வருவதால், அவனுடைய "உபாதிகள்", அதாவது, சரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனது முதலானவைகள் தடையாக இருக்காதா என்றால், அவனுக்கு இவற்றால் எந்த பாதிப்பும் இருப்பதில்லை. ஏனெனில்,

தத்தர்மை:அலிப்த: — இந்த உபாதிகளின் இயல்புகளினால், அதாவது பிறத்தல், இறத்தல், வளர்தல், பார்த்தல்—கேட்டல் முதலான இந்த்ரிய செயல்பாடுகள், ஆசை—பற்று—கவலை—கோப, தாபங்கள் முதலான சித்த இயல்பாடுகள் முதலானவற்றால் அவனுக்கு எந்த பாதிப்பும் ஏற்படுவதில்லை. அவன், அவற்றைக் கடந்த நிலையில் இருக்கிறான்.

வ்யோமவத் — அவனுடைய மனநிலையை விளக்க வேண்டுமானால் ஆகாயத்தை உதாரணமாகக் கூறலாம். மேகப்படலங்கள், புகை மண்டலங்கள், தூசுகள் முதலானவைகள் ஆகாயத்தில் இருந்தாலும், அடிப்படையில் ஆகாயம் இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டு, அதாவது மாசுகள் ஏதும் இன்றி தூய்மையாகவே இருக்கிறது.

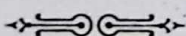
ஸர்வவித் — அவன் உலகியல் விஷயங்கள் யாவற்றையும் நன்றாக; முழுமையாக அறிந்திருப்பவன்தான். ஆனாலும்,

மூடவத் திஷ்டேத் — உலகத்தார்களின் பார்வையில், ஒரு முட்டாளைப்போன்று தோற்றமளிப்பான். ஏனெனில், இந்த உலகியல் அறிவு எதுவும் அவனுக்கு தேவை இல்லை. மற்றவர்கள் அவனைத் தூற்றினாலும், போற்றினாலும், எதுவும் அவனுக்கு துச்சமானவைகள்.

அஸக்த: — அவனால் இப்படிப்பட்ட மனநிலையில் எப்படி இருக்க முடிகிறது, என்றால், அவனுக்கு எந்தவித பற்றுதலும் இல்லாது இருத்தலே காரணம்.

வாயுவத் சரேத் — அவனுடைய விசித்திரமான மனோபாவத்தை விளக்கவேண்டுமானால், காற்றை ஒரு உதாரணமாகக் கூறலாம். காற்று எல்லா இடங்களிலும் ஸஞ்சாரம் செய்கிறது. சில இடங்களில் நறுமணமும், சில இடங்களில் துர்க்கந்தமும் அதனுடன் சேர்ந்து கொள்கின்றன. ஆனால் இவைகள் காற்றின் தன்மைகள் என்று கூறமுடியாது. அடிப்படையில், அது தூய்மையானது தான். அதேபோன்று, ஜீவன் முக்தனின் இயல்பும் தூய்மையானதுதான். அவன் இந்தத் தூய்மையுடன்தான் உலகில் உலகிவருகிறான்.

இந்த சுலோகத்திற்கு நிதர்சனமான உதாரணம், ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் வரும் “ஜடபரதர்” சரிதம் ஆகும்.

52. விதேஹ முக்தியின் தன்மை

उपाधिविलयाद्विष्णौ निर्विशेषं विशेन्मुनिः ।

जले जलं वियद्ध्योसि तेजस्तेजसि वा यथा ॥52॥

உபாதி விலயாத் விஷ்ணௌ

நீர்விசேஷ: விசேத் முனி: |

ஜலே ஜலம் வியத்வ்யோம்னி

தேஜஸ் தேஜஸி வா யதா ||

(52)

சாமானிய பொருளுரை

"உபாதிகள்" நீங்கிவிட்டபிறகு, அவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளில் (விஷ்ணு) தனித்தன்மை ஏதும் இல்லாமல் ஒன்றிவிடுகிறான். அது எப்படியெனில், நீர் நீரோடும், ஆகாயம் ஆகாயத்தோடும், நெருப்பு நெருப்போடும் இரண்டற இணைந்து விடுவதுபோல்.

விசேட விளக்கவுரை

ஆத்மஞானத்தின் உச்சநிலைதான் "முக்தி" என்று கூறப்படுகிறது. அது, இரண்டு நிலைப்பாடுகளைக் கொண்டது. அவைகள் "ஜீவன்முக்தி" என்றும் "விதேஹமுக்தி" என்றும் அறியப்படுகின்றன. முன்பிறப்பு வினைப்பயனாக தொடர்ந்துவரும் "பிராரப்தம்" அறவே ஒழிந்து போகும் வரையில், ஆத்மஞானி உயிருடன், சரீரத்துடன் இருந்து வரத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அவன் ஸம்ஸாரச் சுழற்றியிலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிட்டாலும், உயிர் உள்ளவரையில் அவன் வாழவேண்டியிருப்பதால், அந்த நிலை "ஜீவன்முக்த" நிலை என்று கூறப்படுகிறது. இந்த நிலையின் தன்மைகள்தான் முந்தைய சுலோகங்களில் விவரிக்கப்பட்டன. உயிர் பிரிந்தவுடன், அந்த ஜீவன் முக்தன், சரீரம், நாமரூபங்கள் முதலானவைகள் இல்லாத, முழுமையான "முக்தி" நிலையை அடைகிறான். அந்த

நிலைதான் "விதேஹ முக்தி" எனப்படுகிறது. அந்த நிலையின் தன்மைதான் இந்த சுலோகத்தில் கூறப்படுகிறது.

முனி: "முனிவன்" என்று ஜீவன்முக்தன் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறான்.

உபாதிவிலயாத் — சரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனது போன்ற "உபாதிகள்" நீங்கியபிறகு, இவைகள் மரணம் ஏற்படும்போதுதான் ஜீவனைவிட்டு நீங்கிப்போகின்றன. "ப்ராரப்தம்" என்ற முன்வினைப்பயன்கள் அறவே ஒழிந்துபோகும் வரையில், ஜீவன்முக்தன், இந்த "உபாதி"களுடன் இருந்துதான் வரவேண்டும். மரணம் சம்பவிக்கும்போதுதான் இவைகள் அவனை விட்டு நீங்குகின்றன. அப்பொழுது அவன், முழுமையான முக்தியாகிய "விதேஹ முக்தி"யை அடைகிறான்.

விஷ்ணௌ விசேத் — எங்கும் நீக்கமற வியாபித்திருக்கும் பரம்பொருளே, பரப்ரஹ்மமே, இங்கு "விஷ்ணு" என்று கூறப்படுகிறது. அந்த பரம்பொருளில் அவன் நுழைகிறான். அதாவது நீக்கமற இணைந்து விடுகிறான்.

நிர்விசேஷ: — அந்த பரம்பொருளில் அவன் ஒன்றியபிறகு, அவனுக்கு நாம, ரூபங்கள் போன்ற, தனித்தன்மைகள் எதுவும் இல்லாமல் போய்விடுகின்றன. அதாவது, அவன் நீக்கமற பரம்பொருளுடன் ஐக்கியம் அடைந்து விடுகிறான்.

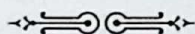
"ஐக்கியம்" என்ற அந்த நிலை எப்படி ஏற்படுகிறது என்பது, சில உதாரணங்களினால், விளக்கப்படுகிறது.

ஜலேஜலம் — மண்குடத்தில் இருக்கும் நீர், குடம் உடைந்தவுடன், குளத்து நீருடன் ஒன்றாகக் கலந்து விடுவதுபோல

வியத் வ்யோம்னி — மண்குடத்தின் உள்ளே இருக்கும் ஆகாசம், குடம் உடைந்தவுடன், வெளி ஆகாசத்துடன் நீக்கமற கலந்துவிடுவதுபோல்.

தேஜஸ் தேஜஸி — ஒரு தீப்பந்தத்தை சுள்ளிக் கட்டைகளுடன் எரியும் தீயுடன் சேர்த்தால், அந்த இரண்டு தீக்களும் ஒன்றாக இணைந்து விடுகின்றன அல்லவா?

அதைப்போன்று ஜீவன்முக்தன் பரம்பொருளுடன்
ஐக்கியம் அடைந்து விடுகிறான்.

53. ப்ரஹ்மானுபவ நிலை 1

यल्लाभान्नापरो लाभो यत्सुखान्नापरं सुखम् ।
यज्ज्ञानान्नापरं ज्ञानं तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥53॥

யல்லாபரத் நாபரோ லாப:

யத்ஸுகாத் நாபரம் ஸுகம் |

யஜ்ஞானாத் நாபரம் ஜ்ஞானம்

தத்ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத் ||

(53)

சாமானிய பொருளுரை

எதை அடைந்தபிறகு, இன்னும் மேற்கொண்டு
அடையவேண்டியது என்று எதுவும் இல்லையோ, எந்த
சுகத்தை அனுபவித்தபிறகு, மேலும் அனுபவிக்க
வேண்டியது என்று எதுவும் இல்லையோ, எதை
அறிந்தபிறகு, அதற்கு மேலும் அறியவேண்டியது என்று
எதுவும் இல்லையோ, அப்படிப்பட்ட தத்துவத்தை
"ப்ரஹ்மம்" என்று அறிந்து கொள்ளலாம்.

விசேட விளக்கவுரை

தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத் — "ப்ரஹ்மம்" என்ற
தத்துவத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு சில குறிப்புகள்
கூறப்படுகின்றன. அவற்றைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை
அறிந்து கொள்ளலாம்.

யல்லாபரத் நாபரோ லாப: — உலகியலில் நாம்
அடையவேண்டியவைகள் என்று நாம் நினைக்கும்
விஷயங்கள் எண்ணில் அடங்கா. ஆனால், இந்த ப்ரஹ்மம்
என்ற நிலையை அடைந்தபிறகு, அதற்கும் மேல்
அடையவேண்டியது என்று எதுவும் இல்லை என்ற ஈற்று

நிலையை அடைந்துவிடுகிறோம். "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" (அதாவது "இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே") என்று சாந்தோக்யோபநிஷத் கூறுவதால், அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்திலேயே உள்ளடங்கிவிடுகின்றன.

யத் ஸுகாத் நாபரம் ஸுகம் — இந்த "ப்ரஹ்மம்" என்ற ஆனந்தானுபவத்தைக் காட்டிலும், மேலும் சுகத்தை அளிக்கும் தத்துவம் எதுவும் இல்லை. இதைத்தான் தைத்தரீய உபநிஷத் "ஆனந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத்" (அதாவது, "ஆனந்தம் என்ற அனுபவமே ப்ரஹ்மம் (ஒன்றுதான்)") என்று அறுதியிட்டுக்கூறுகிறது.

யஜ்ஜ்ஞானாத் நாபரம் ஜ்ஞானம் — ப்ரஹ்மம் என்ற தத்துவம் அனைத்து ஜ்ஞானங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டது என்பதினால், அதைக்காட்டிலும் மேலான அறிவு என்பது எதுவும் இல்லை. இந்த உண்மையைத்தான் பகவான் க்ருஷ்ணர், "யஜ்ஜ்ஞாத்வா பூயோ(அ)ன்யத் ஜ்ஞாதவ்யம் அவசிஷ்யதே" என்று பகவத்கீதையில் பகன்றிருக்கிறார்.

54. ப்ராஹ்மானுபவநிலை (2)

यद्दृष्ट्वा न परं दृश्यं यद्भूत्वा न पुनर्भवः ।

यज्ज्ञात्वा न परं ज्ञानं तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥54॥

யத் த்ருஷ்ட்வா நாபரம் த்ருச்யம்

யத்பூத்வா ந புனர்பல: |

யஜ்ஜ்ஞாத்வா நாபரம் ஜ்ஞேயம்

தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத் ||

(54)

சாமானிய பொருளுரை

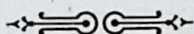
யத் த்ருஷ்ட்வா நாபரம் த்ருச்யம் — பல,பல உருவங்களில் இருக்கும் பகவானை பல,பல முனிவர்கள், யோகியர்கள், ஞானிகள் வேதம், யஜ்ஞம், அத்யயனம், தானதர்மங்கள்,

பூஜைகள், தீவிரமான த்யான—தபஸ்ஸுக்கள் முதலான பல, பல மார்க்கங்களினால் தர்சனம் செய்யவேண்டும் என்று தீவிர முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆனால் இவையனைத்தும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிக்கு தேவையில்லை. ஏனெனில், காணப்படும் அனைத்து கடவுள்களும், அனைத்துத் தருச்யப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மத்திலேயே ஒடுங்கியிருப்பதால், ப்ரஹ்மஜ்ஞானிக்கு, மேலும் காணப்படவேண்டியது என்ற தத்துவம் எதுவும் மிஞ்சியிருக்கவில்லை.

யத் பூத்வா ந புனர்பவேத் — எவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிட்டானோ, அவன் மறுபடியும் ஸம்ஸாரச்சுழற்சியில், பிறப்பதில்லை. பிறப்பு என்ற நிலை அவனுக்கு ஏற்படுவதில்லை. இந்த உண்மையை பகவான் க்ருஷ்ணர் பகவத்கீதையில் கூறுகிறார்—"யத் கத்வா ந நிவர்தந்தே தத் தாம் பரமம் மம்" ("எந்த பரமபதத்தை ஒருவன் அடைந்து விட்டானோ, அதனின்றும் அவன் (ஸம்ஸாரச்சுழற்சிக்கு) மீண்டும் வருவதில்லை.

யஜ் ஜ்ஞாத்வா நாபரம் ஜ்ஞேயம் — ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தை அறிந்துகொண்டபிறகு, மேலும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று எதுவும் கிடையாது.

தத் ப்ரஹ்மேத் யவதாரயேத் — மேற்கூறிய நிலைப்பாடு தான் "ப்ரஹ்மம்" என்று அறிதல் வேண்டும்.

55. ப்ரஹ்மானுபவ நிலை (3)

तिर्यगूर्ध्वमधः पूर्णो सचिदानन्दमद्वयम् ।

अनन्तं नित्यमेकं यत्तद्वहेत्यवधारयेत् ॥55॥

திர்யக் ஊர்த்வமத: பூர்ணம்

ஸச்சிதானந்த மத்வயம் |

அனந்தம் நித்யமேகம் யத்

தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத் ||

(55)

சாமானிய பொருளுரை

மேலேயும், கீழேயும், குறுக்கேயும் (அதாவது எல்லாவிடங்களிலும், நீக்கமற, பரவி நின்றிருக்கும்) பரிபூர்ணமானதே ப்ரஹ்மம். அது உண்மைப் பொருளாகவும் (ஸத்), அறிவுத்தன்மையாகவும் (சித்), ஆனந்தவடிவாகவும் (ஆனந்தம்) அதாவது "ஸச்சிதானந்தம்" என்று கூறப்பட்டதாகவும் இருக்கும் பரம்பொருளாகும். தன்னைத்தவிர இரண்டாவதாக எந்த தத்துவமும் இல்லாதது (அத்வயம்). அது முடிவே இல்லாதது. என்றென்றும் சாகவதமானது (நித்யம்). ஒன்றேயானது (அதாவது ஈடு—இணை எதுவும் இல்லாதது). (ஏகம்). இப்படிப்பட்ட தன்மைகளைக் கொண்ட தத்துவம் எது உண்டோ, அதனை, "ப்ரஹ்மம்" என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

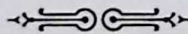
விசேட விளக்கவுரை

மேற்கூறிய பொருளரையிலேயே விளக்கவுரையும் அடங்கிவிட்டது. இதன் சார்பாக கீழேவரும் வேதவாக்கியங்கள் பிரமாணங்களாகும்.

"ப்ரஹ்மைவேதம் அம்ருதம் புரஸ்தாத் ப்ரஹ்ம பச்சாத் ப்ரஹ்ம தக்ஷிணத: சோத்தரேண/ அத: சோர்த்வம்ச ப்ரஸ்ருதம் ப்ரஹ்மைவேதம் விச்வமிதம் வரிஷ்டம்"— (முண்டகோபநிஷத்)

"ஸ ஏவ அதஸ்தாத் ஸ உபரிஷ்டாத்
ஸ பச்சாத் புரஸ்தாத் ஸ தக்ஷிணத:
ஸ உத்தரத: ஸ ஏவேதம் ஸர்வம்"

(சாந்தோக்யோபநிஷத்)

56. ப்ரஹ்மானுபவ நிலை(4)

अतद्भ्यावृत्तिरूपेण वेदांते लक्ष्यतेऽव्ययम् ।
अखंडानंदमेकं यत्तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥56॥

அதத் வ்யாவ்ருத்தி ரூபேண

வேதாந்தைர் லக்ஷ்யதே(அ)த்வயம் |

அகண்டானந்தமேகம் யத்

தத்ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத் ||

(56)

சாமானிய பொருளுரை

"இது (ப்ரஹ்மம்) இல்லை; இது இல்லை" என்று ஒவ்வொன்றாக, ஒதுக்கித்தள்ளிக்கொண்டே வந்தால் முடிவாக எது இரண்டற்றதான மெய்ப்பொருள் என்று வேதாந்த சித்தாந்தங்களினால் கண்டறியப்படுகிறதோ, அதுதான் ப்ரஹ்மம். அது பிரிவு—பிளவுகள் ஏதும் இல்லாதது. அது ஆனந்தவடிவமானது. பிறிதொன்றும் ஏதுமில்லாத ஒன்றேயான தத்துவமானது. இப்படிப்பட்ட தன்மைகளைக்கொண்ட பரம்பொருளை, "ப்ரஹ்மம்" என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

விசேட விளக்கவுரை

மேலே கூறிய பொருளுரையே போதுமான விளக்கவுரையாகும். இதன் சார்பாக, ப்ரஹ்தாரண்யக உபநிஷத்தில் "நேதி, நேதி..." என்ற வேதவாக்கியங்கள் பிரமாணமாகும். இதனை "வ்யதிரேகம்" என்ற தர்க்கசாஸ்திர உத்தியாகக் கூறுவர்.

மேலே வரும் நான்கு சுலோகங்களிலும், (அதாவது 53 முதல் 56 வரை) ஈற்றடியாக "தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத்" என்ற பதப்ரயோகம் நோக்குதற்குரியது.

57. பேரானந்தத்தின் சிறு துளிகளே

ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள்

अखंडानंदरूपस्य तस्यानंदलवाश्रिताः ।

ब्रह्माद्यास्तारतम्येन भवन्त्यानंदिनो लवाः ॥57॥

அகண்டானந்த ரூபஸ்ய

தஸ்யானந்த லவாச்சீதா: |

ப்ரஹ்மாத்யாஸ்தாரதம்யேன

பவந்த்யானந்தினோ லவா: ||

(57)

சாமானிய பொருளுரை

ப்ரஹ்மம் என்பது அகண்டாகாரமான பேரானந்த ஸ்வரூபம். அந்த பேரானந்தத்தின் சிறு, சிறு துளிகளே ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள். அந்த ஆனந்தத்தை ஆச்ரயித்த அவர்களின் வேற்றுமைகள் ஆனந்தத்தின் தாரதம்யங்களைப் (ஏற்றத்தாழ்வுகளை) பொறுத்து இருக்கின்றன.

விசேட கருத்துரை

அகண்டானந்த ரூபஸ்ய — ப்ரஹ்மம் என்பது எல்லைகாணமுடியாத பேரானந்தத்தின் வடிவேயாகும். அகண்டாகாரமான கடலைப்போன்றது.

தஸ்யானந்த லவாச்சீதா: — ஆழமும், எல்லையும் காணமுடியாத கடலைப்போன்ற அந்தப் பேரானந்தத்தின் சிறு, சிறு திவிளைகளேயே உடைமையாகக் கொண்ட வர்கள் ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள்.

ப்ரஹ்மாத்யா: தாரதம்யேன — ப்ரஹ்மா போன்ற கடவுள்கள். அதாவது ப்ரஹ்மா, சிவன், விஷ்ணு, போன்ற மும்மூர்த்திகளாகட்டும், இந்த்ராதி தேவர்களாகட்டும் எல்லோரும் இப்பொருளில் அடக்கம். மனுஷ்யர்களோ, தேவர்களோ, கடவுளர்களோ, அல்லது வேறு எவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய ஆனந்தம், பேரானந்தப் பெருவடிவான ப்ரஹ்மத்தின் சிறு, சிறு துளிகளேயாகும். அவர்கள் அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தின் தாரதம்யங்களே அவர்களுடைய வெவ்வேறான பதவிகளும், மேன்மைகள் ஆகும். உதாரணமாக, மனிதர்களைக் காட்டிலும் தேவர்களின் ஆனந்தம் பெரியது. அவர்களிலும், அதிகம் ஆனந்தம் கொண்டவன் இந்திரன். அவனைக் காட்டிலும் மேலான ஆனந்தத்தைக் கொண்டவர்கள் ப்ரஹ்ம, ருத்ராதி

கடவுளார்கள். இப்படித்தான் ஒவ்வொருவருடைய ஆனந்தமும் தார, தம்யங்களைப் பொறுத்து இருக்கிறது.

பவந்தி ஆனந்தினோ லவா: — ப்ரஹ்மமே பேரானந்த ஸ்வரூபமாக ப்ரபஞ்சம் அனைத்திலும் அகண்டா காரமான பேரின்பப் பொருளாக வியாபித்திருக்கிறது. அதன் லவ, லேசமான சிறு, சிறு திவிளைகளே எல்லோரிடத்திலும் காணப்படும் ஆனந்தமாகும்.

58. ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வ வியாபகத்துவம்

तद्युक्तमखिलं वस्तु व्यवहारस्तदन्वितः ।

तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म क्षीरे सर्पिरिवाखिले ॥58॥

தத்யுக்தம் அகிலம் வஸ்து

வ்யவஹாரஸ் ததன்வீத: ।

தஸ்மாத்ஸர்வ கதம் ப்ரஹ்ம

க்ஷீரே ஸர்பிரிவாகிலே ॥

(58)

சாமானிய பொருளுரை

(ப்ரபஞ்சத்தின்) அனைத்து வஸ்துக்களும் அதனால் (ப்ரஹ்மத்தினால்) வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா செயல்பாடுகளும் அதனுடன் கூடியவைகளே. ஆகையால் அந்த ப்ரஹ்மமே எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவி வியாபித் திருக்கிறது. இந்த தத்துவத்தை விளக்கும் உதாரணமாக, பாலில் வெண்ணெய் மறைந்திருப்பதைக் கூறலாம்.

விசேட விளக்கவுரை

தத்யுக்தமகிலம் வஸ்து — எல்லா வஸ்துக்களிலும் ப்ரஹ்மம் கூடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் நிரூபணமாக ஒரு வஸ்துவை "இருக்கிறது ("அஸ்தி") என்று கூறுகிறோம். அது விளக்கமாக ("பாதி") இருக்கிறது என்று கூறுகிறோம். அது மனதுக்கு உகந்ததாக ("ப்ரியம்") என்று கூறுகிறோம்.

இந்த உதாரணங்களைப்போல் எந்த வஸ்துவையும் ஒரு குணவிசேஷத்துடன் தொடர்புபடுத்தும்போது அதில் ப்ரஹ்மம் ஊடுருவியிருப்பதாகக் கூறலாம்.

வ்யவஹார: ததன்வித: — அதேபோல் நாம் எந்த செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டாலும், உதாரணமாக, கேட்பது, பேசுவது, நுகர்வது போன்றவற்றில், அந்த செயல்பாடுகள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்துடன் கூடியிருக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் இருப்பினால்தான் எல்லா செயல்பாடுகளும் இயங்குகின்றன.

தஸ்மாத் ஸர்வகத்ம் ப்ரஹ்ம — மேற்கூறிய காரணங்களினால் ப்ரஹ்மமே எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவி, வியாபித்திருக்கிறது. அது ஸத்(இருப்பது), சித் (அறிவுத் தன்மை) ஆனந்தம் (இன்பம்) என்ற இலக்கணங்களுடன் கூடி ஸச்சிதானந்தம் என்ற ஒட்டுமொத்த தன்மையுடன் வியாபித்திருக்கிறது.

க்ஷீரே ஸர்பிரிவாகிலே — அதன் இருப்பு ஸ்தூலமாகவும் இருக்கலாம். ஸுக்ஷ்மமாகவும் இருக்கலாம். உதாரணமாக, பாலில் வெண்ணெய் இருக்கிறது. அது வெளிப்படையாகத் தெரியாவிட்டாலும், பாலின் பல மாற்ற விசேஷங்களால் வெண்ணெய் என்ற பொருள் உள்ளடங்கியிருப்பதையறிகிறோம்.

பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய் என்று பல நாம, ரூபங்களில் இருக்கும் ஒரே பொருள்தான் (ப்ரஹ்மம்) நாம, ரூப ப்ரபஞ்சம் அனைத்திலும் ஸுக்ஷ்மமாக ஊடுருவி ப்ரஹ்மமே வியாபித்திருக்கிறது.

59. எதிர்மறையாகத்தான் ப்ரஹ்மத்தை அறியலாம்.

अनण्वस्थूलमहस्वमदीर्घमजमन्ययम् ।

अरूपगुणवर्णख्यं तद्वह्येत्यवधारयेत् ॥59॥

அனண்வஸ்துரலமஹ்ரஸ்வம்

அதீர்க்கமஜ மவ்யயம் |

அ ரூபகுணவர்ணாக்யம்

தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத் ||

(59)

சாமானிய பொருளுரை

மேற்கூறிய ப்ரஹ்மம் உண்மையில் ஸைக்ஷமமு மில்லை, ஸ்தூலமும் இல்லை; அது குட்டையும் இல்லை, நெட்டையும் இல்லை; அது பிறப்பில்லாதது; குறைபாடுகள் இல்லாதது; அது உருவமற்றது; குணங்களற்றது; அது நிறங்களற்றது; இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் கொண்டது எந்த தத்துவமோ அதுதான் "ப்ரஹ்மம்" என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

விசேட கருத்துரை

அந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிந்துகொள்வது, மிகவும் கடினமானது. அது "இப்படிப்பட்டது", அல்லது "அப்படிப்பட்டது" என்று சுட்டிக்காட்ட இயலாதது. ஆனால் எதிர்மறையாக "அது இல்லை, அது இல்லை" என்று நாம, ரூபங்கள், குணவிசேஷங்கள் முதலானவற்றை நிராகரணம் செய்துகொண்டே வந்து முடிவில் ஏதோ ஒரு தத்துவம் நிச்சயமாக "இருக்கிறது" (ஸத்) என்றும், (சித்), அது "அறிவு" மயமாக இருக்கிறது என்றும் (சித்) அது இன்பமயமாகவும் இருக்கிறது என்றும் (ஆனந்தம்) எதனை உணர்கிறோமோ அதுவேதான் "ப்ரஹ்மம்" எனப்படுகிறது என்று சுருதி வாக்கியங்கள் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றன. இந்த நிராகரண வாதத்தின் சில உதாரணங்கள் இங்கு கூறப்படுகின்றன.

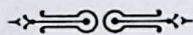
அனணு அஸ்தூலம் — ஸைக்ஷமமில்லை, ஸ்தூலமும் இல்லை

அஹ்ரஸ்வம் அநதிதீர்க்கம் — குட்டையுமில்லை, நெட்டையுமில்லை.

அஜம் அவ்யயம் — பிறப்பும் இல்லை, குறைபாடும் இல்லை.

அருப-குண-வார்க்காயம் — உருவமில்லை, குண விசேஷங்கள் இல்லை, வார்க்காங்களுமில்லை.

தத் ப்ரஹ்மேதி அவதாரயேத் — இப்படி எதிர்மறை தன்மைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு தனித்தன்மையுடன் இருக்கும் தத்துவமே "ப்ரஹ்மம்" என்று அறிதல் வேண்டும்.

60. ஒளிக்கும் ஒளியாய் இருப்பதுவே ப்ரஹ்மம்

यद्भासा भासतेऽर्कादिर्भास्यैर्यत्तु न भास्यते ।

येन सर्वमिदं भाति तद्ब्रह्मेत्यवधारयेत् ॥60॥

யத்பாஸா பாஸ்யதே (அ)ர்காதி

பாஸ்யைர் யத்து ந பாஸ்யதே ।

யேன ஸர்வமீதம் பாதி

தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரயேத் ॥

(60)

சாமானிய பொருளுரை

எந்த ஒரு பொருளால் சூரியன் முதலான ஒளிவர்க்கங்கள் பிரகாசிக்கின்றனவோ, எந்த ஒரு பொருளை இதர ஒளிவர்க்கங்கள் பிரகாசிக்க செய்ய முடியாதோ, எந்த ஒரு பொருளால் இந்த பிரபஞ்ச மனைத்தும் வெளிச்சப்படுத்தப்படுகிறதோ, அந்த பொருளை, அதாவது அந்த பரம்பொருளை "ப்ரஹ்மம்" என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

விசேட கருத்துரை

யத்பாஸா பாஸ்யதே அர்காதி — சூரியன், சந்திரன் நக்சத்ரங்கள் போன்ற ஒளிவர்க்கங்கள் ப்ரஹ்மத்தின் ஒளியைக்கொண்டுதான் ஒளிக்கின்றன.

பாஸ்யைர் யத்து ந பாஸ்யதே — ஒளிப்பொருள் (சூரியன், சந்திரன், நக்சத்ரம், அக்னி போன்ற) எதனாலும் ப்ரஹ்மத்தை ஒளிப்படுத்தமுடியாது. தீபத்தை அதன்

ஒளியைக் கொண்டே பார்க்கமுடியும். அதன் ஒளியைக் காட்ட வேறு ஒரு ஒளி தேவையில்லை. அதைப்போன்றே ப்ரஹ்மம் என்பது கருத்து.

யேன ஸர்வமிதம் பாதி — அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஒளியைக்கொண்டுதான் த்ருச்யபிரபஞ்சம் அனைத்தும் ஒளிக்கிறது(புலனாகிறது).

தத் ப்ரஹ்மேதி அவதாரயேத் — மேற்கூறிய இலக்கணங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் எது என்பதனை அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

மேற்கூறிய கருத்தின் தொடர்பாக, கீழேவரும் வேதவாக்கியங்கள் ஒப்புநோக்குதற்கு உரியன.

ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர தாரகம்
நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோ(அ)யமக்னி: |
தமேவ பாந்தம் அனுபாதிஸர்வம், தஸ்ய
பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி ||

—கடோபநிஷத், முண்டகோபநிஷத்.

மேலும், கீழ்க்கண்ட பகவத்கீதை சுலோகங்களும் ஒப்பு நோக்குதற்குரியன.

ந தத்பாஸயதே ஸூர்யோ ந சசாங்கோ நபாவக: |
யதாதித்ய கதம் தேஜோ ஜகத்பாஸயதே(அ) கிலம் |
யச்சந்த்ரமஸி யச்சாக்னௌ தத்தேஜோ வித்தி மாமகம்

61. ப்ரஹ்மம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமானது

स्वयमंतर्बह्व्याप्य भासयन्नखिलं जगत् ।

ब्रह्म प्रकाशते बहि प्रतप्तायसपिंडवत् ॥61॥

ஸ்வயமந்த்ர பஹீர் வ்யாப்ய

பாஸயன்னகிலம் ஜகத் |

ப்ரஹ்ம ப்ரகாசதே வஹ்னி:

ப்ரதப்தாயஸ பிண்டவத் ||

(61)

சாமானிய பொருளுரை:

பழுக்கக்காய்ச்சப்பட்ட இரும்புத்துண்டத்தை நெருப்பு ஒளிபெறச் செய்வதைப்போல, ப்ரஹ்மமும் உள்ளே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவும் வெளியேயும் பரவி ஜகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது(புலப்படுத்துகிறது).

விசேட கருத்துரை:

வஹ்னி: ப்ரதப்த ஆயஸபிண்டவத் — ஒரு இரும்புத் துண்டை பழுக்கக்காய்ச்சினால், ஒது ஒள்ளேயும் ஒளிக்கிறது, வெளியேயும் ஒளிக்கிறது. அதைப்போன்றே தான் ப்ரஹ்மமும்.

ஸ்வயமந்தர் பஹிர் வ்யாப்ய — ப்ரஹ்மம் உள்ளேயும் தானே ஒளிக்கிறது. வெளியேயும் அதன் ஒளி பரவுகிறது.

பாஸயன் அகிலம் ஜகத் — புறம்பாகவும் அந்த ப்ரஹ்மமே அகில ஜகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. (புலப்படச் செய்கிறது).

ப்ரஹ்ம ப்ரகாசதே — மேற்கூறியபடி, ப்ரஹ்மமே உள்ளும், புறமும் ஒளிக்கிறது.

62. ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்மைப்பொருள்.

மற்ற யாவும் பொய்யானவைகளே

जगद्विलक्षणं ब्रह्म ब्रह्मणोऽन्यन्नकिंचन ।

ब्रह्मान्यद्भाति चेन्मिथ्या यथा मरुमरीचिका ॥62॥

ஜகத் விலக்ஷணம் ப்ரஹ்ம

ப்ரஹ்மணோ(அ)ந்யந் ந கிஞ்சன |

ப்ரஹ்மாந்யத் பாதி சேத் மித்யா

யதா மரு மரீசிகா ||

சாமானிய பொருளுரை

ப்ரஹ்மம் பிரபஞ்சத்திற்கு மாறுபட்டது. ஆனாலும் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. ப்ரஹ்மத்திற்குப் புறம்பாக எதாவது தோன்றினால் அது பொய்யே. இந்த உண்மையை விளக்குவது பாலைவனத்து கானல் நீராகும்.

விசேட விளக்கவுரை

ஐகத் விலக்ஷணம் ப்ரஹ்ம — ப்ரஹ்மம் என்பது த்ருச்யப்ரபஞ்சத்திற்கு மாறுபட்டது, என்ற கூற்று, எது உண்மையானது, சாக்ஷதமானது, அழிவில்லாதது, எல்லையில்லாதது, காரணகாரியங்கள் இல்லாதது என்ற இலக்கணங்களின் தொடர்பாக கூறப்படுகிறது. அதாவது, உலகியல் பொது நம்பிக்கையின் தொடர்பாக, அதாவது லோகாயத ரீதியாக, அதாவது வேதாந்த பரிபாஷையில், வ்யாவஹாரிக தசையின் தொடர்பாக, ப்ரஹ்மமும் ஐகத்தும் வேறானவைகள் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால், வாஸ்தவத்தில் இது உண்மையல்ல என்று அடுத்த வரியில் கூறப்படுகிறது. அதாவது,

ப்ரஹ்மண: அன்யத் ந கிஞ்சன — ப்ரஹ்மத்திற்குப் புறம்பான எந்த விஷயமும் இல்லை. ஆன்மிக ரீதியாக, தத்வார்த்த ரீதியாக ஆராயும்கால், ப்ரஹ்மத்திற்குப் புறம்பான விஷயம் எதுவும் இல்லை. அதாவது, நாம் காணும் த்ருச்யப்ரபஞ்சமும் (ஐகத்தும்) ப்ரஹ்மமயமானதே.

ப்ரஹ்மான்யத் பாதி சேத் மித்யா — மேலே கூறிய தத்துவத்திற்கு விரோதமாக, ப்ரஹ்மத்திற்குப் புறம்பானது ஐகத் என்று தோன்றினால், அந்த எண்ணம் பொய்யானது.

யதா மரு மரீசிகா — மேலே கூறிய சித்தாந்தத்தை விளக்க, பாலைவனத்தில் காணப்படும் கானல்நீர் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்படுகிறது. கானல் நீர் கண்ணுக்கு உண்மையாகத் தென்பட்டாலும் அது ஒரு பொய்த் தோற்றமே என்று உலகியல் அனுபவம் உணர்த்துகிறது. அதாவது, கானல் நீராகத் தோற்றம் அளித்தது பொய்யே, வாஸ்தவத்தில் அங்கே இருப்பது பாலைவனம் ஒன்றுதான். அதே போன்று, த்ருச்யப்ரபஞ்சம் என்ற ஐகத் உண்மை

என்று நாம் கருதினால், அது பொய்யானதாகும். உண்மையில் அந்த ஜகத் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் வடிவமேயாகும்.

மேலே கூறிய சித்தாந்தமே அத்வைத சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். இதனை வெகுசுருக்கமாக ஒரு பிரசித்தமான சுலோகம் ஒன்று கூறுகிறது.

"ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஜகன்மித்யா
ஜீவோ ப்ரஹ்மைவ நாபர:"

அதாவது ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் மெய்ப்பொருள். ஜகத் அனைத்தும் பொய்யே. ஜீவனேதான் ப்ரஹ்மம். அது வேறானது அல்ல."

63. "ஸர்வம் ப்ரஹ்மமயம் ஜகத்"

इश्यते श्रूयते यद्यद्वह्मणोऽन्यन्न विद्यते ।

तत्त्वज्ञानाच्च तद्वह्म सच्चिदानंदमद्वयम् ॥63॥

த்ருச்யதே ச்ருயதே யத்யத்

ப்ரஹ்மணோ(அ)ந்யந் ந வித்யதே |

தத்த்வஜ்ஞானாச்ச தத்ப்ரஹ்ம

ஸச்சிதானந்தமத்வயம் ||

(63)

சாமானிய பொருளுரை

எவை எவை எல்லாம் காணப்படுகிறதோ, கேட்கப் படுகிறதோ, அவை அவை எல்லாம் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேதான். அதைத்தவிரப் பிறிது யாதொன்றும் இல்லை. உண்மைப் பொருளின் அறிவினாலும், அது ஸச்சிதானந்தமாயும், இரண்டற்றதாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்மமே (என்று தெளிவுபட, அறியப்படும்).

விசேட விளக்கவுரை

த்ருச்யதே ச்ருயதே யத்யத் — நாம் காதால் பலவிஷயங்களைக் கேட்கிறோம். கண்களாலும் பல பொருள்களையும் பார்க்கிறோம். இவைகள் அனைத்தும் "நாம—ரூப—ப்ரபஞ்சம்" என்ற ஜகத் ஆகும்.

ப்ரஹ்மண: அந்யத் ந வித்யதே — இவைகள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே அன்றி பிறிது வேறொன்றுமில்லை.

தத்த்வஜ்ஞாத் ச தத்ப்ரஹ்ம — மேற்கூறிய உண்மை ஒருவன் அறியாமையில் இருந்தாலும் மாற்றம் ஏதுமின்றி தான் இருக்கும். அதாவது, ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மமாகவேத்தான் இருக்கும். ஆனால் தத்த்வஞானபோதம் ஏற்பட்டுவிட்டால் இந்த உண்மை அந்த ஞானிக்குத் தெள்ளத்தெளிவாக புலப்படுகிறது.

ஸச்சிதானந்த மத்வயம் — அப்பொழுது அந்த ஞானிக்கு அந்த பரம்பொருள் ஸச்சிதானந்தமாகவும் (அதாவது), ஸத்+சித்+ஆனந்தமாக, அதாவது, இருப்பு, அறிவு, பேரின்பம் என்ற இலக்கணங்களைக் கொண்டதாகவும்), தனக்குப் பிறிதாக இரண்டாவது தத்துவம் இல்லை என்ற இயல்பைக் கொண்டதாகவும் புலப்படும்.

இந்த சுலோகத்தின் தொடர்பாக "யச்சகிஞ்சித் ஜகத் ஸர்வம் த்ருச்யதே ச்ருயதே(அ)பிவா | அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண:ஸ்தித" என்ற மஹா நாராயணோபநிஷத் வாக்யம் ஒப்புநோக்குதற்குரியது.

64. ப்ரஹ்மத்தை அறிவுக்கண்ணால்தான்
பார்க்கமுடியும்

सर्वगं सचिदात्मानं ज्ञानचक्षुर्निरीक्षते ।
अज्ञानचक्षुर्नेक्षेत भास्वंतं भानुमंधवत् ॥64॥

ஸர்வகம் ஸச்சிதாத்மாநம்

ஜ்ஞானசக்ஷுர்நிரீக்ஷதே |

அஜ்ஞானசக்ஷுர் நேக்ஷேத

பாஸ்வந்தம் பாணுமந்தவத் ||

(64)

சாமானிய பொருளுரை

ஸத், சித் ஆகவும் ஆத்மாவாகவும், எங்கும் பரவியுள்ளதாயும் ப்ரஹ்மம் இருந்தாலும் அறிவுக்கண் இல்லாதவன் அதனைப் பார்க்கமுடியாது. ஜ்ஞானக்கண் கொண்டவனால்தான் பார்க்க முடியும். குருடனாய் இருப்பவன் ஒளிக்கர்திகளுடன் கூடின கதிரவனைப் பார்க்க முடியாததைப்போல.

விசேட விளக்கவுரை:

ஸச்சிதாத்மாநம் — ப்ரஹ்மம் உண்மைப்பொருளாகவும், ஜ்ஞானமயமாகவும், தன்னுள்ளேயே ஆத்மாவாகவும் இருந்தாலும்,

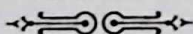
ஸர்வகம் — எங்கும் (நீக்கமற) வியாபித்திருந்தாலும்,

அஜ்ஞானசக்ஷு: ந ஈக்ஷேத — ஜ்ஞானம் என்ற அறிவுக்கண் இல்லாதவன் அதனைப்பார்க்க முடிவதில்லை.

ஜ்ஞான சக்ஷு:நிரீக்ஷதே — மாறாக, ஜ்ஞானம் என்ற அறிவுக்கண் படைத்தவன் அதனைப் பார்க்கிறான்.

பாஸ்வந்தம் பாணும் அந்தவத் — அறிவுக்கண் இல்லாதவன் ஒரு குருடனைப் போன்றவன். சூரியன் கண்ணைக் கூசும் ஒளிக்கதிர்களுடன் இருந்தாலும், குருடனால் அதனைப் பார்க்க முடியாதல்லவா? இதுவே மேற்கூறிய கூற்றுக்கு பொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தம் ஆகும்.

இந்த சுலோகத்தின் தொடர்பாக, பகவத் கீதையில் காணப்படும் கீழ்வரும் சுலோகம் ஒப்புநோக்குதற்குரியது. "விமூடாநானுபச்யந்தி, பச்யந்தி ஜ்ஞானசக்ஷுஸ:"

65. அஜ்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொள்வது எப்படி ?

श्रवणादिभिरुद्दीप्त-ज्ञानाशिपरितापितः ।

जीवः सर्वमलान्मुक्तः स्वर्णवद्द्योतते स्वयम् ॥65॥

சர்வணாதீபிர் உத்தீப்த-

ஜ்ஞானாக்னி பரிதாபித: |

ஜீவ:ஸர்வமலான் முக்த:

ஸ்வர்ணவத் த்யோததே ஸ்வயம் || (65)

சாமானிய பொருளுரை

கேட்பது போன்ற உத்திகளால் ஜ்ஞானம் என்ற தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்தால், ஜீவன் தனது மாசுகளை நீக்கிக்கொள்கிறான். த்ருஷ்டாந்தமாக, தீயில் இடப்பட்ட தங்கம் கலப்படம் நீங்கி இயல்பான தண்ணொளியுடன் பிரகாசிப்பதைப்போல.

விசேட விளக்கவுரை:

ஸ்வர்ணவத் த்யோததே ஸ்வயம் — கலப்படமுள்ள தங்கத்தை தீயில் இட்டு, புடம் போடப்போட, அது முழுத்துய்மையைப் பெற்று தக,தக வென்று தனது இயல்பான ஒளியுடன் பிரகாசிக்கிறது.

ஜீவ: ஸர்வ மலாத் முக்த: — மேற்கூறிய உதாரணத்தைப் போன்று, ஜீவனும் தனது மாசுகளை போக்கிக் கொண்டு ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஆத்மஜ்யோதியுடன் விளங்கலாம்.

சர்வணாதீபி: — அதற்கு சர்வணம் (குருவிடமிருந்து கேட்டறிதல்), மனனம் (பிறகு மனதில் ஆராய்ந்து சிந்தித்தல்), நிதித்யாஸம் (பிறகு, தான் கண்டறிந்த உண்மைத் தத்துவத்தை தனது புத்தியில் நிலைநிறுத்திக்கொள்ளல்) போன்ற உத்திகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும்.

உத்தீப்த ஜ்ஞானாக்னி பரிதாபித: — மேற்கூறிய உத்திகளினால் ஜ்ஞானம் என்ற அறிவுக்கனலினால் தூண்டி வளர்க்கப்பட்டு, அதனால் அஜ்ஞானம் என்ற

மாசு பொசுக்கி, எரிக்கப்பட்டு, ஜீவனின் ஆத்மஜ்யோதி தனது இயல்பான ஒளியுடன், ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக விளங்கும்.

மேற்கூறிய செய்யுளின் தொடர்பாக, பகவத்கீதையில் காணப்படும் கீழ்க்கண்ட வரிகள் ஒப்புநோக்குதற்குரியது.

அஞ்ஞானேனாவ்ருதம் ஜ்ஞானம்
தேன முஹ்யந்தி ஐந்தவ: ||

66. ஆத்மபோத ப்ரகாசம்

हृदाकाशोदितो ह्यात्मा बोधभानुस्तमोऽपहृत् ।
सर्वव्यापी सर्वधारी भाति भासयतेऽखिलम् ॥66॥

ஹ்ருதாகாசோதிதோ ஹ்யாத்மா
போதமானஸ்தமோ(அ)பஹ்ருத் |
ஸர்வவ்யாபீ ஸர்வதாரீ
பாதி பாஸயதே(அ)கிலம் ||

(66)

சாமானிய பொருளுரை

ஆத்மா என்ற ஜ்ஞானபோத சூரியன் புத்தி என்ற ஆகாயவெளியில் உதயமாகி, (அஜ்ஞானம் என்ற) இருட்டை அகற்றி எல்லா இடங்களிலும் (தனது ஒளியினால்) பரவி, யாவற்றையும் தாங்கிக்கொண்டு (ஆதாரமாய் இருந்துகொண்டு), தானும் பிரகாசித்து, அகிலம் அனைத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது.

விசேட விளக்கவுரை

ஆத்மா போதமான: ஹி — ஆத்மபோதம் என்ற ஜ்ஞானச்சுடர் சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கிறது.

ஹ்ருத் ஆகாச உதித: — இதயம்(உள்ளம்) என்ற ஆகாசவெளியில் உதயமாகிறது.

தமோ(அ)பஹ்ருத் — சூரியன் இருட்டைப்போக்குகிறது. அதேபோல் இந்த ஆத்மஜ்ஞானபோதம் அஜ்ஞானம் என்ற இருட்டை விரட்டிவிடுகிறது.

ஸர்வ வ்யாபி — சூரியஒளி எல்லாவிடத்திலும் பரவி இருக்கிறது. அதேபோன்று இந்த ஞானஒளியும் எல்லாவிடங்களிலும் பரவி இருக்கிறது.

ஸர்வதாரீ — சூர்யன் தனது ஒளியினால் அகிலம் அனைத்தையும் தாங்குகிறான். அதாவது அனைத்து செயல்பாடுகளுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறான். அதேபோன்று ஆத்மஜ்ஞானம் ஜீவர்கள் அனைவருக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறது.

பாதி, பாஸ்யதே அகிலம் — சூரியன் தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு, அகிலத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிறான். அதேபோன்று ஆத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக இருப்பதோடு, நாம—ரூப—ப்ரபஞ்சத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது, அதாவது விளங்கவைக்கிறது.

67. ஆத்மாவே ஒரு புனிததீர்த்தம் (கேஷத்ரம்)

दिग्देशकालाचनपेक्ष्य सर्वगं शीतादिहन्नित्यसुखं

निरंजनम् ।

यः स्वात्मतीर्थे भजते विनिष्क्रियः

स सर्ववित्सर्वगतोऽमृतो भवेत् ॥67॥

திக்கேசகாலாத்யனபேக்ஷ்ய ஸர்வகம்

சீதாதிஹ்ருந்நித்யஸுகம் நிரஞ்ஜனம் ।

ய:ஸ்வாத்மதீர்த்தம் பஜதே விநிஷ்க்ரிய:

ஸ ஸர்வவித் ஸர்வகதோ(அ)ம்ருதோ பவேத் || 67

சாமானிய பொருளுரை

எவனொருவன் "ஆத்மா" என்ற புனித தீர்த்தத்தை (சேஷத்ரத்தை) அடைந்திருக்கிறானோ, அவன் திக்குகள்—தேசகாலங்கள் முதலானவற்றை அபேக்ஷிப்பதில்லை. அவன் எங்கும் செல்லக்கூடியவன். குளிர்—வெப்பம் முதலானவற்றை விரட்டிவிடுகிறான். என்றென்றும் சுகமாக எவ்வித மாசும் படியாமல் இருக்கிறான். எந்த செயல்பாட்டிற்கும் அவசியம் இன்றி இருக்கிறான். எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் ஆகிறான். எங்கும் வியாபித்திருக்கும் தன்மையை அடைந்திருக்கிறான். அம்ருதம் என்ற சாகாநிலையையும் எய்துகிறான்.

விசேட விளக்கவுரை

ய: ஸ்வாத்ம தீர்த்தம் பஜதே — பாபங்களை நீக்கிக்கொள்வதற்கும், புண்ணியங்களை சம்பாதித்துக் கொள்வதற்கும் மக்கள் புனித தீர்த்தங்களை (சேஷத்ரங்களை) நாடிப்போகிறார்கள் அல்லவா? ஆனால், இப்படிப் புனித யாத்ரைகளைச் செய்வதற்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப் பட்ட கஷ்டங்களைச் சந்திக்க ஒரு ஆத்மஞானிக்கு அவசியம் ஏதும் இல்லாமல், வெகுசலபமாகவே அந்தப் புண்ணிய பலம் கிட்டி விடுகிறது என்று இந்த சுலோகத்தில் விஸ்தாரமாக விளக்கப்படுகிறது.

இந்த ஆத்மஞானி புனித தீர்த்தங்களை நாடி எங்கும் செல்லத்தேவையில்லை. ஏனெனில் அவனுடைய ஆத்மாவே அந்த புனித சேஷத்ரமாகும் அது அவனிடத்திலே இருக்கிறது. அதை மட்டும் நாடியிருந்தால் போதும்.

திக்-தேச-காலான் அனபேக்ஷ்ய — பல திக்குகளிலும் பல தேசங்களிலும் இருக்கும் புனிதசேஷத்ரங்கள் காசி, ராமேசுவரம் போன்றவைகள் இருக்கின்றன. அவ்வித இடங்களுக்கு யாத்திரைகள் செய்ய பல கஷ்டங்களை, அதாவது தூரம், கடினமான பாதைகள், கொள்ளையர்கள் பயம் போன்றவற்றைச் சந்திக்க வேண்டும். மேலும்

சீதோஷ்ண நிலைகளைப் பொருத்து சிற்சில காலங்களில் தான் செல்லமுடியும். மேலும், சாஸ்த்ர ரீதியான பல நியமங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். ஆனால் "ஸ்வாத்மா" என்ற தீர்த்தயாத்ரைக்கு இவ்வித சிரமங்கள் எதுவும் இல்லை.

ஸர்வகம் — புனிதக்ஷேத்திரங்கள் அனைத்திற்கும் ஒருவனால் செல்ல இயலாது. ஆனால் ஆத்ம ஞானிக்கு தான் இருக்கும் இடத்திலேயே, அத்தனைக்ஷேத்ரங்களுக்கும் சென்ற புனித பலன் கிட்டிவிடுகிறது.

சீதாதிஹ்ருத் — யாத்ரைகளில் சில இடங்களில் குளிர் தாங்கமுடியாது. சில இடங்களில் வெப்பம் கடுமையாக இருக்கும். சில இடங்களில் மாரிக்காலத்தின் தடைகள் ஏற்படும். இப்படிப்பட்ட அனைத்து கஷ்டங்களையும் ஆத்மஞானி அனுபவிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

நித்யஸூகம் —க்ஷேத்ர யாத்ரிகனின் சந்தோஷம் வெகுகாலம் நீடித்திருக்காது. ஆனால் ஆத்மஞானியின் ஆனந்தானுபவம் நீடித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

நிரஞ்ஜனம் — தீர்த்தயாத்ரையை செல்பவனுக்கு பல தோஷங்கள், பாபங்கள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. ஆனால் ஆத்மஞானிக்கு எந்தவித மாசும் அணுகுவதற்கு வாய்ப்பில்லை.

விநிஷ்க்ரிய: — தீர்த்த யாத்ரை செய்பவனுக்கு தானங்கள், தர்ப்பணங்கள், வ்ரதானுஷ்டானங்கள், நியமங்கள் முதலான செயல்பாடுகள் தேவையானவைகள். ஆனால் ஆத்மஞானிக்கு எந்தவிதமான செயல்பாடுகளும் தேவையில்லை.

ஸர்வவித் — ஆத்மஞானி யாவற்றையும் அறிந்த ஸர்வஜ்ஞனாக கருதப்படுகிறான். ஆனால் தீர்த்தயாத்ரை செல்பவன் சிற்றறிவு கொண்டவனாகத்தான் இருக்கிறான்.

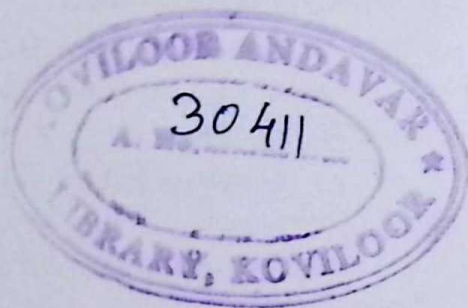
ஸர்வகத: — ஆத்மஞானியின் ஆத்மஸ்வரூபம் அனைத்திலும் வியாபித்திருக்கிறது.க்ஷேத்ர யாத்ரையினால் இந்த ஸர்வவியாபகத்தன்மை கிட்டாது.

அம்ருதோ பவேத் — எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவன் "அம்ருதம்" என்ற சாகாநிலையை எய்துகிறான்.

ஏனெனில் அவன் ஸம்ஸாரத்தளைகளிலிருந்து நீங்கின வனாக, ஆகிவிடுகிறான்.

இந்த சுலோகத்தின் தொடர்பாக, நாரதபக்தி ஸுலித்ரத்தில் காணப்படும் சில வரிகள் ஒப்புநோக்குதற் குரியன. "தீர்த்தீசுவந்தி தீர்த்தானி, ஸுகர்மீசுவந்தி கர்மாணி, ஸச்சாஸ்தீசுவந்தி சாஸ்த்ராணி" (ஞானியர்கள் தீர்த்தங்களையே மேலும் புனிதப்படுத்து கிறார்கள், ஸத்கர்மாக்களை இன்னும் சிறப்படையச் செய்கிறார்கள். சாஸ்திரங்களையும் இன்னும் பிரமாணப் படுத்துகிறார்கள்).

ஆத்மபோதம் நிறைவுபெறுகிறது

நவரத்னமாலா

ஸ்ரீ M.K. வெங்கட்ராமன், M.A.,

இந்நூலாசிரியர் ஒரு தேர்ச்சி பெற்ற ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நல்ல புலமை படைத்தவர். இவர் பல ஆன்மிக வகுப்புகளை நடத்தி ப்ரவசனம் செய்து வருகிறார். இவர் பல நூல்களின் ஸங்க்ரஹங்களையும், தமிழாக்கங்களையும், விளக்கவுரைகளையும் இயற்றியிருக்கிறார். இவருடைய உரைநடை எளிதாகவும், பாமர ரஞ்ஜகமாகவும், பண்டித ரஞ்ஜகமாகவும் இருப்பதாக பல வாசகர்களும், பத்திரிகை விமர்சகர்களும் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இவர் இயற்றிய இதர நூல்களில் சில. ஸுந்தர காண்ட நவரத்ன மந்த்ரமாலா (தமிழ், ஆங்கிலம், தெலுங்கு, ஹிந்தி), ஸ்ரீமத் பாகவத ரஸாம்ருதம், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம், ஸ்ரீ நாராயணீயம் (ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ்), ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (தமிழ், ஆங்கிலம், தெலுங்கு), ஸம்பூர்ண ஸுந்தர காண்டம் (ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ்), க்ருஷ்ண கர்ணாம்ருதம் (ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ்), காமாசுத்ரி நவாவரணக் கீர்த்தனைகள் (விளக்கவுரை), கம்லாம்பா நவாவரண கீர்த்தனைகள் (விளக்கவுரை), ஸ்ரீஹனுமானின் அற்புத ப்ரபாவங்கள், விவேக குடாமணி, அப்ரோக்ஷானுபுதி, ஆதித்ய ஹ்ருதய பாஷ்யம், ஸ்ரீ சங்கர விஜயம் (அச்சில்), ஸுரீய சதகம் (ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ்).